

[Ái Nô Hệ Liệt] Ách Nô

Contents

[Ái Nô Hệ Liệt] Ách Nô	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	34
7. Chương 7	40
8. Chương 8	45
9. Chương 9	54
10. Chương 10	62
11. Chương 11: Phiên Ngoại	69

[Ái Nô Hệ Liệt] Ách Nô

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, nhất thụ nhất công, cường công, HEEdit: Bạch Hoa bà bàBeta: Tiểu NhiênVân Thiều Lỗi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-no-he-liet-ach-no>

1. Chương 1

Mặt trời dần lặn xuống ở nơi thôn dã. Trốn trong bụi cỏ xanh đã bị nhuộm thành màu vàng, bấy cơn trùng mùa hạ bắt đầu rộn ràng cất tiếng kêu.

Vân Thiều Lỗi trong miệng cắn một cây cỏ dại, tay phải nắm con ngựa, tay trái cầm Tương Mãn Ngọc Thạch bảo kiếm, chậm rãi bước trên con đường núi nhỏ hẹp quanh co. Đi được một đoạn, hần từ trong vạt áo xuất ra bản đồ, thần nhiên mà nhìn một chút, sau đó lập tức thu hồi. Khoảng cách đến thị trấn tiếp theo chỉ còn một đoạn ngắn, hần tin tưởng có thể đến nơi trước khi trời tối. Thời gian cũng không gấp gáp, Vân Thiều Lỗi cứ thế thần nhiên tự tại mà bước đi.

Vù vù vù! Từ trong đám cây cối rậm rạp hai bên đường truyền đến tiếng xé gió, Vân Thiều Lỗi nhạy cảm mà dừng lại cước bộ, sườn nhĩ lắng nghe – Cheng! Cheng! Vù! Vù!

Vân Thiều Lỗi hành tẩu gian hồ đã lâu, kinh nghiệm nói cho hần, đây là tiếng vang của kiếm khách đang chém giết lẫn nhau.

Có muốn hay không đi vào tìm tòi đến tột cùng đây? Vân Thiều Lỗi còn đang do dự, dồn dập cước bộ đã hướng hần bên này di động, tay hần cảnh giác mà đặt lên chuôi kiếm. Sau một khắc, một mặt thân ảnh

nhỏ gãy tử bụi cỏ đi ra.

“Hả...” – Người nọ khẽ gọi, ngã sấp xuống mặt đường đầy bùn đất ngay trước mặt Vân Thiều Lỗi.

Vân Thiều Lỗi tập trung nhìn vào, đó là một gã thiếu niên ước chừng mười bốn tuổi, hằn trên người xiêm y rách nát, tóc rối bù, cả người thoát nhìn vừa gãy lại vừa đen.

Vốn là tên khát cái sao? Vân Thiều Lỗi thầm nghĩ.

Thiếu niên kia tựa hồ lúc rơi xuống đất động phải cánh tay bị thương, hấn bưng bả vai giãy dựa đứng lên. Vân Thiều Lỗi nhíu mày, coi như nhìn không thấy, tiếp tục đi về phía trước. Hấn luôn luôn không có đồng tình trái tim, người khác thống khổ cùng hấn không quan hệ.

Thiếu niên kia ngẩng đầu, nhìn thấy Vân Thiều Lỗi trang phục kiếm khách, hấn vô thần đôi mắt đột nhiên mở to, hiện lên một tia hy vọng, té ngã nhào đến dưới chân Vân Thiều Lỗi, lôi kéo Vân Thiều Lỗi y bào, ề a phát ra âm thanh.

“Bắn chết, cút ngay.” – Vân Thiều Lỗi nhíu lại đôi mi anh tuấn, lãnh khốc mà đem hấn đá văng ra.

“Hả y! Hả! Hả hả hả!” – Thiếu niên vậy mà chưa từ bỏ ý định, tiếp tục bò dậy, chỉ vào rừng cây bên kia, giương miệng gọi.

Tiểu tử này chẳng những dơ bẩn xấu xí, lại còn cầm điếu? Vân Thiều Lỗi hoàn toàn không nghĩ cùng hấn dây dưa, lần nữa đem đôi phương đá xa xa, xoay người bỏ đi.

Thiếu niên bị đá vào bụng, đau đớn quỳ trên mặt đất. Trong rừng cây truyền đến tiếng thét thê thảm chói tai, thiếu niên nghe xong cực kỳ hoảng sợ, hấn thân thể đã không còn khí lực thể nhưng vẫn một mình chạy trở vào trong bụi rậm.

Thanh âm vừa rồi như thế nào thảm thiết. Vân Thiều Lỗi di chuyển không được bao xa, tâm ẩn lên chút xót xa, hơn nữa, lòng hiếu kỳ nổi dậy, hấn quay đầu ngựa đi theo hướng ngược lại.

Hấn đi tới một bãi bùn đất trống trải, nhìn thấy đất nhuộm đầy huyết cùng vài cổ thi thể. Những thi thể này đều che mặt, hơn nữa tứ chi tất cả bị chém thành từng đoạn, Vân Thiều Lỗi bay qua một khối trong đó xem xét, người nọ trên người cũng không có dấu hiệu của bất cứ môn phái nào, xem bộ dáng vốn là một toán thích khách thần bí.

“Hả – Hả – “ – Thiếu niên quỳ gối trước một lão nhân áo xám tru lên. Lão nhân thê thảm trên người chẳng chịt vết đao kiếm đã thương, hấn trong tay nắm chặt thanh kiếm đầy máu, xem ra đã trải qua một phen ác chiến. Vân Thiều Lỗi đi qua, dò xét mạch tượng của hấn – mặc dù yếu ớt, nhưng lão nhân vẫn chưa tắt thở. Vân Thiều Lỗi lập tức phát hiện đôi môi của hấn thâm đen, đây là trúng kịch độc biểu hiện!

Vân Thiều Lỗi vội vàng lui ra phía sau vài bước để ngừa bị nhiễm thương.

Thiếu niên cầm điếu nhìn thấy Vân Thiều Lỗi, kích động mà hướng hấn khấu đầu, tựa hồ đang cầu khẩn hấn cứu vớt lão nhân. Vân Thiều Lỗi chán ghét nói: “Người cầu ta cũng vô dụng, hấn đã bị thương thành như vậy, thần tiên cũng không có biện pháp.”

Thiếu niên thể nhưng vẫn tiếp tục khấu đầu, Vân Thiều Lỗi không định gánh phiền toái, đang muốn xoay người bỏ đi, chợt nghe lão nhân đang hôn mê phát ra tiếng rên rĩ. Thiếu niên vẻ mặt ngần lệ quay lại, lão nhân cầm lấy tay hấn nhẹ hô: “Lâm Nhi...”

Còn chưa có chết?

Vân Thiều Lỗi vốn còn một tia lương tri, bắt đầu dĩ đi trở lại xem một chút. Lão nhân thấy Vân Thiều Lỗi nhất thời hai mắt trừng lớn, cố gắng thu thập toàn thân khí lực, trong lòng rút ra một quyển sách thật dày.

“Cho ta?” – Vân Thiều Lỗi hồ nghi mà tiếp nhận.

Sách này bên ngoài không có đề mục, Vân Thiều Lỗi mở ra nhìn thoáng qua...

Đệ nhất chương “Thủ thất pháp”: hai mắt khẽ nhắm, nhĩ không nghe, bài trừ hết thấy tạp niệm, ý chí tập trung vu đan điền...

Đây chính là nội công tâm pháp thượng thừa! Có thể trên diện rộng nâng cao nội lực! Vân Thiều Lỗi kinh ngạc nhìn lão nhân, đối phương biết tâm tư của hắn, miễn cưỡng cười nói: “Thiếu hiệp...ta đem bí kíp này tặng cho người...thỉnh cầu người giúp ta một việc...”

“Gấp cái gì?” – Vân Thiều Lỗi mặc dù đối với thân phận của hắn có điều đồ kị, nhưng ngoài miệng vẫn đáp lời.

Lão nhân nắm tay cầm diệp thiếu niên, hấp hối mà nói: “Hắn gọi...Phượng Du Lâm...Thỉnh cầu người đem hài tử đáng thương này về nhà...”

“Về nhà?”

“Đưa hắn tới lục vương phủ...hắn chính là...cháu của đương kim lục vương gia...”

Vân Thiều Lỗi vừa nghe đã biết chuyện không đơn giản, hắn bán tín bán nghi mà nhìn chằm chằm thiếu niên mặt lấm bùn.

Lão nhân tiếp tục nói: “Thiếu hiệp...mạng ta không còn bao lâu...chỉ cần người giúp ta việc này...kiếp sau ta làm trâu làm ngựa...cũng sẽ báo đáp người...”

Âm thanh của hắn càng ngày càng thấp, khí lực càng ngày càng bạc nhược yếu kém, Phượng Du Lâm ghé vào trước ngực hắn lớn tiếng khóc sụt sùi.

“Lâm nhi...đừng khóc...người nhất định phải bình an trở về...” – Tay lão nhân ôn nhu vuốt ve đỉnh đầu của hắn, kiên trì nhìn Vân Thiều Lỗi, “Thiếu hiệp... Van cầu người...”

Cháu của lục vương gia, hơn nữa bị thích khách truy lùng, thế nhưng lại là kẻ cầm diệp xấu xí...Lão đầu này lai lịch không rõ, cũng không biết hắn nói thật hay giả. Vân Thiều Lỗi không nghĩ định gánh loại phiền toái này, nhưng là...hắn nắm trong tay bí kíp, trước mắt Phượng Du Lâm bất luận là thật hay giả, nhưng này nội công tâm pháp cầu còn không được, hắn há có thể để vụt mất cơ hội?

Thấy hắn chậm chạp chưa đáp ứng, lão nhân trừng mắt nhìn hắn, như thế nào cũng không an tâm trút hơi thở cuối cùng. Vân Thiều Lỗi bất đắc dĩ mở miệng: “Ta đáp ứng người.”

Hắn vừa dứt lời, lão nhân bên mép hiện lên một tia an ủi tươi cười, cuối cùng nhắm mắt xuôi tay.

Cảm giác người dưới thân không còn mạch tượng, Phượng Du Lâm không thể tin mà lay lay hắn, thê thảm khóc kêu: “Hả – ô oa – “

“Đừng kêu, hắn đã chết...” Vân Thiều Lỗi thản nhiên mà nói.

“Ô hả...Ô...Ô...” Phượng Du Lâm Ôm thi thể lão nhân từ hào khóc biến thành uống khóc (có ai dịch giùm ta chỗ này không a)

Mặt trời đã xuống núi, sắc trời dần dần u ám.

“Này, đi thôi, ta còn muốn lên đường.” – Vân Thiều Lỗi lạnh lùng mà nói, nếu không phải đã đáp ứng phó thác của người chết, hắn đã sớm bỏ lại thiếu niên mà đi rồi.

Phượng Du Lâm lung lay lắc lắc mà đứng lên, Vân Thiều Lỗi tưởng rằng hắn muốn theo mình hành tẩu, nghĩ không ra đối phương là nhặt lên kiếm của lão nhân, kéo thi thể đi vào trong bụi cỏ.

“Tiểu quỷ phiền toái...” – Vân Thiều Lỗi nói thầm, theo sát hắn đi đến

Phượng Du Lâm dùng kiếm, gian nan đào trên mặt đất hố cát đủ cho một người. Dựa vào hắn cánh tay gầy guộc chỉ còn đầu khớp xương vô lực, cũng không biết muốn đào bao lâu. Vân Thiều Lỗi nhìn nhìn sắc trời một chút, lăm bầm một tiếng, đoạt lấy kiếm trên tay Phượng Du Lâm, vẻ mặt không nhận được mà bắt đầu đào hầm.

Mặc dù Vân Thiều Lỗi ánh mắt lạnh khốc, nhưng Phượng Du Lâm giờ phút này nhìn cử động của hắn, tâm lý hết sức cảm kích.

Vân Thiều Lỗi tuổi còn trẻ lực tráng, chỉ trong chốc lát đào được một cái hố to. Phượng Du Lâm cố sức mà đem thi thể kéo tới đưa vào trong. Vân Thiều Lỗi không nghĩ khiến quần áo ô uế vết máu, hoàn toàn không có ý tứ giúp đỡ, chỉ đứng gần đó ôm ngực nhìn.

Phượng Du Lâm đem thi thể sắp đặt hảo, tái lấp lại bùn đất, lặn qua lặn lại một hồi lâu. (ta cũng không hiểu sao chỗ này lại dùng từ “lặn”)

“Đi nhanh đi.” – Vân Thiều Lỗi không nhẫn nại mà tránh ra

Phượng Du Lâm trước mộ phần dập đầu lạy ba cái, vội vàng bước nhanh đuổi theo Vân Thiều Lỗi.

Vân Thiều Lỗi cưỡi ngựa đi phía trước, Phượng Du Lâm lảo đảo theo sát hần phía sau năm bước. Vân Thiều Lỗi thỉnh thoảng quay đầu nhìn xem hần, vừa nhìn đến người kia bộ dáng dơ bẩn, gây trở ngại, hần không cần lý do mà cảm thấy chán ghét.

Tại sao chính mình phải đáp ứng tiếp thu loại này phiền toái?

Vân Thiều Lỗi bắt đầu thấy hối hận.

Dù sao bí kíp tới tay, lão nhân kia cũng đã chết, hần cũng hoàn toàn không nghĩ cùng người của vương phủ có quan hệ...Nếu có thể cứ như vậy đem kẻ cầm điếu này vứt đi thì tốt rồi, dù sao với bộ dạng của hần hiện giờ cũng không sống được bao lâu, đến lúc đó, hứa hẹn chuyện cũng sẽ không có người truy cứu – Vân Thiều Lỗi ác độc mà nghĩ (đúng là quá độc ác. Ta ghét!). Vân Thiều Lỗi mặc dù vốn được người trong giang hồ ca tụng nhân nghĩa hiệp khách, nhưng không thể như vậy nhiệt tâm giúp người, hành hiệp trượng nghĩa này đó hần đều như nhau nói không.

Nghĩ tới đây, Vân Thiều Lỗi dứt khoát sai bước, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, con ngựa lạch cạch cạch cạch mà chạy thoát, trong chớp mắt đem Phượng Du Lâm vượt lại ngoài sau mấy trượng.

Phượng Du Lâm kinh hoảng mà đuổi theo, hần vừa đói vừa mệt, chạy vài bước lại ngã sắp xuống.

Hắc...theo không kịp thì đừng trách ta. – Vân Thiều Lỗi tính chất độc ác quay đầu lại, đối với Phượng Du Lâm cười lạnh.

Mất thấy Vân Thiều Lỗi chạy càng ngày càng xa, Phượng Du Lâm chịu đau đớn đứng lên, kéo chân khập khiễng mà chạy theo.

Vân Thiều Lỗi cưỡi ngựa, rất nhanh đến thị trấn dưới chân núi. Hần đi tới một khách sạn bố trí xa hoa. Lúc này đã qua thời gian ăn cơm, khách sạn đại sảnh, nơi dùng cơm, đã không còn một khách nhân nào. Chưởng quầy gặp hần một thân chính khí mà phục sức hóa mỹ, lập tức vẻ mặt nhiệt tình, kêu gọi tiểu nhị đi ra chiêu đãi. Vân Thiều Lỗi đem ngựa giao cho tiểu nhị, tự đi vào gọi thức ăn, ăn cơm.

Sau khi cơm no rượu đủ, Vân Thiều Lỗi đang muốn đi tới khách phòng nghỉ ngơi, lúc này, Phượng Du Lâm đầy bụi đất lảo đảo đi đến (thật là khâm phục em như thế nào đến đây được a).

“Này! Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” – Tiểu nhị vừa nhìn, tưởng hần là khát cái, vung tay muốn đuổi.

Phượng Du Lâm mang hoảng sợ nhìn xung quanh, sau khi trông thấy Vân Thiều Lỗi, hần kích động mà hướng đối phương vừa vươn tay vừa khóc, không tiếng động mà cầu cứu. Vân Thiều Lỗi không nghĩ hần còn theo kịp, vẻ mặt đầy kinh ngạc cùng ảo não. Phượng Du Lâm vọt vào đại sảnh của khách sạn

“Này! Mau đi! Nếu không ta đánh chết người!” – tiểu nhị vung chổi (?) đem hần đánh, Phượng Du Lâm ôm đầu tránh né, trong miệng khàn khàn phát ra tiếng gọi.

Ồi...Thật đúng là có điểm không đành lòng, Vân Thiều Lỗi rút cuộc hảo tâm mà mở miệng: “Tiểu nhị, đừng đánh nữa, hần vốn là người hầu của ta.”

“Ách...” – tiểu nhị lúc này mới dừng tay, cười lạnh nói: “Hả...thật sự là không biết...”

Phượng Du Lâm ôm thân thể, một bên nức nở gian nan mà đứng lên. Vân Thiều Lỗi nhìn hần động tác đáng thương, lại nghĩ đến lời phó thác của lão nhân trước khi chết, hần xoa mi tâm, nghĩ thầm: quên đi, dù sao gặp phải rồi.

Hần theo tiểu nhị ngoác: “Tiểu nhị, cho hần điểm tâm.”

“Hảo hảo, lập tức đến.”

Vân Thiều Lỗi vỗ một bên chỗ ngồi: “Này, lại đây ngồi.”

Phượng Du Lâm lau nước mắt, nao núng mà đi qua ngồi xuống. Vân Thiều Lỗi thấy hắn đầy người lầy lội, dù cho hắn là người hầu, chính mình cũng bị mất mặt.

Hắn lạnh giọng: “Người đợi ta ở chỗ này, ta đi mua xiêm y cho người.”

Phượng Du Lâm đỏ mắt gật đầu. Vân Thiều Lỗi giải thích với chưởng quỹ vài tiếng, cũng không quay đầu lại mà đi ra cửa. Tiểu nhị rất nhanh đưa lên thức ăn nóng hổi, Phượng Du Lâm bụng đói kêu vang, cầm chén cơm vội ăn.

Vân Thiều Lỗi rời đi một lúc lâu vẫn chưa trở về.

Tiểu nhị kia không khỏi cùng chưởng quỹ thì thầm: “Chưởng quỹ, bọn họ không phải vốn là mấy tên lừa gạt đi...”

“Không thể nào, công tử kia ăn mặc rõ ràng tốt lắm...” – Chưởng quỹ cũng có chút hoài nghi

“Nhưng là...người xem hắn như vậy đem tên khất cái để ở chỗ này.”

“Là có điểm kì quái hử...”

“Chẳng lẽ bọn họ vốn là lừa gạt cơm để ăn?”

“Không thể nào...lại chờ một chút nữa đã.”

Lại qua vài khắc, Phượng Du Lâm đã đem bàn thức ăn ăn sạch rồi, vẫn không gặp Vân Thiều Lỗi thân ảnh, tiểu nhị cùng chưởng quỹ càng xác định bọn họ vốn là tên lừa gạt.

“Chưởng quỹ! Người xem! Bị ta nói trúng rồi!” – Tiểu nhị nghiêng răng.

Chưởng quỹ nhớ tới mới vừa rồi chiêu đãi Vân Thiều Lỗi rượu thượng đẳng và thức ăn như vậy không công lãng phí rồi, không cần nói tâm lý có bao nhiêu tức giận, hắn phần nộ mà lao ra. Phượng Du Lâm còn chưa kịp phản ứng đã bị hắn đá ngã: “Tốt lắm! Dám đến địa điểm của ta hết ăn lại uống! Ta đánh chết người này tên lừa gạt!”

Chưởng quỹ tàn bạo mà trên người Phượng Du Lâm loạn đá. Phượng Du Lâm mới vừa ăn no, thức ăn thiếu chút nữa bị hắn đá phải nhổ ra.

“Chưởng quỹ, đánh chết quả thật tiện nghi cho hắn, để hắn ở chỗ này làm việc không phải rất tốt?” – Tiểu nhị đề nghị.

“Hảo! Đi theo ta!” – Chưởng quỹ làm như kéo con chó, đem hắn quất đứng lên. Phượng Du Lâm từ chối dấy dựa, khàn khàn mà nức nở đứng dậy. Chưởng quỹ lại đập hắn một cước: “Còn dám kêu ca hử!”

“Người đang làm gì?” – Một đạo thanh âm nam nhân xé gió từ ngoài truyền đến, Vân Thiều Lỗi cuối cùng xuất hiện.

“Ách...” – Tiểu nhị cùng chưởng quỹ tưởng như gặp mộng, Phượng Du Lâm tránh khai chưởng quỹ, nửa chạy nửa bò mà nhào đến bên chân Vân Thiều Lỗi.

Vân Thiều Lỗi lộ ra vẻ mặt chán ghét, lướt qua chất vấn chưởng quỹ: “Ta không phải nói ta rất mau sẽ về tới sao? Các người làm cái gì vậy?”

“Công tử...người đi lâu như vậy...chúng ta mới...chúng ta tưởng rằng...” – chưởng quỹ cà lăm.

Vân Thiều Lỗi lợi hại suy nghĩ: “Các người sẽ không cho rằng ta tới ăn uống rồi lại trốn đi?”

“Không...không phải...”

“Lúc đó đã trễ, ta đi rất xa mới mua được quần áo, cho nên mới kéo lâu như vậy, các người hiện tại đã rõ?”

“Rõ ràng rõ ràng...”

“Hừ! Sau này nên chú ý cho ta.” – Vân Thiều Lỗi đầy bụng tức giận nói xong, xoay người đem bộ quần áo ném tới trên người Phượng Du Lâm: “Thay!”

Phượng Du Lâm cảm kích mà ôm lấy bộ quần áo, gật đầu. Vân Thiều Lỗi bị hấn liên lụy một ngày, không nghĩ tới cùng Phượng Du Lâm như vậy tiếp tục đối mặt, hấn liền đi lên lầu hai: “Tiểu nhị, phòng ta ở đâu?”

“Hả, ta lập tức dẫn ngài đi.” – Tiểu nhị vội vàng đi theo.

Nếu Phượng Du Lâm chỉ là “người hầu”, chưởng quỹ đương nhiên cho hấn ngủ ở củi phòng của khách sạn.

Phượng Du Lâm toàn thân đều là vết thương, bất quá cũng không có người quan tâm...Hấn tự chuẩn bị một thùng nước, tắm sạch sẽ một thân cát bụi, tiếp theo mặc vào quần áo mới, mỹ mãn mà ngủ trên đồng cây cỏ trong củi phòng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vân Thiều Lỗi ngủ được một giấc ngon mới đứng dậy đi xuống ăn điểm tâm. Mãi cho đến khi hấn ăn xong, mới nhớ đến cái kia “phiên toái” – Phượng Du Lâm.

Hấn bắt đắc dĩ mà gọi tiểu nhị ngày hôm qua tới: “Người hầu của ta đâu?”

“Oh, hấn ở phía sau sân bên kia.”

Vân Thiều Lỗi vén màn, đứng dậy đi ra. Hấn ở cái chuồng phía sau sân tìm được Phượng Du Lâm. Đối phương đang cho con ngựa của hấn uống nước.

“Này, đừng chạm vào ngựa của ta.” – Vân Thiều Lỗi đem tay người nọ hất ra. Con ngựa này của hấn là truyền vi Lý Thế Dân năm đó nam chinh bắc chiến, rong ruổi sa trường, là một trong sáu thuần tuấn “Trắng móng diều”. Con ngựa trời sinh tính khí cương liệt, người bình thường chưa đi tới gần nó nửa bước sẽ bị nó đá cho mấy đá.

Di? Vân Thiều Lỗi đang muốn xoay người đi thế nhưng kinh ngạc mà nhìn chằm chằm Phượng Du Lâm, hấn cư nhiên có thể cho nó uống nước? Không bị nó đá?

Phượng Du Lâm bị nhìn chằm chằm, không tự chủ mà cúi đầu. Thật sự là sửu nhân quái lạ! Vân thiều Lỗi nhìn bộ dạng của hấn trái tim lại sinh chán ghét, cũng chẳng muốn tìm xem nguyên nhân, đem ngựa dắt ra.

“Đi thôi.”

Vân Thiều Lỗi cũng mặc kệ Phượng Du Lâm có ăn điểm tâm hay không, dắt ngựa đi rồi. May là Phượng Du Lâm sáng sớm tại phòng bếp tìm được đồ vật lấp đầy bụng, nếu không không tránh khỏi chịu đói.

Lúc đi đường, Vân Thiều Lỗi cưỡi ngựa đi phía trước, Phượng Du Lâm nho nhỏ ở phía sau đuổi theo. Cứ như vậy đi hai canh giờ, Phượng Du Lâm mệt đứt hơi, suýt chút nữa không theo kịp. Vân Thiều Lỗi rất cuộc tử bi, cho hấn nghỉ ngơi. Hai người dừng lại chốc lát bên một quán trà nhỏ.

Phượng Du Lâm như trước không được phép ngồi ăn cùng bàn với Vân Thiều Lỗi. Hấn bưng một chén cơm trắng, bỏ lên vài đồng thịt heo rau cỏ, ngồi xồm một bên quán trà. Bất quá, đối với hấn đãi ngộ như vậy đã là tốt lắm rồi. Theo dưỡng phụ – cũng chính là lão nhân đã chết kia – đi đường, vẫn là ăn cơm bữa đói bữa no, thỉnh thoảng thỉnh linh xảy ra thích khách, hấn khó có thể an ổn ăn hết một bữa cơm. Hấn đang cầm cơm, lòng tràn đầy vui mừng mà cảm tạ.

Vân Thiều Lỗi nhìn hấn bộ dạng keo kiệt, càng cảm giác hấn không có khả năng là hậu duệ hoàng tộc. Nhưng là, lão nhân đã chết kia không đâu bịa chuyện lừa gạt hấn. Rốt cuộc trên người Phượng Du Lâm có cái gì bí mật? Xem ra tạm thời không biết được rồi.

Hai người sau khi ăn cơm tiếp tục chạy đi. Đi được một đoạn đường, Vân Thiều Lỗi rất nhanh phát hiện bọn họ bị theo dõi. Đối phương có ít nhất ba người, hơn nữa hành sự rất cẩn thận. Nếu không phải con ngựa của hấn cước bộ nhẹ nhàng, hấn hoàn toàn khó có thể phát hiện.

Vân Thiều Lỗi đoán người theo dõi vốn là vì Phượng Du Lâm mà tới, hấn quyết định tạm thời án binh bất động, xem đối phương đến lúc nào thì ra tay.

Trước khi bầu trời tối đen, bọn họ đã tới một tiểu xá trên đường, để ý người vẫn luôn giữ khoảng cách ngoài hai mươi trượng, ẩn dấu cẩn thận, mà theo dõi bọn họ.

Tiểu xá chường quỹ thân thể cường tráng, cước bộ nhẹ nhàng. Vân Thiều Lỗi thấy hắn, cung kính kêu: “Lộ tiên bối, đã lâu không gặp.”

Lộ chường quỹ mỉm cười gật đầu, mời bọn họ đi vào.

Lúc ăn cơm, Vân Thiều Lỗi phân phó tiểu nhị đưa thức ăn đến phòng hắn, cũng là lần đầu tiên cho Phượng Du Lâm cùng hắn dùng cơm. Đối phương sau khi nghe xong yêu cầu của hắn, không nói cũng biết có bao nhiêu kinh ngạc. Phượng Du Lâm xuất phát từ tự ti, liều mạng lắc đầu cự tuyệt.

Vân Thiều Lỗi chẳng muốn theo hắn dây dưa, một mắt trợn trắng, cầm chén nhét vào tay hắn rồi không để ý nữa mà ngồi trở lại vị trí.

Phượng Du Lâm không thể làm gì khác hơn là cầm cơm trắng, cô độc mà ngồi ăn ở góc tường. Vân Thiều Lỗi một bên gấp rau, một bên chú ý động tĩnh của người nọ. Hắn lúc này mới phát hiện giày trên chân Phượng Du Lâm đã nát, cũng không biết hắn đã đi đường bao nhiêu, cả hai chiếc đều rách nát không chịu nổi, ngay cả tất cũng không còn nguyên vẹn, ngón chân hắn nhất định cũng bị thương, loang lổ vết máu chảy.

Vân Thiều Lỗi nhìn nhìn, tâm lý lại có chút không đành lòng. Hắn buông bát, đi ra ngoài nói gì đó với tiểu nhị. Một lát sau, điểm tiểu nhị cầm thuốc mỡ và một đôi giày vải hoàn toàn mới lại. Vân Thiều Lỗi đem mấy thứ này ném vào tay Phượng Du Lâm, đối với vẻ mặt kinh ngạc của hắn, nói: “Chính mình thượng được xong đem giày vải đổi lại.”

Nói xong, Vân Thiều Lỗi như không có việc gì, đi trở lại bàn dùng cơm. Phượng Du Lâm đang cầm thuốc mỡ cùng dép lê, ngơ ngác mà nhìn hắn, tâm lý tràn đầy nồng đậm cảm kích.

Sau khi thức ăn được dọn đi, Vân Thiều Lỗi đưa ra yêu cầu khiến Phượng Du Lâm càng ngạc nhiên hơn: “Đêm nay người nhân tiện ngủ ở chỗ này.”

“Ách?” – Phượng Du Lâm trố mắt đứng nhìn.

Vân Thiều Lỗi chỉ ngón tay hướng cái ghế bên tường, khẩu khí lạnh lùng mà nói: “Người ngủ nơi đó. Bây giờ ta tắm rửa, người trái lại không được chạy loạn.”

Phượng Du Lâm nào dám từ chối, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Vân Thiều Lỗi thoải mái mà ngâm mình trong mộc bồn, suy nghĩ xem thích khách khi nào sẽ ra tay. Lại nói, hắn thật lâu không có hoạt động gân cốt, tâm lý không khỏi nóng lòng chờ mong.

Vân Thiều Lỗi tắm rửa xong đi ra, Phượng Du Lâm đã nằm cuộn người trên ghế ngủ thiếp đi. Mặc dù đang là mùa hạ, gió đêm vẫn là lạnh lẽo thấu xương. Vân Thiều Lỗi nhìn Phượng Du Lâm sợ lạnh thân thể gầy yếu lui thành một đống, không nghĩ ngợi mà lấy nhất kiện y bào khoác lên người hắn. Khi hắn ý thức được mình vừa rồi làm cái gì, Vân Thiều Lỗi cũng có chút ngạc nhiên. Bất quá hắn không lo lắng lắm, tiếp theo thổi tắt nến, cũng nằm lại giường.

2. Chương 2

Đêm khuya, vầng trăng treo lơ lửng giữa bầu trời soi sáng khắp muôn nơi, con dế mèn trong đình viện tài hoa cất tiếng hát, hành trình xá cũ nát khoác lên một lớp nguy trang rực rỡ lúc ẩn lúc hiện. Trong sương phòng tối đen như mực, Vân Thiều Lỗi nằm trên giường không lâu, thích khách mai phục ngoài cửa sổ đã muốn chịu hết nổi mà bắt đầu hành động.

Một ống thổi vô thanh vô thức mà xuyên qua cửa sổ, một cổ khói thuốc mê theo đó phun ra. Vân Thiều Lỗi sớm đã nhận thấy âm mưu của thích khách, hắn bắt động thanh sắc mà ngưng thở. Khói mê dần dần lan tỏa, cửa sổ bị mở, một mặt quỷ túy thân ảnh nhẹ nhàng mà kích động tiến vào. Thích khách che mặt cầm theo trường đao sáng loáng, hướng chiếc ghế nơi Phượng Du Lâm đang nằm đến gần. Hắn giơ lên đao, nhắm ngay yết hầu của Phượng Du Lâm, đang muốn xuống tay, chợt nghe được vù vù âm phong, hai cái phi tiêu đồng thời bay tới, thích khách bị thảm kêu một tiếng, bị phi tiêu phóng trúng phía sau lưng.

Vân Thiều Lỗi nắm chặt bảo kiếm, nhanh như chớp nhảy lên, kiếm quang vừa lóe đã thấy thích khách đầu rời khỏi cổ rơi xuống sàn nhà.

Lúc này, hai gã đồng bọn cũng tiến vào. Vân Thiều Lỗi đem Phượng Du Lâm trên tháp thượng kéo xuống, đối phương mơ mơ màng màng mà mở mắt ra.

“Trốn qua một bên đi!” – Vân Thiều Lỗi nhanh chóng hạ lệnh. Phượng Du Lâm lúc này đã hít phải khói mê, ý thức còn đang hỗn loạn, nhưng hắn vẫn là ngoan ngoãn gật đầu mà chuyển hướng bò đến dưới sàn giường trốn đi. Trong lúc đó, Vân Thiều Lỗi cùng hai gã thích khách đã triển khai kịch chiến.

Trong phòng, ánh kiếm chớp lóe liên hồi, hai tên thích khách hợp lực giáp công Vân Thiều Lỗi. Vân Thiều Lỗi dựa vào tiếng gió, một kiếm đem gã thích khách bên trái xỏ xuyên qua. Tên còn lại thấy hắn võ công cao cường lại ra tay ác độc, lập tức thả người nhảy ra ngoài cửa sổ. Vân Thiều Lỗi đuổi theo. Hắn muốn từ gã thích khách tìm hiểu thân thế bí ẩn của Phượng Du Lâm, đương nhiên sẽ không dễ dàng để cho gã đào tẩu.

Thích khách nọ mới từ cửa nhảy xuống lan can, Vân Thiều Lỗi đã từ sau đuổi đến, giáng một đòn nặng nề đem hắn đánh úp trên mặt đất. Vân Thiều Lỗi tàn nhẫn hướng lưng hắn xuất chiêu, thích khách hét chói tai một tiếng, xương vai nhất thời vỡ vụn.

Chưởng quỹ cùng vài vị khách nhân nghe thấy tiếng đánh nhau, hiếu kì kéo đến. Vân Thiều Lỗi không nghĩ làm cho mọi người chú ý, hắn vội kéo thích khách nhảy vào bụi cỏ.

“Nói, người nào phái người tới?” – Vân Thiều Lỗi kéo xuống khăn che mặt của thích khách, lạnh giọng hỏi.

Thích khách kia thể nhưng cắn răng không đáp, cũng xem như có chút cốt khí. Đáng tiếc, Vân Thiều Lỗi không phải là hạng đại hiệp từ bi gì đó, hắn cười lạnh một tiếng, gươm kiếm chặt xuống ngón tay cái của thích khách!

“Hả _____” – Thích khách thê lương mà kêu thảm thiết, trên tay máu chảy ồ ạt.

“Nếu không muốn ta đem tay người từng ngón từng ngón cắt xuống thì mau nói cho rõ ràng” – Vân Thiều Lỗi trong mắt lộ vẻ lãnh khốc.

Thích khách kinh hoàng mà run rẩy trả lời: “Vốn là...vốn là Tiểu Vương Gia phái ta tới...”

“Tiểu Vương gia là ai?”

“Là công tử của Lục Vương Gia...”

“Lục Vương Gia còn một công tử khác sao?”

“Đúng vậy...” – thích khách dứt quãng nói – “Tiểu Vương Gia vốn là do Nhị Vương Phi sinh ra...người trong phòng kia...là hài tử của trưởng tử của Lục Vương Gia...”

“Chuyện gì xảy ra với trưởng tử?” – Vân Thiều Lỗi chuyển kiếm uy hiếp, thích khách mang toàn bộ sự việc nói ra: “Trưởng tử của Lục Vương Gia...cùng con dâu mười năm trước mất tích trong chiến loạn...nghe nói bọn họ sinh ra một tiểu nam oa...được người giang hồ thu dưỡng...Tiểu Vương Gia sợ người nọ trở về sẽ cùng hắn tranh quyền...cho nên muốn đem người diệt trừ...”

“Lục Vương gia để hắn tùy ý làm vậy sao?”

“Mặc dù Lục Vương gia vẫn nghĩ muốn nhận lại cháu...nhưng người đã từ lâu không còn nắm quyền lực nữa...chuyện trong vương phủ đã sớm giao cho Tiểu Vương Gia xử lý...”

Nói như vậy, Phượng Du Lâm đã sớm không còn chỗ đứng, cho dù đem hắn về Vương phủ, cũng chỉ có con đường chết...Vân Thiều Lỗi nhíu mi, trầm nghĩ, hắn quả thật đã cố hết sức nhưng chuyện vẫn là diễn tiến xấu đi.

“Ta cái gì cũng đều nói rồi...cầu người thả ta...” – thích khách còn chưa nói hết, Vân Thiều Lỗi đã đem hắn một kiếm giải quyết – không có giá trị lợi dụng thì hiển nhiên không cần giữ lại.

Vân Thiều Lỗi mặt không chút thay đổi mà trở lại phòng. Phượng Du Lâm tại dưới sàn lạnh run, còn thi thể thích khách đã sớm được Lộ cường quỹ sai người kéo đi, vết máu cũng được xóa sạch sẽ. Lộ cường quỹ trước kia cũng từng lăn lộn giang hồ, loại chuyện này hẳn tự nhiên biết cách xử lý.

Vân Thiều Lỗi không để ý đến Phượng Du Lâm đang kinh hoàng, hẳn đi qua cường quỹ nói lời cảm ơn: “Lộ tiên bối, làm phiền ngài rồi.”

“Không nên.” – Lộ cường quỹ mỉm cười, thấu tình đạt lý mà nói: “Nhìn người chọn dừng chân ở tiểu quán trọ này của ta, ta liền đoán được sẽ có loại sự tình này rồi.”

Vân Thiều Lỗi tiễn Lộ cường quỹ đi ra ngoài, xoay người lại xem xét Phượng Du Lâm: “Đi ra.”

Vân Thiều Lỗi lời nói lạnh như băng vừa thoát, Phượng Du Lâm giống như con chó nhỏ bị dọa từ giường bò ra. Vân Thiều Lỗi dưới ánh đèn cầy nhìn thấy hắc sắc mặt tái mét, mắt vô thần mở to, nghĩ thầm này cam đoan sợ rằng không hiểu rõ lắm hoàn cảnh của chính mình. Đã nghĩ sẽ nói qua cho hẳn, thế nhưng hẳn làm sao có khả năng giải quyết?

Vân Thiều Lỗi sau khi biết chuyện quay về thì cảm thấy bản thân đúng thật là quá mức xuôi xẻo. Mặc dù hẳn luôn coi trời bằng vung, dù đối phương là hoàng tộc cũng không ngại, nhưng nếu hẳn đã nhận lão nhân bí kíp, về tình về lý hẳn là phải đem Phượng Du Lâm về Vương phủ. Song, Phượng Du Lâm nếu quay về chẳng khác nào chịu chết. Vân Thiều Lỗi không phải quan tâm người kia sinh tử, nhưng hẳn nhất thời nghĩ chưa thông.

Nếu chính mình không muốn gánh loại này trọng trách, mà Phượng Du Lâm trở về cũng là trăm hại không lợi, kia lẽ tiếp tục còn có ý nghĩa gì? Vân Thiều Lỗi lần nữa lãnh đạm mà nhìn quét qua Phượng Du Lâm.

Một chủ ý xuất hiện, hẳn biết như thế nào xử lý rồi...

“Ngủ đi” – Vân Thiều Lỗi không đề cập một chữ đến suy tính của mình, xoay người đi trở về giường. Phượng Du Lâm không biết tâm tư của hẳn, kinh hồn chưa bình tĩnh mà nằm trở lại ghế, kéo qua y bào mỏng manh bao lấy toàn thân.

Hôm sau, hai người tiếp tục lên đường. Lúc buổi trưa, bọn họ đi tới một thành trấn nhỏ. Vân Thiều Lỗi dẫn Phượng Du Lâm tìm được một cửa hàng tạp hóa. Lão bản cửa hàng vốn là lão đầu tướng mạo không có gì đặc biệt, bất quá hẳn ánh mắt vô cùng lợi hại thâm trầm, thoạt nhìn liền biết không phải là kẻ tầm thường.

Vân Thiều Lỗi để Phượng Du Lâm ở bên ngoài chờ, một mình đi vào nói chuyện với lão bản. Phượng Du Lâm ngồi trên bậc thềm trước cửa, chán chết mà nhìn ngã tư đường rộn ràng nhốn nháo. Thỉnh thoảng nghe thấy Vân Thiều Lỗi cùng lão bản nói chuyện với nhau...

“Ách? Đây không dễ làm...”

“Ta biết, người làm hết sức đi, cho dù không thể thu dưỡng, cho hẳn làm một hạ nhân cũng được, chỉ cần có một cuộc sống đoàn gia là được.”

“Uh...Nhưng hẳn nhìn như vậy nhược, lập tức cũng không tìm được người muốn.”

“Ta đã rõ, ta không thu của người tiền thuê, hơn nữa bán được tiền cũng về tay người, người tận lực tìm xem đi”

“Được rồi...”

Phượng Du Lâm không hiểu được bọn họ nói cái gì, chỉ mờ mịt mà nghe. Vân Thiều Lỗi cùng lão bản đạt thành hiệp nghị, rất nhanh trở ra. Hẳn lướt qua Phượng Du Lâm, không nói một lời mà đi tới, người kia vội vàng nhảy dựng lên theo sau. Hai người một trước một sau mà đi tới một tiểu tửu quán, Vân Thiều Lỗi đi vào trước ngồi xuống. Phượng Du Lâm không dám tùy tiện ngồi, chỉ có thể đứng ở một bên.

Vân Thiều Lỗi phiêu mắt liếc hẳn một cái, lãnh đạm mà nói: “Ngồi xuống đi.”

Phượng Du Lâm nhìn sắc mặt của hắn, chần chờ mà ngồi xuống. Sau khi hai người ăn hết cơm trưa, Vân Thiều Lỗi tiếp tục ngồi ở vị trí thượng, hắn mạn bất kinh tâm (thờ ơ) mà uống trà, vừa nhìn mặt trời bên ngoài, tựa hồ là đang chờ đợi người nào đó.

Khoảng giờ Thân, một người trẻ tuổi mặc gia phó trang phục đi vào tửu quán. Hắn trực tiếp đi tới trước mặt Vân Thiều Lỗi, cung kính nói: “Vân thiếu hiệp, lão bản tìm được người mua rồi, bảo ta đưa ngài đến đó xem thử.”

Vân Thiều Lỗi đáp ứng, đứng dậy theo người nọ đi ra ngoài, Phượng Du Lâm cũng bước xu. Ba người đi qua lại mấy vòng, đi tới một tiểu tòa nhà. Ba người vào tiểu đại sảnh, lão bản đã sớm ở đây chờ, nam nữ chủ nhân cũng đã có mặt. Nữ chính là một phu nhân mập mạp, nam địa súc sơn dương râu mép (râu dê?), mỡ nhọn, gò má nhô cao.

Phượng Du Lâm vừa bước vào cửa đã cảm thấy bọn họ không kiêng dè mà dùng ánh mắt đánh giá chính mình, đặc biệt là người phụ nữ béo tròn kia, không nghi ngờ biểu lộ thần thái bất mãn. Lão bản giới thiệu bọn họ với nhau, cuối cùng chỉ tay đến trên người Phượng Du Lâm: “Chính là đứa nhỏ này.”

Phượng Du Lâm nhìn hắn, ở trong trạng thái mộng nhiên không hiểu chuyện, béo phu nhân mắt hững mà nói: “Gầy gò như vậy, có khả năng sống sao?”

Lão bản vội giải thích: “Hắn quả thật hơi gầy, nhưng rất nghe lời.”

“Nghe lời có ích gì? chúng ta là tìm người làm đồng án, không khí lực nói thể nào cũng không tốt.” – Phụ nhân phản bác.

“Khí lực có thể chậm rãi rèn luyện, ta cam đoan hắn sẽ không lười biếng.” – Lão bản nhấn nại nói: “Hong phu nhân, ta giới thiệu người tuyệt đối chuẩn xác, tin ta đi.”

“Nếu dùng thử không hài lòng, chúng ta sẽ trả về.”

“Hảo, tùy người.” – Vân Thiều Lỗi thầm nghĩ nhanh chóng đưa Phượng Du Lâm rời tay, đáng thương Phượng Du Lâm ở một bên nghe xong hơn phân nửa không hiểu ra sao.

“Như vậy làm đi.” – Nam chủ nhân gật đầu, xem như hoàn thành giao dịch.

Thuận lợi đem phỏng tay khoai lang (phiên phức) ly khai, Vân Thiều Lỗi không chờ đợi được mà xoay người đi, làm cho Phượng Du Lâm không rõ sự tình theo sát hắn đi ra ngoài.

“Người đi theo ta để làm chi?” – Vân Thiều Lỗi không nhịn được mà quay đầu lại.

Phượng Du Lâm càng thêm bất an mà nắm góc áo của hắn. Vân Thiều Lỗi thô lỗ đem hắn đẩy ra, nói: “Ta không có ý định mang người trở về kinh thành. Bắt đầu từ hôm nay người lập tức ở lại chỗ này, chỉ cần người nghe lời, không người nào sẽ làm tổn hại người.”

Phượng Du Lâm rốt cuộc cũng rõ ràng rồi, hắn là muốn đem mình bán đi! Hắn lệ lưng trông mà lắc lắc đầu.

Vân Thiều Lỗi cước bộ nhanh chóng đi ra ngoài, Phượng Du Lâm khóc kêu một tiếng, chạy qua ôm chân hắn. Vân Thiều Lỗi liềm mạng xua đuổi, nhưng hắn ngược lại càng ôm càng chặt.

“Ai nha, hắn như thế nào như vậy?” – béo phu nhân nghi hoặc hỏi lão bản, đối phương vội vàng dẫn gia phó túm lấy Phượng Du Lâm.

“Tiểu tử kia! Người buông tay đi! Chủ nhân người đã đem người bán rồi!” – Lão bản la hét, Phượng Du Lâm ôm chân Vân Thiều Lỗi khóc nháo, chính là không buông tay.

Vân Thiều Lỗi quăng lương tâm cho cậu gặm (lại chém a), bỏ một chưởng về phía cánh tay hắn. Phượng Du Lâm trên tay đau đớn, khóc kêu một tiếng rồi nói lỏng ra. Lão bản cùng người hầu Hồng gia đem hắn giật lại.

“Hả ____! Hả ____!” – Phượng Du Lâm thấy Vân Thiều Lỗi đi ra đại môn, khóc càng thêm thê thảm.

Vân Thiều Lỗi vừa bước ra khỏi Hồng gia, bầu trời lại phiêu khởi cơn mưa nhỏ. Bên tai truyền đến tiếng khóc của Phượng Du Lâm, hắn tâm lý một trận áy náy cùng run rẩy.

Không được!Hắn không thể tiếp tục mang theo người kia!

Vân Thiều Lỗi đem chút lương tri cuối cùng vứt ra sau đầu,nhanh chóng rời xa Hồng gia.

Trong phòng,Phượng Du Lâm còn đang giãy dụa,mấy người tráng hán cũng kiềm không được hẳn,Hồng phu nhân thấy vậy hướng trượng phu oán giận:”Ngươi xem người mua loại người nào trở về?Một điểm cũng không nghe lời!”.

Lão bản nghe xong vội vàng qua giải thích:” Phu nhân đừng gấp,hắn chỉ nhất thời chưa thích ứng,chậm rãi sẽ tốt hơn ...”

“ Chúng ta cũng không có thời gian làm cho hắn chậm rãi thích ứng,nếu hắn không từ,dứt khoát trả tiền đuổi hắn đi.”

“ Phu nhân,ngài vạn lần không nên nghĩ vậy...”

Bên này Phượng Du Lâm thừa dịp mọi người không chú ý,đột nhiên mãnh lực giãy khỏi kiềm chế,tung ra ngoài cửa.

“Ôi! Đừng cho hắn tẩu thoát!”- người giới thiệu (lão bản) hô.Vân Thiều Lỗi đem tiền bán Phượng Du Lâm cho hẳn,hắn cũng không nghĩ miếng ăn đã đến miệng thế nhưng lại bay mất.

Phượng Du Lâm tại trong cơn mưa nhanh chân chạy như điên,lão bản dẫn mấy người nam phó đuổi theo.Mưa càng ngày càng lớn,ngã tư đường phía trước đã sớm mất đi bóng dáng Vân Thiều Lỗi.Phượng Du Lâm kêu khóc,không có mục đích mà trên đường lầy lội chạy trốn,từng hạt mưa nặng chịch hung hăng nện vào người hắn.

“Tiểu tử thôi!Đừng chạy!”- Lão bản đã một mạch đuổi tới,hắn tức giận mà hướng lưng Phượng Du Lâm đẩy,đối phương bị thảm kêu một tiếng,thân thể nhỏ gầy ngã gục trong bùn.

“Đem hắn lôi trở về!”- Hắn hô,lập tức những người khác ầm ầm đi tới cản chân Phượng Du Lâm.

Phượng Du Lâm toàn thân dính bùn,thân thể hắn đau quá,nhưng là hắn không chịu đầu hàng,hắn hướng màn mưa khóc hô lần cuối,phảng phất còn nghe hắn la tên Vân Thiều Lỗi – Không nên bỏ lại ta!không nên bỏ lại ta!Nhớ tới Vân Thiều Lỗi cho hắn ăn rau,bộ trang phục mới,giày mới,hắn như thế nào cũng không có biện pháp để tin đối phương hội như vậy tàn nhẫn mà đem hắn bán đi!

Hắn gầy yếu cuối cùng không đánh lại bọn người hầu lực lượng đông đảo,bọn chúng không chút nào thương tiếc mà kéo lê hắn,bùn trên mặt đất cũng để lại của hắn dấu vết giãy dụa.

Vài tên bịt mặt ẩn núp dưới mai hiên,vẫn nhìn chăm chú vào tình huống trên mặt đất.

Sau khi trở lại Hồng gia,Phượng Du Lâm vẫn cuộn mình trên mặt đất khóc.Nhìn hắn vừa bẩn vừa ướt,Hồng phu nhân đối với hắn càng thêm chán ghét.Nàng mắng: “Loại phế vật này chúng ta không nên lưu lại!Đem hắn đuổi đi!”.

Trượng phu của nàng lựa lời khuyên giải: “Phu nhân,không thể làm như thế,chúng ta đã hạ khế ước rồi.”

“Đúng vậy phu nhân!”- Lão bản giúp khang: “hơn nữa chủ nhân hắn đã đi,các người đem hắn đuổi ra,chẳng phải là muốn hắn không nhà để về?”

“Ta mặc kệ,các người chính mình xem làm sao lo liệu đi!”- Hồng phu nhân bực tức mà rời đi.

Phượng Du Lâm tiếp tục ở trong góc quắt nghen,Hồng lão gia cũng mất hết nhẫn nại,hướng trên người Phượng Du Lâm tàn nhẫn đá mấy cái: “khóc gì mà khóc!Lãng phí tiền của ta!”.Phượng Du Lâm cảm giác mấy khớp xương đều bị đá nát,hắn không dám lớn tiếng khóc nữa,chỉ có thể ôm thân thể nức nở.

“Hồng lão gia,tiểu tử này chính là xương khớp yếu ớt,ngươi tuý ý đánh hắn mấy cái,hắn đã đủ biết lợi hại.”- Lão bản ở một bên chủ ý xấu xa nói.

“Phi!Đánh hắn bù lại lãng phí của ta khí lực!”- Hồng lão gia lại một cái đá vào người Phượng Du Lâm: “đem hắn nhốt vào cũi phòng,hôm nay không cho hắn ăn cơm!để xem hắn còn dám làm loạn hay không!”

“đúng đúng,chủ ý này hảo!”- Lão bản gật đầu phụ họa.

Vì vậy,Phượng Du Lâm bị thương mết mết bị mấy gã to con từ đầu đem vào củi phòng của Hồng gia,hắn đối với việc mất đi tính mạng như nhau,vẫn không nhúc nhích mà ngã nhào lên đồng cây cỏ lặng lẽ chảy nước mắt.

Vân Thiều Lỗi đứng trước quán trọ,vừa nghĩ đến tiếng kêu bi thiết cùng ánh mắt tuyệt vọng của Phượng Du Lâm,hắn trong lòng không khỏi một trận cắn rứt.Hắn thật muốn ngay lập tức rời đi địa phương này,từ nay về sau cùng với Phượng Du Lâm không còn quan hệ.

Vân Thiều Lỗi kéo ngựa muốn đi ra khỏi đại môn của tửu quán,bên ngoài mưa thế nhưng càng lớn,một ít mưa phùn rất chóng biến thành giàn giụa mưa to,còn kèm theo chút mưa đá,hắn muốn đi cũng không đi được.

Vân Thiều Lỗi không thể làm gì khác hơn là quay trở lại trong điểm,hắn ngồi bên cửa sổ xúc động mà uống rượu.Vân Thiều Lỗi nhìn màn mưa bên ngoài,dần dần thất thần.

Đêm đến,trời vẫn không giảm mưa,Vân Thiều Lỗi đành phải mượn một gian phòng trong tửu quán ở lại để nghỉ ngơi.Hắn suốt đêm nằm trên giường trần trọc,trong miệng mặc niệm bí kíp,nhưng lại xúc động không cách nào tu luyện.Hắn bắt đầu hối hận rồi – chẳng lẽ hắn làm sai rồi?chẳng lẽ hắn không nên đem vứt bỏ Phượng Du Lâm?

Vân Thiều Lỗi nhớ lại lần đầu tiên cùng Phượng Du Lâm gặp mặt,nhớ lại lời phó thác của lão nhân trước lúc lâm chung,... Vân Thiều Lỗi nắm chặt bí kíp trong tay,hắn chưa thực hiện lời hứa hẹn với lão nhân,việc này sẽ làm hắn áy náy cả đời ...

Mặc kệ như thế nào,chỉ cần đem Phượng Du Lâm về Vương phủ là nhiệm vụ của hắn sẽ hoàn thành.Nếu như Tiểu vương gia muốn đuổi tận giết tuyệt,hắn chắc chắn cũng có thể hỗ trợ Phượng Du Lâm thoát hiểm,đến lúc đó giao Phượng Du Lâm cho người khác chiếu cố cũng không muộn ...

Được rồi.Vân Thiều Lỗi cắn răng,hắn trước đem Phượng Du Lâm về Vương gia phủ.Sau khi suy tính,Vân Thiều Lỗi quyết định ngày mai sẽ đi gặp Phượng Du Lâm.

Tăng đá lớn trong lòng được hạ xuống,Vân Thiều Lỗi rốt cuộc có thể an tâm mà ngủ.

Mây đen trên bầu trời dần dần tán đi,ánh trăng mờ lung bao phủ thị trấn nhỏ an bình.Trải qua một trận mưa to,không khí ban đêm cũng trở nên tươi mát khác thường,một chút bọt nước tại mái hiên phía trước.

Tại tiểu đình viện Hồng gia yên ắng mà lạnh lẽo,giữa lúc mọi người đều đã an giấc,truyền đến tiếng mở cửa rất nhỏ.

Phượng Du Lâm lôi kéo thân thể uể oải,thập thò mở ra cửa gỗ thăm dò.Bốn phía không một bóng người,giờ phút này nếu không tẩu thoát,còn đợi đến khi nào?Hắn phải rời đi nơi này!Hắn phải đi về kinh sư theo gia gia đoàn tụ!Phượng Du Lâm dùng cánh tay áo bấn xoa xoa lệ ngăn trên mặt,bước nhanh rời đi Hồng gia.

Sau khi hắn rời đi chưa được nửa khắc,vài mặt thân ảnh nhanh nhẹn kích động xâm nhập Hồng gia.Đầu lĩnh bịt mặt nháy mắt ra dấu đồng bọn,mọi người nhanh chóng tản ra ...

Sáng sớm hôm sau,Vân Thiều Lỗi chạy đến Hồng gia tìm Phượng Du Lâm,còn chưa đi đến cửa,đã thấy đại môn chặt ních dân chúng.Vài tên quan sai canh giữ ở cửa không cho người vào.Vân Thiều Lỗi nảy sinh nghi ngờ,muốn tiến lên hỏi thăm.Chỉ nghe vài người trung niên thảo luận: “chẳng lẽ là cường đạo làm?”.

“không phải đâu,nghe nói không có tổn thất tài vật gì cả!”

“Ôi! Hồng gia đây đã trêu chọc đến kẻ thù nào?cư nhiên bị diệt môn rồi?”

Diệt môn?Vân Thiều Lỗi cả kinh,vội vàng đẩy ra đám người xông vào,quan sai lập tức đem hắn ngăn lại.

“Ta có bằng hữu tại Hồng gia!mau cho ta vào xem!”-Vân Thiều Lỗi tỏ rõ lo lắng.

“Bằng hữu người tên gọi là gì?”-quan sai hỏi.

“Hắn là người hầu ở Hồng gia!một nam hài chừng mười bốn tuổi!”

Quan sai thấy hắn khẩn trương,kết luận hắn không nói dối nên hảo tâm mà báo cho hắn: “thi thể đặt ở hậu viên,người đi ra phía sau nhận diện một chút đi.”

Vân Thiều Lỗi lập tức chạy tới, trong hậu viên bày ra sáu khối thi thể được cây cỏ bao vây. Vân Thiều Lỗi cẩn thận phân biệt, mỗi người đều bị một vết chém chí tử ngay tại yết hầu, không có dấu vết giấy dựa, chứng minh giết người là sát thủ được huấn luyện cấp cao. Ngày nhất định là sát thủ tiểu vương gia phái tới ám sát Phương Du Lâm!

Trong sáu khối thi thể cũng không có Phương Du Lâm, Vân Thiều Lỗi trái tim lo lắng lần nữa trở nên an tâm, nhưng tìm kiếm trước trước sau sau vài lần, chính là không tìm được thi thể Phương Du Lâm.

Tại sao lại như vậy?

Vân Thiều Lỗi không hiểu được, chẳng lẽ nói bọn họ không có giết chết Phương Du Lâm? Bọn họ hảo tâm buông tha hắn? Quyết không có khả năng! Hay là nói Phương Du Lâm trốn thoát? Ngày cũng không đúng, hắn tay trái gà không chặt, gặp thích khách cũng chờ chết mà thôi!

Vân Thiều Lỗi tại chỗ ngây người hồi lâu, như trước nghĩ không ra đáp án!

Phương Du Lâm bây giờ xem như đã mất tích rồi, muốn đi tìm hắn sao? Nhưng chính mình có cái gì nghĩa vụ đi tìm hắn? Hắn bắt quả là một kẻ cầm đầu xấu xí! Vân Thiều Lỗi trong lòng thuyết phục chính mình. Phương Du Lâm, người đừng trách ta, ta vốn là muốn tới tìm người, đáng tiếc người định không bằng trời định, coi như vận mệnh của người là như vậy đi!

Vân Thiều Lỗi nắm tay, tàn nhẫn hạ quyết tâm, xoay người đi ra. Hắn cười lên ngựa, hướng ngoài thành chạy đi.

3. Chương 3

Mặt trời chói chang nhô lên cao, bùn đất trên đường dưới ánh nắng trở nên mờ mờ ảo ảo.

Một người vận trang phục rách nát, dọc theo đường gian nan mà tiến về phía trước, không ngờ chính là kẻ may mắn thoát chết – Phương Du Lâm. Hắn đã đi một đoạn đường rất dài, cũng đến lúc chống đỡ không nổi nữa rồi. Phương Du Lâm lưng lay lắt mà ngã ngồi bên đường, hắn cả ngày một giọt nước cũng chưa uống, đầu váng mắt hoa, vô lực nhúc nhích. Phương Du Lâm suốt đêm qua rồi đi trấn nhỏ, nhưng hắn không biết kinh thành ở phương hướng nào, không thể làm gì khác hơn là hướng đường lớn mà đi, hy vọng nhanh đến thành trấn kế tiếp.

Nóng quá....hảo khát....mệt mỏi quá....

Phương Du Lâm hai chân mềm nhũn, té trên mặt đất, cũng không màng nhúc nhích. Trước mắt hắn là một mảnh mơ hồ, bên tai ong tiếng động, ánh dương nhãn tâm thiêu đốt phía trên đầu, Phương Du Lâm dần dần mất đi ý thức.

Không biết qua bao lâu, một dòng nước mát lạnh tràn vào yết hầu, Phương Du Lâm chậm rãi mở mắt, mờ mịt chứng kiến mấy người nông phu đang vây quanh hắn.

“Tiểu tử, ngươi làm sao vậy?” – một phụ nhân mang khăn trùm đầu quan tâm hỏi, chứng kiến Phương Du Lâm kinh hoàng nhìn quang, nàng nhẹ giọng nói: “Ngươi vừa ngã té xỉu ở ven đường, chúng ta đi ngang qua đem ngươi nâng đến trên sườn núi này, ngươi làm sao vậy? Trời nóng như vậy sao lại một người chạy đi, người nhà ngươi ở đâu?”

Phương Du Lâm trong mắt ngẩn lẹ, trầm mặc mà lắc đầu, các phụ nhân lại hỏi thêm mấy câu, Phương Du Lâm chỉ có thể giương miệng phát ra những tiếng ừ ừ, cũng lung tung mà làm ra thủ thế (ngôn ngữ hình thể), nàng nhìn thế mới biết là hắn câm điếc.

“Thật sự là một hài tử đáng thương...” – Các phụ nhân cảm thán. Các nàng xuất ra bánh cho hắn ăn lót bụng, Phương Du Lâm cảm kích hướng các nàng khấu đầu, cầm bánh thích thú ăn.

Ăn được một nửa, một trận tiếng vó ngựa từ xa truyền đến. Phương Du Lâm kinh ngạc nhìn bạch mã quen thuộc trước mặt, cùng với người cười ngựa – vốn là Vân Thiều Lỗi.

Đối phương rất nhanh thúc ngựa lướt qua, hoàn toàn không phát hiện Phương Du Lâm ở bên đường.

“Hả.....!” – Phụng Du Lâm kêu to, lao xuống sườn núi trước sự ngạc nhiên của các nông phụ. Hắn mặc kệ thương tích đầy mình, liều mạng đuổi theo phía sau Vân Thiều Lỗi.

Ta ở chỗ này! Ta ở chỗ này! Người quay đầu lại xem một chút a! Phụng Du Lâm trong đầu đối với Vân Thiều Lỗi hò hét.

“Hả.....hả.....hả.....!” – Phụng Du Lâm vừa chạy phía sau Vân Thiều Lỗi vừa khóc, hắn dùng toàn lực hét lên nhưng cũng chỉ có thể phát ra tiếng rống, tiếng vó ngựa che dấu tiếng hắn gọi, cát bụi cuộn cuộn che dấu thân hình hắn.

Vân Thiều Lỗi hoàn toàn chưa phát hiện, tiếp tục phóng ngựa như bay.

“Hả hả.....!” – Phụng Du Lâm đuổi theo đến kiệt sức, cuối cùng té lăn trên mặt đất. Vân Thiều Lỗi cười ngựa, rất nhanh biến mất không để lại chút dấu tích, trên đường chỉ còn tầng tầng cát bụi chưa kịp tán đi.

Tại sao hắn không nghe....tại sao hắn không quay đầu lại.....Phụng Du Lâm ôm lấy thân thể đau đớn, cuộn mình lại giữa đường, thất thanh khóc rống.

Các nông phụ sau khi phục hồi tinh thần liền chạy đến nâng hắn dậy, hảo ngôn nói: “Tiểu hài tử, người biết người vừa rồi sao?”

Phụng Du Lâm rơi lệ gật đầu, một phụ nhân nói: “Người mang theo trên đường ăn, Đà Linh trấn cách nơi này khá xa.”

Phụng Du Lâm ngừng khóc, kích động quan sát các nàng thở dài, cúi đầu đáp tạ ân tình của các nàng.

Sau khi cáo biệt các nông phụ, Phụng Du Lâm lại đứng lên, tiếp tục chạy đi. Bởi vì chân bị thương chưa lành, đi được một đoạn đường, đầu ngón chân hắn chảy máu, hài cũng bị đá cứng phá nát, hắn đành phải khập khiễng mà đi tới. May mà, Phụng Du Lâm vận khí xem như không tồi, đi không lâu thì gặp được xe chở lương thảo đến Đà Linh trấn, xa phu thấy hắn đáng thương nên cho hắn đi nhờ xe ngựa.

Phụng Du Lâm ngồi trên xe lương thảo, toàn thân bị uể oải xâm chiếm, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trong lúc đó, Vân Thiều Lỗi quả thật là muốn đi Đà Linh trấn. Ý định đầu tiên của hắn là hỏi sinh những đại sự vừa mới phát sinh trong giang hồ, định ra mục đích kế tiếp. Đà Linh trấn nổi danh ca xướng vốn là một phần trong danh sách của hắn.

Cùng lúc, Phụng Du Lâm rốt cuộc đến được Đà Linh trấn. Sau khi tạ ơn xa phu, hắn tiến vào Đà Linh trấn tìm Vân Thiều Lỗi. Vân Thiều Lỗi hiện tại ở nơi nào, Phụng Du Lâm không có đầu mối, bất quá, qua mấy ngày ở chung, hắn biết Vân Thiều Lỗi ra tay hoang phí, trụ đều là nhà nghỉ tốt nhất địa phương. Dựa vào suy luận này, hắn bắt đầu đến từng nơi mà tìm, cuối cùng tìm được một khách sạn vẻ ngoài hoa mỹ nhất.

Phụng Du Lâm trên người vừa bẩn vừa rách, hơn nữa mặt cũng đầy bụi đất, tất cả mọi người đều xem hắn như tên khất cái. Vài chủ quán vừa trông thấy liền lấy chổi đuổi hắn, hắn không thể làm gì hơn là hoảng sợ trốn đi. Ngay cả hài đồng cũng khi dễ hắn, xa xa cầm hòn đá nhỏ ném hắn. Trước khi hắn đến đại sảnh khách sạn này, khắp người đã đầy thương tích. Nhìn khách sạn dị thường hoa mỹ, Phụng Du Lâm cơ hồ có thể khẳng định Vân Thiều Lỗi nhất định là ở nơi đây.

Do dự mà nhìn điểm tiêu nhị trước cửa niêm nở chào hỏi người qua kẻ lại, Phụng Du Lâm hiểu rõ, hắn không có khả năng cứ như thế đi vào.....Suy nghĩ hồi lâu, Phụng Du Lâm đành phải cuộn mình tại ngã tư đường trước cửa khách sạn, hi vọng Vân Thiều Lỗi sáng mai bước ra sẽ trông thấy hắn.

Phụng Du Lâm uể oải chịu không nổi mà tựa vào vách tường, hắn nhìn ngọn đèn dầu trên lầu khách sạn, tâm lý chờ mong: nếu Vân Thiều Lỗi vừa vịn trụ ở đó, vừa vặn mở cửa ra phát hiện hắn, như vậy thật tốt.....

Đêm đến, gió nổi lên. Phụng Du Lâm vừa lạnh vừa đói nhưng không dám ngủ, cong mình ôm đầu gối, mở to hai tròng mắt hiện đầy tơ máu, nhìn chăm chú con đường trước khách sạn.

Tiếng gõ mõ canh hai vừa điểm, con đường vắng bỗng vang lên tiếng bước chân ồn ào, hai nữ tử xinh đẹp đi một nam tử say như chết đi tới, Phụng Du Lâm không mang theo hi vọng mà hồ hững hờ mất một

cái, nhân đồng của hần tròng lớn!

Vân Thiều Lỗi nghe Mai Lan sơn trang sắp cử hành đại hội thử kiếm mỗi năm một lần, vừa hay hần cùng thiếu trang chủ của Mai Lan sơn trang vốn là bạn tốt, vì vậy quyết định đến tham gia.

Mai Lan cách nơi này không xa, Vân Thiều Lỗi tự nhiên không cần vội vã. Sau khi tìm được nơi ngủ trọ, Vân Thiều Lỗi ra cửa tầm hoan. Vân Thiều Lỗi luôn luôn phong lưu, hồng nhan tri kỷ không ít, Đà Linh trấn nổi danh ca kỹ chính là một phần trong danh sách của hần.

Vân Thiều Lỗi tả ủng hữu ôm, cước bộ lão đảo, vừa đi vừa nói: “Này....các người vội vã đưa ta về làm chi.....? Sao không để cho ta ngủ lại?”

Hồng y nữ tử ở một bên cười nói: “Vân công tử, vốn là ngài trước đó căn dặn chúng ta phải đưa ngài về khách sạn nghỉ ngơi.”

“Hắc hắc.....ta một người như thế nào ngủ được? Hay là các người cứ theo ta?” – Vân Thiều Lỗi cười vô lại, trên gương mặt của nữ tử tròn trịa ngửa ngửa một cái.

“Công tử, ngài đừng chọc ta nữa.” – Cô nương kia ra vẻ chống cự mà ẩn ẩn mời gọi cười khanh khách. Hai người đang liếc mắt đưa tình, Phượng Du Lâm đầu tóc bồng loạn, quần áo tả tơi mà chạy về phía bọn họ.

“Hả! Hả y!” – Phượng Du Lâm nóng lòng mà kéo quần áo Vân Thiều Lỗi.

Hai nữ tử chán ghét mà lập tức đẩy hần ra: “Dơ bẩn! Tên khát cái thối, mau cút đi!”

“Hả! Hả!” – Phượng Du Lâm gấp đến muốn khóc, liều mạng nắm Vân Thiều Lỗi trách gọi, đôi phương nháy mắt mấy cái, rốt cuộc khôi phục một điểm thần trí.

“Người.....là người.....?” – Vân Thiều Lỗi tưởng mình hoa mắt, nghĩ không ra Phượng Du Lâm không những không chết mà còn tìm đến nơi này.

Hần nhận ra! Hần nhận ra ta! Phượng Du Lâm vui sướng, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Công tử, người biết tiểu tử này sao?” – Hồng y cô nương không khỏi có chút ngoài ý muốn nói.

Vân Thiều Lỗi không trả lời, rời khỏi các cô gái, phát tay ý bảo các nàng rời đi: “Các người trở về đi.”

Nói xong, Vân Thiều Lỗi kéo Phượng Du Lâm vào khách sạn: “Người đi theo ta.”

Nếu Phượng Du Lâm có thể tìm lại hần, này xem như là thiên ý, hần nhân tiện nhận mệnh đi.....

Đem Phượng Du Lâm vào giữa phòng, đốt lên ngọn đèn, Vân Thiều Lỗi lúc bấy giờ mới nhìn rõ bộ dạng thê thảm của hần – môi khô nứt, mắt đầy tơ máu, gương mặt thon gầy dính đầy bụi đất, tất cả tay chân đều bị thương. Tưởng tượng đến cảnh hần trên đường chịu nhiều cực khổ, trong lòng Vân Thiều Lỗi lướt qua một cảm giác không đành lòng, gọi điểm tiểu nhị tới, phân phó bọn họ chuẩn bị nước nóng.

“Người đi lau tẩy thân thể một chút, ta ngày mai sẽ mua quần áo, giày dép cho người.” – Vân Thiều Lỗi tỏ vẻ bình thản. Nhìn Phượng Du Lâm nghe lời mà đến phía sau bình phong, hần quyết định cùng Phượng Du Lâm hảo hảo đàm một chuyện.

Phượng Du Lâm đơn giản rửa mặt xong, mặc vào y bào Vân Thiều Lỗi đưa cho rồi đi ra.

Rót cho hần một chén nước, Vân Thiều Lỗi bảo hần ngồi xuống bên cạnh mình.

“Người có biết, toàn bộ Hồng gia đều bị thích khách giết chết?” – Vân Thiều Lỗi vừa dứt lời liền chứng kiến Phượng Du Lâm kinh ngạc mở to mắt, hần tỏ vẻ không biết mà lắc đầu.

“Người rời khỏi Hồng gia trước khi thích khách đến?” – Vân Thiều Lỗi tiếp tục truy vấn, đôi phương gật đầu, hần thờ dãi, “Người vận khí không tồi, đáng thương, sáu người Hồng gia phải chết thay.”

Vân Thiều Lỗi nhìn bộ dạng mờ mịt của hần một chút, tiếp tục hỏi: “Thích khách là do ai phái tới, người biết không?”

Chứng kiến Phượng Du Lâm hoàn toàn không biết gì mà lắc đầu, Vân Thiều Lỗi suy nghĩ chốc lát, quyết định đem toàn bộ thực hư câu chuyện nói cho hần.

“Bọn họ đều là do tiểu vương gia phái tới.....Tiểu Vương gia chính là đệ đệ cùng cha khác mẹ với phụ thân ngươi, hấn sợ ngươi trở về cùng hấn tranh quyền cho nên muốn diệt trừ ngươi, việc này, lão nhân thu dưỡng ngươi chưa từng nói sao?”

Thấy hấn buồn bã lắc đầu, Vân Thiệu Lỗi nhíu nhíu mày: “Ngươi thật sự cái gì cũng không biết!? Tình cảnh của ngươi hiện tại chính là tiền có lang hậu có hổ! Lục Vương gia, cũng chính là gia gia của ngươi, bị bệnh nặng, mạng không còn lâu nữa, giờ phút này ngươi trở về Vương phủ, cũng chỉ có một con đường chết. Dưỡng phụ của ngươi đã qua đời, Lục Vương gia cũng vô pháp bảo vệ ngươi, ngươi hôm nay đã không còn chỗ dung thân, ngươi có hiểu không?”

Phượng Du Lâm rưng rưng lắc đầu. Hấn lặng im trong chốc lát, bỗng nhiên đứng lên tìm kiếm gì đó trong phòng.

“Ngươi tìm cái gì?” – Vân Thiệu Lỗi khó hiểu, Phượng Du Lâm rất nhanh tìm được thứ hấn muốn – chỉ mực và bút lông. Hấn nghiền ra một ít mực, chấm mực viết: “Ta nhất định phải trở về gặp gia gia.”

Vân Thiệu Lỗi không ngờ tới hấn biết viết chữ, nhìn câu viết, lòng mày hấn nhíu càng chặt: “Không phải ta đã nói rồi sao? Gia gia ngươi bệnh nặng, sống không được bao lâu nữa.”

Phượng Du Lâm cố chấp, lắc đầu, viết: “Ta muốn gặp ngươi.”

“Hấn lập tức sẽ chết thôi, ngươi gặp hấn làm gì?”

“Xin hãy mang ta trở về.”

Phượng Du Lâm viết tới viết lui đều là ý tứ này, Vân Thiệu Lỗi đau đầu mà xoa thái dương, bức xúc mắng: “Hảo hảo! Hết thấy đều như ngươi mong muốn, ta mang ngươi trở về, ngươi chết sống ra sao không liên quan tới ta, ngươi hài lòng rồi chứ?”

Phượng Du Lâm không chút ngần ngại gật đầu, viết: “Đa tạ!”

“.....” – Vân Thiệu Lỗi không nói gì. Chính mình đã nói mặc kệ hấn sống chết ra sao, đối phương cứ nhiên lại đa tạ hấn...?

Tâm lý hấn có chút bức bối, phất ống tay áo đi về giường nằm, không thêm nhắc lại.

Phượng Du Lâm thu dọn bút mực, thổi tắt nến, sau đó đến trong góc nhẹ nhàng nằm xuống.

Vân Thiệu Lỗi nằm dựa lưng về phía hấn, tâm lý mòng mòng pháp phòng.

Biết rõ sẽ chết vẫn đi về, biết rõ hai bàn tay trắng còn muốn bán mạng, Phượng Du Lâm rốt cuộc vì cái gì mà cố chấp? Là khát vọng cùng thân nhân đoàn tụ sao?

Chính mình trước đây bỏ rơi hấn, hấn vẫn ngàn dặm tìm được mình, vẫn nguyện ý tín nhiệm mình.....

Phượng Du Lâm, ngươi rốt cuộc là người như thế nào? Ta thật sự không biết.

Hết thấy trở lại như cũ,Vân Thiệu Lỗi tiếp tục không cam tâm tình nguyện mà hộ tống Phượng Du Lâm thượng kinh.Thích khách thỉnh thoảng đến đánh lén,mỗi một lần đều bị Vân Thiệu Lỗi giết sạch.Qua mấy lần,Vân Thiệu Lỗi đánh mất nhẫn nại,một lần tại thôn quê trong lúc đánh nhau,hấn để lại một người thích khách,hấn giẫm đầu gã uy hiếp nói: “Trở về nói với chủ tử của các ngươi,muốn phái thì hãy phái bậc nhất sát thủ đến!Ta không có hứng thú lãng phí thời gian với đám tiểu lâu la các ngươi!”

Nhìn đối phương kéo thân thể đầy máu ra khỏi tầm mắt,Vân Thiệu Lỗi hừ lạnh một tiếng,cưỡi lên ngựa,gọi Phượng Du Lâm đang trốn ở một bên ra,tiếp tục chạy đi.

Ngày tiếp theo,bọn họ tiến vào một giải đất âm u.

Nơi này thôn xóm rất thưa thớt,cây cối rậm rạp,cách mười dặm đường cũng không gặp được một hộ gia đình,đi qua nơi này thương lữ đều phải dừng lại,nhưng đây là phương thức thượng kinh mau lẹ nhất,vì tiết kiệm thời gian,Vân Thiệu Lỗi không chút do dự lựa chọn tuyến đường này.Sau khi nghỉ ngơi tại một tiểu dịch trạm trên đường,Vân Thiệu Lỗi đem lương khô và nước chuẩn bị cho tốt,tiếp tục đi phía trước.

Con ngựa đi dọc theo sơn đạo tối tăm, vòng lướt qua núi lớn, Phương Du Lâm cố hết sức theo sát phía sau Vân Thiều Lỗi. Xuyên qua một rừng cây, rất nhanh, sắc trời dần dần tối lại.

Hoang tàn vắng vẻ cây cối gọi cho con người sự tĩnh lặng đáng sợ, bên tai chỉ nghe được tiếng gió gào thét.

Lại đi tiếp một đoạn đường, mặt trời đã bị ngọn núi che hết phân nửa.

Đột nhiên cảm giác được xa xa có âm thanh đang từ từ đến gần, Vân Thiều Lỗi lắng tai nghe – quả nhiên không sai, phía sau lúc đó có một trận tiếng vó ngựa truyền đến! Từ âm thanh phán đoán, có ít nhất bốn người, đối phương theo chân bọn họ cách khoảng một, hai dặm đường, ẩn chừng rất gần.

Vốn là trùng hợp hay là nhằm vào bọn họ?

Vân Thiều Lỗi giục ngựa tăng tốc, kết quả người theo phía sau cũng tăng tốc. Vân Thiều Lỗi vừa ngừng lại, ngựa phía sau cũng dừng lại.

Không cần suy nghĩ nhiều, nhất định là sát thủ của Tiểu vương gia.

Rốt cuộc không nhìn được nữa ra tay rồi sao? Vân Thiều Lỗi cười lạnh, hắn muốn nhìn đối phương lần này phải cao thủ gì đến, hắn quay đầu ngựa, đem Phương Du Lâm xóc lên lưng ngựa, Phương Du Lâm không hề phòng bị kinh hô một tiếng, giật mình mà mở to mắt nhìn khuôn mặt Vân Thiều Lỗi ngay trước mắt.

“ngồi yên cho ta!” – Vân Thiều Lỗi không chớp mắt lạnh lùng nói, sừng nhĩ lắng nghe, ánh mắt làm cho Phương Du Lâm đã có không ít kinh nghiệm rõ ràng bây giờ là tình huống nào, lập tức thở cũng không dám mà ngồi trước người hắn.

Vân Thiều Lỗi quan sát địa hình bốn phía một chút, nơi này sơn đạo gấp ghe, cỏ cây dày đặc, không phải là địa phương tốt để khai chiến, đem địch nhân dẫn tới địa hình có lợi đối với hắn đi ...

Hắn điều khiển ngựa đi quanh quẩn giữa đám cây cối, đối phương đuổi theo không bỏ, qua nửa canh giờ, ngựa Vân Thiều Lỗi cười đã hơi uể oải, tốc độ bắt đầu giảm bớt.

Sắc trời ngày càng tối ánh trăng bò lên đỉnh núi, Vân Thiều Lỗi cơ hồ đã lạc đường, hắn không thể không dừng lại, người phía sau rất nhanh đuổi theo.

Hảo, nhân tiện với các người chính diện giao chiến.

Vân Thiều Lỗi nhìn thân ảnh dần dần gần lại, ghì chặt dây cương dừng lại cước bộ chờ đợi địch nhân tới gần. Phương Du Lâm biết lại sắp khai chiến rồi, đôi tay nhỏ gầy không tự chủ mà nắm chặt dây cương.

Giữa ánh sáng hôn ám, hai thân ảnh cười ngựa dần dần rõ ràng – đi? xem ra mình phán đoán sai lầm, Vân Thiều Lỗi nhướng nhướng mày, hướng hai binh sĩ hỏi: “hai vị theo phía sau tại hạ đã lâu, xin hỏi có gì muốn làm sao?”

“đem hài tử kia giao ra đây” – đối phương trả lời.

“các người không có gì mới mẻ để nói sao?” – Vân Thiều Lỗi vẽ mặt đùa giỡn mà rút ra kiếm, một trong hai gã hắc y nhân cũng rút kiếm.

“ngã người xuống!” – Vân Thiều Lỗi ra lệnh, Phương Du Lâm vội vàng cúi người, ôm chặt thân ngựa.

Hắc y nhân nọ điều khiển ngựa vọt lên – cheng cheng vài tiếng, thắng bại trong nháy mắt được quyết định! Vân Thiều Lỗi khẽ vung kiếm, đối phương chẳng những kiếm bay khỏi tay, cả người lẫn ngựa đều té trên mặt đất. Trong lúc đó, một gã hắc y nhân mới đến, giáo hoạt mà xuất ra cung tên nhắm vào Vân Thiều Lỗi, thừa dịp hắn một khắc phân tâm mà bắn!

Vân Thiều Lỗi mang theo ngựa một bên thân tránh được, đối phương tiếp tục hướng hắn không ngừng bắn tên. Vân Thiều Lỗi thân thể uốn lượn, thân thủ nhanh nhạy – lại bắt được một tiễn đang bay tới!

Đối phương cả kinh nhất thời ý nghĩ trống rỗng, Vân Thiều Lỗi tựa như cá chép xoay người nhảy lên, cầm tiễn của hắn phóng ngược lại.

“hả à!” – hắc y nhân y bị tiễn chính mình bắn ra đâm trúng cánh tay, thét lên ngã nhào xuống ngựa. Vân Thiều Lỗi thừa dịp bọn chúng đều xuống ngựa, vội vàng quay đầu cười ngựa phi lên sườn núi trốn thoát.

Đột nhiên bên tai vang lên tiếng xé gió, tiếng xé gió nương theo một mặt bóng đen đậm đầu bay đến! Vân Thiều Lỗi cảnh giác mà né tránh –ngực hắt đột nhiên bị khí lợi hại thổi qua!

“Vật gì vậy?” –Vân Thiều Lỗi nhìn nhiều vết cắn trước ngực chính mình, hắt ngăn đầu –vốn là một cái đầu ưng hai mắt phát ra âm trầm quan mang! nhìn kĩ lại móng vuốt của nó lợi hại tựa như đao kiếm.

Vân Thiều Lỗi nhìn quanh, thấy hai hắc y nam nhân cười ngửa xuất hiện trên sườn núi, chim ưng kia bay trở về đậu trên vai một người –xem ra Vân Thiều Lỗi đoán không sai, theo sau bọn họ lúc đầu có bốn người, sau lúc hắt dừng ngựa địch nhân mới chia làm hai đường, trước sau bao vây bọn họ.

Phượng Du Lâm vẫn đang cúi sát lưng ngựa cảm giác được khác thường mà ngăn đầu, giật mình chứng kiến vết thương trước ngực Vân Thiều Lỗi, sắc mặt trắng nhợt, bàn tay gầy gò bối rối cố gắng bưng kín vết thương đang không ngừng chảy máu.

Chủ nhân chim ưng –một nam nhân vừa cao vừa gầy, mở miệng: “móng vuốt của ưng nhi nhà ta có kịch độc, người trong vòng hai canh giờ nếu không giải độc nội tạng sẽ vỡ tan mà chết ...”

Vân Thiều Lỗi nghe xong ngực lạnh lẽo.

Ghê tởm! Cư nhiên dùng độc!

Tuy là lạnh lùng cùng nam nhân kia đối mặt, Vân Thiều Lỗi trong lòng âm thầm ảo não, chính mình quá khinh địch rồi ...Phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân, hắt chứng kiến hai gã lúc trước bị đánh ngã cũng đã đến. Lấy thân thủ chính mình bây giờ, không có khả năng lấy một địch bốn, huống hồ còn có Phượng Du Lâm, muốn bảo vệ hắt càng thêm khó khăn rồi.

Nam tử cao gầy nọ nhìn Vân Thiều Lỗi trầm mặc, cười hắc hắc rồi nói: “Người đem đứa nhỏ giao ra, ta liền cho người giải được.”

Vân Thiều Lỗi lạnh lùng cười: “Mơ tưởng!”

Hắt cao giọng hô, một đá lưng ngựa, hướng vào trong cây cối chạy đi.

“Truy!”- cao gầy nam tử hạ lệnh, đoàn người cũng điều khiển ngựa chạy tới.

Ánh trăng màu ngân bạch xuyên qua tầng mây dày đặc, chiếu xuống vùng núi tối đen. Cây cối lắc lư trong gió đêm, trong rừng thỉnh thoảng truyền đến một tiếng điều gọi làm cho người ta kinh tâm, một cổ hào khí âm trầm bao phủ cả đỉnh núi.

Lạch cạch Lạch cạch Lạch cạch ...

Dồn dập tiếng vó ngựa trở nên phi thường vang dội trong sơn cốc u tĩnh, một tuần mã cao lớn lưng mang hai người rất nhanh xuyên qua rừng cây rậm rạp.

Phía trước bất ngờ xuất hiện một vách núi, con ngựa không thể không dừng lại.

“uh...”- nam tử ngồi phía sau thống khổ rên rỉ, tay nắm dây cương đột nhiên buông ra, hắt lay động vài cái, bùm một tiếng rơi xuống mặt đất. Một người khác vội vàng xuống ngựa, trắng rầm từ phía sau đám mây hiện ra, dưới ánh trăng, Phượng Du Lâm khuôn mặt tái nhợt biểu hiện bàng hoàng cùng bất lực.

Phượng Du Lâm lao lực mà dìu người dưới đất đứng lên, người nọ chính là bị thương Vân Thiều Lỗi, thân hình đối phương lớn gấp hắt ép hắt thở không nổi, hắt cố hết sức mà cho người ngồi xuống trên tảng đá.

“Ách ... Hả ...”- Vân Thiều Lỗi co chút đau đớn rên lên, bờ môi của hắt hoá đen, sắc mặt lại dị thường trắng bệch. Một vết thương sâu chừng hai tấc ở trên ngực phải của hắt, từ vết thương chảy ra máu đen.

Phượng Du Lâm ở dưới nguyệt quang cẩn thận đánh giá vết thương, ánh mắt đen lấy chớp chớp, đột nhiên không nói một tiếng mà áp vào trước ngực hắt – dùng miệng hấp ra huyết độc từ vết thương.

“không nên xằng bậy!”- Vân Thiều Lỗi cuống quýt quát –“không nên khiến người cũng trúng độc!”

Hắt cầm lấy Phượng Du Lâm đơn bạc bả vai muốn đẩy ra, đối phương lại cố chấp mà ôm lấy thắt lưng hắt, đem huyết độc nôn ra, sau đó lại tiếp tục hấp.

Vân Thiều Lỗi đã hết sức suy yếu, căn bản không thể đẩy hắt ra, đành phải ảo não mà nhắm mắt lại.

Phượng Du Lâm chứng kiến máu nôn ra trên mặt đất trở về màu sắc bình thường mới rời đi trước ngực Vân Thiều Lỗi.Nâng tay lau vết máu bên mép,đứng dậy chạy đi.

Vân Thiều Lỗi ngồi phịch trên tảng đá thờ,mờ mịch mà nhìn thân thể gầy nhỏ của Phượng Du Lâm dần biến mất khỏi tầm mắt.

Hắn sẽ không bỏ đi đi?Vân Thiều Lỗi nghe tiếng thở dốc nặng nề của chính mình,xuất thần suy nghĩ.Đi,đi cũng tốt,chính mình đợi hắn cũng không tốt ...Đột nhiên một trận tiếng vang tràn vào tai,Vân Thiều Lỗi lập tức ngồi dậy,nhưng trước mắt vẫn là một màu đen.Hắn vội vàng đem kiếm cắm ở mặt đất để chống đỡ thân thể,ngẩng đầu nhìn thân ảnh nhỏ gầy ánh vào trong mắt.

Phượng Du Lâm yên lặng mà đem Vân Thiều Lỗi đang kinh ngạc nâng dậy,hai người cước bộ lảo đảo bước đi,con ngựa rất khôn ngoan mà đi theo sau bọn họ.

Hai người quanh quẩn đến phía sau vách núi,nơi này có một sơn động tự nhiên.

Nguyên lai là hắn đi tìm chỗ ẩn thân ...Vân Thiều Lỗi yên lặng mà nhìn Phượng Du Lâm đem hắn an trí hảo,xong lại xoay người đi ra ngoài đem về một ít củi đốt.

Vân Thiều Lỗi nằm trên mặt đất,sắc mặt ngày càng kém,mồ hôi lạnh hiện đầy trán.Bất quá ý thức của hắn rất tỉnh táo,hắn vô lực mà mở miệng: “đá lửa ở túi thắt lưng của ta,trong túi có chút lương khô ...”

Phượng Du Lâm thoáng giật mình,nhìn chăm chú Vân Thiều Lỗi trong chốc lát,thuận lợi từ trên người hắn lấy ra đá đánh lửa,ma sát một chút đem củi đốt lên,sau đó làm thành một đồng lửa nho nhỏ bên người Vân Thiều Lỗi.Xong hết thấy,hắn xoay người muốn ra ngoài.

“ngươi lại muốn đi đâu?!”- Vân Thiều Lỗi nhịn không được mà lớn tiếng hỏi.

Phượng Du Lâm bị ngữ khí chất vấn của hắn làm cho hoảng sợ,kinh hoảng quay lại,chần chờ một chút,hắn vươn tay chỉ chỉ vết thương trên vai Vân Thiều Lỗi,lại làm động tác nhỏ cây cỏ già được.

Sau khi rõ ràng dụng ý của Phượng Du Lâm,Vân Thiều Lỗi thanh âm nhẹ xuống: “đừng lo cho ta,ngủ ngơi một đêm sẽ khỏi.Lúc này bên ngoài rất nguy hiểm,không nên đi ra...”

Phượng Du Lâm đứng ở động cuống quýt lắc đầu.

“không cho phép ngươi đi!Trái lại đợi ở chỗ này !”- Vân Thiều Lỗi hiềm khi hảo tâm,lại bị cự tuyệt,không khỏi có chút thẹn quá hoá giận,khẩu khí cũng hung ác lên,hắn mặc dù bị trúng độc nhưng khí thế bá đạo vẫn không giảm.

Ở chỗ sâu trong thân thể đột nhiên nhói lên,hắn đau đớn ngậm một tiếng.Phượng Du Lâm lo lắng mà trở lại bên cạnh hắn,nhưng lại do dự đứng lên.Vân Thiều Lỗi quay đầu trừng mắt nhìn hắn,hạ thông điệp cuối cùng: “trở về cho ta!so với việc bọn họ giết ngươi,không bằng bây giờ ta đem ngươi xử lý.”

Phượng Du Lâm vẫn lắc đầu,nhìn vết thương của đối phương một chút,cuối cùng cắn răng,đột nhiên xoay người chạy ra ngoài.

“Ngươi trở về!Trở về!...”- tiếng rít gào phẫn nộ của Vân Thiều Lỗi từ trong sơn động truyền ra,Phượng Du Lâm bưng lỗ tai,tại trong rừng cây chạy như điên.Đến khi không còn nghe âm thanh làm cho hắn bất an,hắn mới chậm lại.Nhìn quanh một hồi,hắn hướng nơi cỏ dại mọc thành bụi đi đến,ngồi xổm xuống tìm kiếm trong bụi cỏ.

Đột nhiên một trận hỗn độn tiếng người từ phía sau truyền đến,Phượng Du Lâm ngẩn đầu,cùng một gã đại hán đang gơ cao đuốc đối đầu.

“hắn ở bên kia!”

Đối phương rộng to,Phượng Du Lâm cả kinh cuống quýt chạy đi.

“tiểu tử thôi!đứng lại!”- đại hán hét lớn truy đuổi,hắn chạy đến trên sơn đạo gặp ghềnh mà ngựa khó có thể di chuyển.

“bắt được hắn!bắt được hắn!”

Mắt thấy hần muốn chui qua cửa núi nhỏ, các nam nhân nóng lòng mà gầm rú, một gã giường cung nhắm vào bóng lưng gầy yếu của Phượng Du Lâm ...

“hả!”- mũi tên lợi hại xẹt qua sau lưng Phượng Du Lâm, hần thấy một trận chóng mặt, ngã về trước.

Chứng kiến Phượng Du Lâm mất đi trọng tâm mà ngã nhào xuống, những kẻ truy đuổi hiện ra hỉ sắc.

“hần té xuống! đã chết sao?”

“mau đi xem một chút!”

4. Chương 4

“Ân.....” – Phượng Du Lâm ôm bả vai bị thương, hần phát hiện chính mình ngã xuống một thảm cây cỏ.

Hần quay đầu thấy bốn phía cỏ dại vừa dài vừa bén nhọn, cao chừng nửa người..... trong đám cỏ dại có một ít được thảo làm cho hần trước mắt sáng ngời, hần bắt chắp cả người đau nhức, cũng đã quên mất sau còn có truy binh, vội vàng đứng lên, cẩn thận vạch cỏ dại tìm kiếm ——

Vân Thiều Lỗi trúng loại độc gì hần không rõ lắm, bất quá hần từ nhỏ đi theo đường phụ học thức uyên bác, đối độc được cũng có hiểu biết nhất định. Hắc y nhân kia nói “Hai canh giờ nội tạng sẽ vỡ tan”, điều này chứng minh đó là một loại độc được cấp tính theo máu lan tràn, theo hần biết, có một loại thảo dược chính là chuyên trị độc cấp tính độc.....

Phượng Du Lâm liều mạng tìm, bỗng nhiên một trận cô nang thanh (âm thanh cục cục, của gia cầm) khủng bố từ đỉnh đầu truyền đến, hần hoảng sợ ngẩng đầu —— con chim ưng vừa rồi tập kích Vân Thiều Lỗi đang đứng ở trên cành cây lớn! Nó trừng mắt, nhìn chăm chú vào Phượng Du Lâm, giống như chuẩn bị tùy thời tấn công.

Phượng Du Lâm sợ tới mức ngã ngòai trên mặt đất, hần nhìn thấy cương đao trên chân con chim kia đã bị gỡ xuống, bất quá móng vuốt của nó như trước lóe lên hàn quang sắc bén. Từng giọt từng giọt mồ hôi từ trán đi xuống, Phượng Du Lâm chậm rãi lấy tay chống đỡ thân thể lui về sau, nhưng chính vào lúc này con vật kia chuyển động cổ, nó đột nhiên hướng hần bay đến ——

Rốt cuộc qua đã bao lâu?

Thời gian thông khổ dường như trôi qua đặc biệt chậm chạp, từ lúc Phượng Du Lâm rời đi sơn động đã qua một canh giờ, nhưng là đối với Vân Thiều Lỗi mà nói, giống như sống quá vài thập niên. Đồng củi Phượng Du Lâm đốt đã sớm tắt, trong sơn động tối đen một mảnh yên tĩnh.

Vì cái gì còn chưa trở về? Có phải hay không phát sinh chuyện ngoài ý muốn? Chẳng lẽ, hần này bị hắc y nhân bắt được? Không!

Ta phải đi cứu hần..... Vân Thiều Lỗi ý thức mơ hồ nghĩ, hần khởi động thân mình đứng lên. Nhưng còn không thể đứng ổn nửa bước, hần liền toàn thân một mồi ngã xuống.

“A.....” – Vân Thiều Lỗi đau ngâm ra tiếng, cảm thấy trong cơ thể giống như có điều độc xà di chuyển. Ngũ tạng lục phủ đều bị đảo lộn, kịch liệt đau đớn cơ hồ làm cho hần hoa mắt. Đây là điềm báo độc tố bắt đầu lan tràn, việc Phượng Du Lâm hấp ra độc huyết chính là để trì hoãn thời khắc này.

Hần sắp chết sao?

Không được..... Hần không thể ngồi chờ chết.....

Vân Thiều Lỗi hít sâu một hơi, làm cho chân khí theo đan điền hội tụ, sau đó chậm rãi vận hành qua kinh mạch toàn thân.

Dần dần đau đớn yếu bớt một chút..... Hần không dám thả lỏng, tiếp tục cùng độc tố trong cơ thể đấu tranh, mồ hôi không ngừng theo trán淌 hạ, ặt đất nơi hần nằm thậm chí hình thành thủy tích (đọng nước).

Vân Thiều Lỗi cảm giác chính mình bị ngâm ở một cái đại dục dưng, nước trong dục dưng khi lạnh khi nhiệt. Lúc lạnh thì băng hàn đến thấu xương, lúc nóng thì lại cơ hồ đem hân toàn bộ thiêu đốt.

Cổ họng cảm giác được một trận mùi, Vân Thiều Lỗi vết máu phun trên mặt đất. Không được..... Chân khí gần không được độc tố xâm lấn —— hân trước mắt hiện lên những khuôn mặt quen thuộc, cha mẹ, huynh tỷ, sư phó, hồng phần tri kỷ, anh em kết nghĩa..... Còn giống như thiếu một cái..... Còn có ai.....

Vân Thiều Lỗi cố gắng mở lớn đôi mắt đang dần dần mất đi tiêu cự, nhìn thấy ánh sáng mờ mờ từ động khẩu (cửa hang động), ánh trắng màu bạc xuyên thấu qua sơn động. Một bóng dáng nho nhỏ xuất hiện ở cuối luồng ánh sáng, Vân Thiều Lỗi trừng mắt nhìn, nhìn thấy bóng đen mang theo tiếng thở dốc dần dần đến gần hơn.....

Chỉ thấy trong ánh trắng, Phượng Du Lâm đang cầm một gốc cây dã quả (quả dại) màu hồng tím cùng thảo dược chạy vào, hân toàn thân lay lộn, trên người đầy máu.

“Người.....?”

Vân Thiều Lỗi giật mình nhìn Phượng Du Lâm khó khăn bước chân tới gần chính mình, kia nho nhỏ thân mình dưới ánh trắng càng có vẻ gầy yếu, tưởng như một trận gió cũng có thể đem hân thổi ngã. Nhìn chăm chú vào đối phương mặt dính đầy bùn đen, nhìn thấy thiếu niên bị hân coi là trời buộc lại xấu, hướng chính mình lộ ra ánh mắt an ủi, một trận mãnh liệt đau thương quặng lên trong Vân Thiều Lỗi, không thể tưởng được hân thể nhưng lại cần một đứa nhỏ như vậy cứu vớt.....

Tại thời điểm Vân Thiều Lỗi đang xuất thần, một tiếng kêu nhỏ truyền vào tai hân, hân cố hết sức ngẩng đầu, nhìn thấy Phượng Du Lâm bị vấp một cái thổ khẩu sầy chân té trên mặt đất, mặc dù là như thế, hai tay hân vẫn là cẩn thận che chở chu thảo dược.

“Uy.....” – Vân Thiều Lỗi suy yếu kêu gọi Phượng Du Lâm, kia nho nhỏ thân mình gục trên mặt đất không chút động đậy, khiến cho hân nhìn không được hoài nghi Phượng Du Lâm đã té xỉu.

Thật lâu sau, Phượng Du Lâm cắn răng, khởi động thân mình, đi đến trước người Vân Thiều Lỗi. Vân Thiều Lỗi thấy hân rõ khổ sở, chính là một động tác đơn giản như vậy, kia trên khuôn mặt đã muốn tràn đầy mồ hôi. Phượng Du Lâm tháo xuống mấy khóa dã quả, bỏ vào miệng Vân Thiều Lỗi, người sau ngay cả khí lực để nhắm nuốt cũng không có, chỉ có thể ngậm ngừng ngậm trong miệng, như thế nào cũng nuốt không xuống đi.

Phượng Du Lâm cắn cắn môi, chần chờ một hồi, run rẩy hai tay đem dã quả lấy ra, bỏ vào miệng mình nhai nát, tái miệng đối miệng nuốt cho hân.

Dòng khí ấm áp cùng một cỗ cam hương tiến vào khoang miệng Vân Thiều Lỗi, ngọn lửa sinh mệnh đã ở trong cơ thể hân trọng nhiên. Vân Thiều Lỗi cảm giác thân thể nóng lên, huyết khí ở trong cơ thể xao động.

Phượng Du Lâm đỏ mặt, đẩy Vân Thiều Lỗi. Vân Thiều Lỗi kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể cao lớn xụi lơ trên mặt đất, Phượng Du Lâm đột nhiên phục hồi tinh thần, hân hít sâu một hơi, thân thủ cố hết sức mà nhổ xuống lá cây dược thảo. Phượng Du Lâm sắc mặt đột nhiên tái nhợt làm cho Vân Thiều Lỗi phát hiện, kia lá dược thảo dĩ nhiên là thứ vừa dài vừa bén!

“Ân.....” – Vân Thiều Lỗi rên rỉ, hân không lấy đâu ra khí lực, đột nhiên trở mình đứng dậy, muốn ngăn cản động tác của Phượng Du Lâm.

Phượng Du Lâm từng bước lui ra phía sau, tránh đi động tác của Vân Thiều Lỗi, hân đem dược thảo lá cây bỏ vào miệng nhắm nuốt, ngay lập tức, Vân Thiều Lỗi đã muốn kéo qua tay Phượng Du Lâm, lật xem, lòng bàn tay nhỏ gầy đã bị đâm thành nhiều điểm màu đỏ!

Như thế nào hội..... Vân Thiều Lỗi trong lòng lướt qua một mặt đau lòng, muốn làm chút gì đó, nhưng hân thân thể mềm nhũn, lần thứ hai mệt mỏi ngã xuống. Nhìn Vân Thiều Lỗi rồi ngã xuống, Phượng Du Lâm vẻ mặt lo lắng lại tiến đến gần, cố hết sức địa xé mở quần áo trên miệng vết thương nghiêm trọng, sau đó đem lá cây phun ra trên miệng vết thương của Vân Thiều Lỗi, sau đó kéo xuống một góc ống tay áo chính mình, đem miệng vết thương kia bao phủ.

Đau đớn theo vết thương truyền đến làm cho Vân Thiều Lỗi mất đi ý thức, hấn bên tai rót cuộc nghe không rõ là tiếng động gì, ngay cả rào rạt tiếng vó ngựa trước cửa động, hấn cũng không có phát giác.

“Hấn ở trong này!”

“Giết hấn!” – Mấy bóng người chọt tiến vào —— là nhóm thích khách! Vân Thiều Lỗi thần trí đột nhiên khôi phục lại sự tỉnh táo.

Đám thích khách nắm kiếm vây quanh xông lên, Phượng Du Lâm hoảng sợ mở to hai mắt, cổ hết sức Vân Thiều Lỗi về phía sau.

“Chạy mau……” – Vân Thiều Lỗi nói không thành câu, Phượng Du Lâm khóc lắc đầu, nhào vào trên người hấn, lấy thân hình chính mình che dấu hấn.

“Mau……” – Vân Thiều Lỗi còn không có nói xong, thích khách cầm đầu giơ kiếm hướng Phượng Du Lâm sau lưng đâm ——

“A ——!”

Tiếng thét chói tai của Phượng Du Lâm xuyên vào màng tai Vân Thiều Lỗi, một mảnh hồng sắc trước mặt hấn lóe lên, hấn cơ hồ không – cảm giác được hô hấp của chính mình……

Vân Thiều Lỗi mở to mắt đôi mắt đỏ ngầu, nhìn Phượng Du Lâm giống một con rối gỗ rách nát, bị hắc y nhân nhấc lên, máu tươi dọc theo cánh tay gầy yếu uyển diên xuống…… Hấn trong lòng giật mình, còn không kịp phản ứng, chỉ thấy hắc y nhân đem thân thể gầy nhỏ kia ném trên mặt đất, mấy lưỡi kiếm chói lợi đồng thời hướng khuôn ngực gầy ốm ——

“Không ——!” – Vân Thiều Lỗi phát ra âm thanh rít gào đến rung trời, một cỗ năng lượng cường đại từ trong cơ thể hấn bộc phát ra, hấn tê gào thét đem nhóm thích khách khai phá. Bọn họ không thể tưởng được hấn còn có thể hoạt động, bị đâm cho trở tay không kịp, nam tử cầm đầu bị hấn đánh gục trên mặt đất. Vân Thiều Lỗi nổi điên xuất chiêu đánh nát xương sọ của hấn, nam tử kêu thảm, cả đầu nổ tung. Những kẻ còn lại không sợ chết vây quanh Vân Thiều Lỗi, hấn nắm lên kiếm của thích khách, điên cuồng mà phản kích, hai gã thích khách bị chặt đứt tay, nhất thời máu tươi bốn phía.

“Giết chết hấn!” – Bọn thích khách gào thét, bọn họ ở trong sơn động nho nhỏ chém giết náo loạn cả lên.

Bồng đầu cầu mặt (?) Vân Thiều Lỗi quả thực giống như bị quỷ nhập, hấn hò hét xuất kiếm, chiêu chiêu ngoan độc, một cái thích khách bị hấn bổ ra làm hai nửa, thi thể rơi xuống, máu tươi văng khắp toàn thân Vân Thiều Lỗi.

“Hô……. Hô……. Hô……” – Vân Thiều Lỗi vẻ mặt toàn máu, phát ra tiếng thở dốc như dã thú, hai người còn lại đều bị bộ dáng khủng bố của hấn làm cho sợ hãi, tranh nhau thoát đi. Vân Thiều Lỗi trước mắt hàn quang hiện lên, thả người lướt qua, huy kiếm đuổi theo ——

Bùm! Hai người thất thanh la lên rồi ngã xuống, không bao giờ … nữa đứng lên.

Vân Thiều Lỗi ném đi thanh kiếm vẫn còn máu chảy, lảo đảo đi đến trước mặt Phượng Du Lâm.

“Phượng Du Lâm……. Phượng Du Lâm!” – Vân Thiều Lỗi ôm lấy thân mình nhỏ gầy khàn giọng la lên.

“Ân……” – Phượng Du Lâm đau ngâm một tiếng, miệng phun ra huyết, hôn mê bất tỉnh.

“Không cần ——!” – Vân Thiều Lỗi như điên rồi ôm hấn lao ra sơn động.

Đêm khuya, ánh trăng liêu nhân, trong thôn nhỏ yên tĩnh truyền đến tiếng gõ cửa kịch liệt……

Một nhà đang ngủ say bị làm cho bừng tỉnh, nam chủ nhân vội vàng phủ thêm áo khoác, cầm nến đi ra ngoài mở cửa. Một gã anh tuấn nam tử cả người bê bết máu ôm một gã thiếu niên đồng dạng (cũng nhuốm máu), thiếu niên sắc mặt trắng bệch, tứ chi vô lực rũ xuống, nghiêm nhiên đã muốn mất đi sinh mệnh hơi thở, nam chủ nhân sợ tới mức lên tiếng kêu to: “Chết người ——!”

“Cầm mồm! Hấn còn chưa chết!” – Vân Thiều Lỗi tức giận nhéo áo hấn, gào thét lớn hỏi, “Gần đây có thầy thuốc hay không?”

Nam nhân bị hấn rống đến run rẩy, lắp bắp nói: “Trong thôn không có thầy thuốc..... Bất quá thôn trưởng chúng ta hiểu được một chút y thuật.....”

“Vậy mang ta đi!” – Vân Thiều Lỗi xả hấn bước đi.

Nam tử dẫn hấn đi vào nhà thôn trưởng.

“Hấn thế nào?” – Vân Thiều Lỗi nhìn thấy thân ảnh gầy nhỏ hấp hối nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

“Vị tiểu huynh đệ này bị thương thập phần nghiêm trọng, hơn nữa hấn thể chất suy yếu, lão phu chỉ có thể cầm máu, thiếu hiệp vẫn là mau chóng đưa hấn đi thầy thuốc xem cho thỏa đáng.” – thôn trưởng hảo tâm, không nói hai lời đáp ứng vì Phượng Du Lâm chữa thương, trong lúc bọn họ hỏi thân phận Vân Thiều Lỗi. Vân Thiều Lỗi hồ lộng (nói dối) nói Phượng Du Lâm là người hầu của hấn, hai người gặp phải sơn tặc mới bị thương.

Nghe theo đề nghị, Vân Thiều Lỗi tức khắc lên đường, thôn trưởng còn cẩn thận gọi xe ngựa và xa phu cho bọn hấn, để tránh miệng vết thương của Phượng Du Lâm vì đường xá gập ghềnh mà bung ra. Vân Thiều Lỗi cho ngựa của mình cùng ngựa thôn trưởng cùng nhau kéo xe, như vậy mới có thể đi nhanh hơn.

Vân Thiều Lỗi ôm Phượng Du Lâm ngồi trong không gian xa ngựa nhỏ hẹp, cảm giác được thân thể gầy yếu của người trong lòng ngực dần lạnh lẽo, Vân Thiều Lỗi không khỏi càng thêm dùng sức ôm hấn.

Thẳng đến giờ phút này, Vân Thiều Lỗi mới thật sự cảm nhận được này đứa nhỏ gầy đến hạng nào, quả thực hơi chút dùng sức là có thể đem xương cốt bóp nát.

Hấn rốt cuộc bị nhiều ít khổ..... Vân Thiều Lỗi trong lòng dâng lên cảm giác chua xót.

Xe ngựa trên đường nhỏ rải đầy đá chạy về hướng thủ đô, xe hơi hơi nảy lên, Vân Thiều Lỗi ôm lấy Phượng Du Lâm, ngã vào trên đệm xa mềm mại, ý thức dần dần phiêu ly. Độc tố còn sót lại tra tấn thể xác và tinh thần hấn, hấn bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi quá, hảo khổ.....

Mí mắt bắt đầu nặng, trong óc ông ông tác hưởng.

Không được..... Hấn hảo muốn ngủ.....

Vân Thiều Lỗi rốt cuộc đánh không lại mệt mỏi xâm nhập, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Trước mắt hiện lên muôn nghìn tia sáng hồng tía, cảnh tượng hỗn độn giống như những mảnh gương nhỏ vây quanh hấn, một cái thân ảnh nho nhỏ giữa luồng sáng lúc ẩn lúc hiện.

Đây là cái gì..... Hấn nghĩ muốn cử động, lại phát hiện tứ chi giống như bị chôn ở trong bùn đất, hoàn toàn không thể tự khống chế. Kia tiểu nhân ảnh bỗng nhiên dừng lại, vài đạo ngân quang chói mắt đột nhiên xỏ xuyên qua toàn thân hấn, máu tươi nhất thời như suối phun từ người hấn ra —— thân thể trong khoảnh khắc vỡ thành vô số thi khối!

“Không ——!” – Hấn điên cuồng khó khăn mở mắt ra.

Vân Thiều Lỗi thở hồng hộc từ trên giường đứng lên, là mộng..... là mộng.....

Hấn chạm vào ngực chính mình đang không ngừng nhảy lên, mờ mịt nhìn chung quanh bốn phía.

Nơi này là một cái tiểu phòng thực đơn giản của nông gia, nắng dương quang theo đầu cửa sổ gỗ nhỏ chiếu vào đến.

Đã muốn là buổi sáng? Hấn khi nào thì đi vào địa phương này?

Vân Thiều Lỗi sờ sờ mảnh vải trước ngực, một cổ tử được hương truyền đến mũi, chung quanh bố trí thoát nhìn như là một cái được lư..... Xem ra tối hôm qua sau khi ngủ, hấn cùng Phượng Du Lâm đã bị đưa tới nhà thầy thuốc, đối phương cũng một lần nữa trị liệu miệng vết thương cho hấn.

Xốc lên chăn nhảy xuống giường, một đồng vải còn dính bẩn trên chăn rớt xuống dưới. Vân Thiều Lỗi nhặt lên xem xem, đó là ống tay áo Phượng Du Lâm dùng để băng bó miệng vết thương cho hấn, hấn trong lòng

nóng lên, bước nhanh lao ra ngoài cửa. Một gã lão bộc đang ở bên ngoài đình viện quét tuyết, hắn gặp Vân Thiều Lỗi đi ra, chủ động cho biết:

“Công tử, người hầu bị thương kia đang ở trong phòng chính.”

“Cám ơn.” – Vân Thiều Lỗi thẳng đến chủ ốc, thầy thuốc lớn tuổi dẫn hắn đi gặp Phượng Du Lâm.

Phượng Du Lâm vẫn còn mê man, hắn đã được thay quần áo sạch sẽ, do lưng bị thương, hắn phải nằm úp sấp ngủ trong ổ chăn. Đầu tóc đen như mực rối tung trên đôi vai gầy yếu, tóc đen càng làm cho mặt hắn thêm phá lệ tái nhợt.

Thầy thuốc an ủi Vân Thiều Lỗi đang lo lắng, nói Phượng Du Lâm đã không còn gì đáng ngại, hắn phải nằm trên giường nghỉ ngơi hai mươi ngày, trong lúc dùng thuốc mỡ thoa ngoài da, còn cần phải uống thêm vài thang thuốc. Chờ miệng vết thương hoàn toàn khép lại mới có thể xuống giường đi lại, trong khoảng thời gian này hắn không thể tiếp tục chạy đi, cần tìm một chỗ tĩnh dưỡng.

Thầy thuốc nói xong về thương thế của Phượng Du Lâm liền cảm thán: “Đứa nhỏ này bị không ít khổ a, trên người đều là to nhỏ miệng vết thương, còn có không ít sẹo khó có thể tiêu trừ, hơn nữa hắn thân mình rất yếu, huyết khí không đủ, xem ra là do trường kỳ ăn không đủ no.”

Vân Thiều Lỗi nghe được trong lòng từng đợt co rút đau đớn, hắn cùng thầy thuốc nói tạ ơn, chuẩn bị mang Phượng Du Lâm đến vùng ngoại ô hẻo lánh tĩnh dưỡng. Hắn nhờ người tìm được một chỗ ở thanh tĩnh, tuy rằng khoảng cách không xa, nhưng hắn vẫn là cố ý mượn một chiếc xe ngựa, thật cẩn thận mà đem Phượng Du Lâm đặt vào bên trong.

Phượng Du Lâm ngủ suốt một ngày một đêm mới tỉnh lại, Vân Thiều Lỗi đã canh chừng bên người hắn một ngày một đêm.

Thấy hắn tỉnh, Vân Thiều Lỗi trong lòng mặc dù cảm giác an ủi, nhưng lại sợ diện không biểu hiện ra mặt. Bảo hắn đối Phượng Du Lâm làm vẻ mặt ôn hoà, hắn làm không được. Hắn không được tự nhiên bày ra âm trầm sắc mặt, dẫn người nọ hảo hảo nghỉ ngơi, bản thân đi ra ngoài sắc thuốc.

Phượng Du Lâm tìm được đường sống trong chỗ chết, thân thể như trước vẫn suy yếu. Vân Thiều Lỗi đem hắn nâng dậy, đem bát được trà tiến đến miệng hắn. Phượng Du Lâm đang muốn há mồm uống, Vân Thiều Lỗi dường như nhớ tới điều gì, bỗng dừng đem bát thu hồi.

Hắn làm cho Phượng Du Lâm trước nằm xuống, chính mình lấy thìa quấy lên thuốc còn nóng hằm hập, thỉnh thoảng thổi thổi mấy hơi, lúc sau trà được nguội bớt, hắn mới yên tâm mà cho Phượng Du Lâm uống hết.

Phượng Du Lâm mơ hồ cảm giác được hắn thay đổi, người từ trước đến nay hô to gọi nhỏ bỗng nhiên đối chính mình quan tâm đầy đủ, bảo Phượng Du Lâm không kinh động cũng khó.

“Người muốn ăn cái gì?” – sau khi uy được, Vân Thiều Lỗi hỏi. Phượng Du Lâm lần nữa xác nhận nghi vấn trong lòng, thật cẩn thận vươn ngón trỏ, ở trên chăn viết nói: cơm.

“Người muốn ăn cơm?” – Vân Thiều Lỗi cẩn thận nghĩ nghĩ, nói: “Người hiện tại thân thể yếu đuối, ăn trước một ít cháo đi.”

Hắn nói xong, thực tự nhiên sờ sờ đầu Phượng Du Lâm, đứng dậy đi ra ngoài.

Hắn cư nhiên sờ mình? Phượng Du Lâm ghen hờn nhìn trần trời. Hắn trước kia đều ngại mình bản ngại mình xấu, nếu không vì tình thế bắt buộc Vân Thiều Lỗi tuyệt đối không muốn muốn đụng đến mình!

Phượng Du Lâm nhìn thấy thân ảnh Vân Thiều Lỗi rời đi, thật lâu không thể phản ứng lại.

Trong lúc dưỡng thương, chuyển biến của Vân Thiều Lỗi thật làm người khác bàng hoàng. Việc chiếu cố Phượng Du Lâm hắn tuyệt không mượn tay người khác, vô luận là thượng dược, sát bên người, uy thực, hắn đều thân lực thân vi. Tuy rằng hắn nói ra vẫn là lạnh như băng, khả năng mỗi một động tác đều rất mềm nhẹ, cẩn thận, giống như là đối đãi vật báu vô giá.

Phượng Du Lâm cho tới bây giờ cũng không phải là hạng người đắc ý vênh váo, dù thái độ đối phương đối hẳn cải thiện rất nhiều, khả hẳn như trước cảm thấy được chính mình là gánh nặng của Vân Thiều Lỗi, chính mình không có khả năng cùng hẳn ngang hàng ở chung.

Có lẽ hẳn là thấy mình bị thương, cho nên mới như vậy quan tâm..... Phượng Du Lâm nghĩ, chờ hẳn phục hồi như cũ, thân phận giữa hai người sẽ khôi phục diện mạo cũ. Hẳn như cũ đi theo phía sau Vân Thiều Lỗi năm bước, ngồi xổm góc sáng sửa ăn cơm, ngủ ở trên ghế.

Phượng Du Lâm vẫn không có vì chính mình là vương tộc thân phận mà quá kiêu ngạo, trên thực tế hẳn đối tình cảnh của chính mình rất rõ ràng, hẳn chính là một kẻ lưu lạc cơ khổ, tùy thời có thể chết trong tay thích khách.

Chính mình là một người như thế hèn mọn..... Nếu không bị trọng thương, Vân Thiều Lỗi như thế nào lại đối xử tử tế với hẳn đâu.....

Mỗi khi Phượng Du Lâm sa vào sự ôn nhu của Vân Thiều Lỗi, hẳn sẽ đột nhiên bừng tỉnh, ở trong lòng bị ai nói cho chính mình: người không xứng với hẳn, người chính là cái không có thân phận đích cô nhi. Cứ việc như thế, ý nghĩ đó ngày càng ăn sâu vào tâm linh hẳn.

Mà Vân Thiều Lỗi nội tâm cũng sinh ra thật lớn biến hóa. Hẳn biết sau khi trải qua chuyện này, chính mình không thể lại dùng thái độ lạnh lùng như cũ đối đãi Phượng Du Lâm, đối phương ở trong cảm nhận của hẳn không bao giờ ... nữa là kẻ cầm điếu xấu xí chỉ biết đem lại phiền toái.

Từ khi nào hẳn đã thay đổi.....?

Khi Phượng Du Lâm không để ý tánh mạng nguy hiểm lao ra sơn động vì hẳn tìm kiếm giải dược, khi Phượng Du Lâm bị thương buồn thiu cầm thảo dược xuất hiện ở động khẩu, khi Phượng Du Lâm đem sinh mệnh lại một lần nữa rót vào trong cơ thể hẳn.....

Lòng người không phải bằng sắt đá, hẳn cũng không phải không cảm kích, nhưng là, hẳn nên đem Phượng Du Lâm đặt ở vị trí nào mới đúng?

Kỳ thật, hẳn không cần phiền não, hẳn liền đem Phượng Du Lâm xem như ân nhân đi, đem người về kinh an toàn xem như báo ân đi. Chỉ cần về sau không hề tệ bạc đối đãi, chỉ cần về sau không hề ghét bỏ người nọ.....

Khả vì cái gì, chính mình cảm thấy được như vậy vẫn là không đủ đâu? Vân Thiều Lỗi cũng dần dần bị lạc. Vân Thiều Lỗi thay đổi không chỉ là thái độ lạnh lùng, mỗi khi hẳn lẳng lặng nhìn thấy Phượng Du Lâm, trong mắt sẽ không nhịn được toát ra thâm tình, chính là điểm này, hẳn bản thân cũng không có tự giác.

Ở cùng dưới mái hiên, hai người mang nhiều tâm sự vượt qua hai mươi ngày chữa thương dài đằng đẳng.

Từ khi một đám thích khách bị Vân Thiều Lỗi toàn bộ tiêu diệt, bọn chúng mai danh ẩn tích thật lâu, có lẽ là nguyên khí đại thương, cho nên tạm thời có động tĩnh đi. Nhờ vậy, Phượng Du Lâm cuối cùng có thể bình tĩnh dưỡng thương. Trong khoảng thời gian này, giữa hai người có những thay đổi gì bọn họ cũng không có rõ.

Thời điểm đao thương sau lưng Phượng Du Lâm hoàn toàn khép lại, bọn họ rút cục một lần nữa bước trên đường vào kinh thành.

Vân Thiều Lỗi để tránh Phượng Du Lâm lao碌, còn cố ý mua một tiểu mã xa, tự mình lái xe, làm cho cao quý “Bạch Đề Điếu” (tên con ngựa) của hẳn cùng hắc mã trắng kiện bình thường kéo xe, làm cho Phượng Du lâm an tâm ở trong xe.

Đối phương đối chính mình sẵn sóc rõ ràng, Phượng Du Lâm mỗi khi nhìn đến, trong lòng luôn cảm thấy một loại tình tự khó có thể dùng lời miêu tả. Chỉ cần một ánh mắt của Vân Thiều Lỗi, chỉ cần nhìn đến kia khuôn mặt anh tuấn, hẳn luôn nhớ tới lúc trong sơn động hai người bốn mắt nhìn nhau. Chính là, sau đó, Phượng Du Lâm lại nhớ tới ánh mắt không kiên nhẫn cùng thái độ lạnh như băng Vân Thiều Lỗi, hẳn sẽ nhịn không được sợ hãi. Phượng Du Lâm không biết xử sự như thế nào, như trước nhất gan, nao núng, như trước không dám chủ động tới gần Vân Thiều Lỗi, như trước mang tư thái thấp kém.

Vân Thiều Lỗi cảm giác được Phượng Du Lâm đối chính mình sợ hãi cùng e ngại, phát hiện chính mình khổ tâm không có cảm động đến đối phương, hắn vừa bắt đầu có điểm hờn giận. Nhưng hắn rất nhanh nhận ra tâm tư Phượng Du Lâm, đối phương trường kỳ chịu khi dễ áp bách, đương nhiên không có khả năng lập tức sáng sửa cùng chính mình ở chung. Bởi vậy, hắn không hề để ý, khiến cho Phượng Du Lâm tiếp tục khiếp đảm co rút.....

Khoảng cách lộ trình đến kinh thành còn lại không đến một nửa, Vân Thiều Lỗi nhớ tới chính mình lúc trước tính toán đi “Mai Lan sơn trang” tham gia thử kiếm. Thử kiếm hội còn mười ngày, bọn họ hiện tại tiến đến có lẽ còn có thể vượt qua vài ngày tỷ thí cuối cùng. Có lẽ là tranh thủ thời gian tâm tính không yên, Vân Thiều Lỗi bỗng nhiên cải biến thượng kinh lộ tuyến, chuyển hướng Mai Lan sơn trang đi.

Phượng Du Lâm đối hết thấy tình cảnh lập tức thích ứng, tự nhiên theo Vân Thiều Lỗi an bài, không có gì dị nghị. Xe ngựa đi tiếp hai ngày, rốt cục tới Mai Lan sơn trang —— ở Cận Châu thành.

5. Chương 5

Cận Châu thành ba mặt bị nước bao quanh, vận tải đường thủy đặc biệt phát triển, rất nhiều thương thuyền qua lại tập trung bỏ neo ở bến tàu này. Rất nhiều thương nhân đều đóng tại đây, tiếp theo, bởi vì nơi này võ quán cùng kiếm trang đặc biệt nhiều, Cận Châu thành cũng là địa phương võ lâm nhân sĩ thường xuyên tụ tập, có danh hiệu “Võ lâm thứ tổng bộ”.

Mấy ngày nay một trong hạ tam đại kiếm trang trên thiên hạ – “Mai Lan sơn trang” – cử hành thử kiếm đại hội, từ ngũ hồ tứ hải các đạo nhân mã đều tụ tập mà đến.

Sau khi Vân Thiều Lỗi cùng Phượng Du Lâm đi tới “Mai Lan sơn trang” ở ngoại ô Cận Châu thành, bọn họ mới biết được thử kiếm hội đến ngày mai mới cử hành. Vừa được hỏi, khách nhân tiến đến tham gia nói là lần này thử kiếm hội chuẩn bị đón tiếp một nhân vật đặc biệt —— Độc Phiến Môn chủ thượng môn Hạ Hầu Huân ở trên đường trì hoãn thời gian, thử kiếm hội cũng bởi vậy chậm lại.

Vân Thiều Lỗi cùng sơn trang Thiếu chủ là chí giao, thủ vệ liếc mắt một cái liền nhận ra hắn, cho nên bọn họ dù không có thiệp mời vẫn thuận lợi tiến vào sơn trang. Một gã người hầu dẫn Vân Thiều Lỗi vào phòng tiếp khách, trang chủ phụ tử đang nghênh đón khách nhân từ các nơi, Thiếu trang chủ —— Mai Sĩ Hoa, vừa thấy Vân Thiều Lỗi lập tức hưng phấn mà nghênh đón.

“Đại ca! Người quả thực đến đây!” – Mai Sĩ Hoa sang sảng cười, lộ ra một cái răng nanh trắng nõn.

Vân Thiều Lỗi chủ hạ hấn bả vai —— đây phương thức bọn họ chào hỏi.

“Người này hảo tiểu tử, đều không có tặng thiệp mời cho ta đâu.”

“Ta có a!” – Mai Sĩ Hoa nhanh chóng giải oan, “Ta phái người đưa đi, chính là người không ở nhà.....”

“Tốt lắm, ta không phải trách người, chỉ đùa một chút mà thôi.” – Vân Thiều Lỗi cười khê.

Mai Sĩ Hoa chú ý tới Phượng Du Lâm đang tránh phía sau hắn không dám tới gần, không khỏi thắc mắc: “Đại ca, vị này chính là.....”

Vân Thiều Lỗi ngăn ra, hắn do dự nhìn thoáng Phượng Du Lâm cúi đầu đi theo phía sau, không biết nên thế nào giới thiệu hắn.

Người hầu? Chính là Phượng Du Lâm đối hắn có ân cứu mệnh..... Ân nhân cứu mạng? Nếu làm cho bọn họ biết chính mình thế nhưng được này một tiểu tử không võ công cứu, như vậy thể diện của hắn..... Nghĩ tới nghĩ lui, Vân Thiều Lỗi vẫn là nhẹ giọng mở miệng: “Hắn là người hầu của ta.”

“Nga, thì ra là thế.....” – Mai Sĩ Hoa không hề nghi ngờ, hắn bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hưng phấn mà nói cho Vân Thiều Lỗi: “Đại ca, Triệu cô nương cũng đến đây, người biết không?”

“Phải không?” – Vân Thiều Lỗi có vẻ có điểm ngoài ý muốn.

“Nghe nói là Triệu phụ nhân thân thể không khỏe, cho nên liền cử nàng thay thế tham dự, các nàng sẽ ngụ ở bắc sương bên kia, ta mang người đi.” – Mai Sĩ Hoa tích cực muốn dẫn bọn họ đi cho bằng được.

“Không cần.” – Vân Thiều Lỗi lại cự tuyệt, “Trước an bài sương phòng cho chúng ta nghỉ ngơi đi, cơ hội thấy nàng còn nhiều mà.”

Kỳ thật hẳn là lo lắng Phượng Du Lâm đường xá bốn ba, sợ ảnh hưởng đến quá trình hẳn phục hồi thương thể.

Mai Sĩ Hoa đáp ứng, cho người hầu dẫn bọn hắn đi nghỉ ngơi. Vân Thiều Lỗi được an bài ở một gian khách phòng thượng đẳng, bởi vì Phượng Du Lâm là “người hầu”, hẳn chỉ có thể ngủ ở một gian phòng đơn sơ bên cạnh. Vân Thiều Lỗi vốn muốn cho hẳn cùng chính mình cùng phòng, khả ngại giải thích lí do thoái thác vừa rồi của mình, cũng không hảo mở miệng.

Phượng Du Lâm thật không ngại phòng không hoa mỹ, chỉ cần thoải mái là tốt rồi —— kỳ thật trong nội tâm hẳn, việc Vân Thiều Lỗi không để hẳn ngủ ở sài phòng cũng đã là đại ân đại đức rồi.

Hắn đang ở trong phòng của mình dỡ quần áo, cửa gỗ một tiếng bị đẩy ra, một cô gái tử y xuất trần diễm lệ dẫn bốn thị nữ xông vào.

“Di? Vân đại ca không phải ở phòng này sao?” – Cô gái mở to đôi mắt xinh đẹp ngạc nhiên.

Phượng Du Lâm nghe nàng nói “Vân đại ca”, lườm trước nàng tất nhiên là tới tìm Vân Thiều Lỗi, hẳn nhanh chóng dừng lại việc đang làm, chạy đến trước người cô gái.

Đối phương thấy hẳn chỉ vào phương hướng bên cạnh, nghi hoặc hỏi: “Hắn ở bên cạnh?”

“Ân!” – Phượng Du Lâm ý bảo nàng cùng hẳn đến, chủ động chạy đi, cô gái đi theo hẳn vào phòng Vân Thiều Lỗi.

“Vân đại ca!” – Nàng vừa thấy Vân Thiều Lỗi, lập tức triển khai lúm đồng tiền xinh đẹp.

“Linh Nhi? Sao ngươi lại tới đây?” – Vân Thiều Lỗi có chút kinh ngạc.

“Ta nghe hạ nhân nói ngươi đến, liền chạy nhanh lại đây.” – Triệu Linh Nhi gương mặt ửng đỏ trả lời, đôi mắt hàm chứa tình ý.

Này Triệu Linh Nhi cùng “Mai Lan sơn trang” là một trong tam đại kiếm trang nổi danh —— “Ngạo Kiếm sơn trang” Đại tiểu thư, nàng thuở nhỏ chịu tang cha, toàn bộ dựa vào mẫu thân Triệu phu nhân một tay đem nàng nuôi dưỡng. Năm trước, thời điểm cùng mẫu thân tham dự “Thử kiếm đại hội” nàng gặp gỡ Vân Thiều Lỗi. Vân Thiều Lỗi thuộc hàng danh môn, sư phụ cùng phụ thân đều là đại hiệp vang danh võ lâm, hơn nữa hẳn võ nghệ cao cường, diện mạo tuấn tú, Triệu Linh Nhi sớm phương tâm ám hứa. Mà Vân Thiều Lỗi tựa hồ đối nàng cảm giác cũng không khác biệt, hai người thường thư từ qua lại, võ lâm đại hội không phải lần gặp mặt duy nhất.

Trong mắt rất nhiều tiền bối, bọn họ thực xứng là một đôi, hơn nữa cha mẹ hai bên cũng đều ưng thuận .

Tin tưởng trong tương lai không xa, bọn họ là có thể tổ chức hỉ sự..... Triệu Linh Nhi mắc cỡ mặt đỏ như trứng luộc nghĩ.

“Đến, ngồi xuống đi.” – Vân Thiều Lỗi thấy tiểu mỹ nhân nhưng không có biểu hiện quá cao hứng, đổi lại là trước đây, hẳn nhất định sẽ ở trước mặt Triệu Linh Nhi tận tình thi triển mị lực, nhưng hiện giờ lại một chút tâm tư cũng không có. Bất quá đối phương tự mình tìm đến, khó tránh khỏi phải xã giao một chút.

Triệu Linh Nhi không biết ý tưởng của hẳn, sau lúc ngồi xuống liền thân thiện theo sát hẳn hàn huyên, Vân Thiều Lỗi biểu hiện thiếu hưng trí, chỉ có ngẫu nhiên đáp lại vài câu.

Phượng Du Lâm cùng bọn thị nữ của Triệu Linh Nhi đứng ở một bên, nhìn thấy hai người bọn họ ngồi gần nhau, Phượng Du Lâm không khỏi hồi hận —— Vân Thiều Lỗi bên người đều là nhiều ... thể này xuất sắc đích thiên hạ (nhiều mỹ nhân), vô luận là vị này Triệu Linh Nhi hay Mai Sĩ Hoa vừa rồi, đều là nhất đẳng thanh tú, cái này khó trách hẳn như vậy chán ghét mình.....

Phượng Du Lâm tự biết xấu hổ trộm nhìn Triệu Linh Nhi, ánh mắt hẳn rất nhanh khiến cho đối phương chú ý, Triệu Linh Nhi hai mắt như đuốc liếc mắt một cái, không hề giận hỏi: “Ngươi xem cái gì?”

Phượng Du Lâm xấu hổ lắc đầu, vội dời đi ánh mắt. Vân Thiều Lỗi nghĩ đến hần là bị Triệu Linh Nhi sắc đẹp mê hoặc, trong lòng lại cảm thấy không vui, nhưng hần cũng không biết rõ chính mình tâm tư, ngoài miệng thay Phượng Du Lâm giải vây nói: “Linh Nhi, hần là một cái mao tiểu tử không hiểu chuyện, người đừng trách móc.”

Người trong lòng đều nói lời hay, Triệu Linh Nhi tự nhiên không hề dây dưa, nài nỉ thả dài: “Thực xin lỗi, Vân đại ca..... Ta hơi có điểm kích động”

Một tì nữ nhện không được xen vào: “Vân công tử, này cũng không trách được tiểu thư, đều là cái kia Hạ Hầu Huân làm hại.”

“Hạ Hầu Huân?” – Vân Thiều Lỗi cân nhắc cái tên quen thuộc, hỏi: “Có phải hay không tân chương môn Độc Phiến Môn?”

“Chính là hần!” – Tì nữ gạt đầu như đảo toán, “Hần đối tiểu thư khả vô lễ.....”

“Tiểu Thanh, đừng nói nữa.” – Triệu Linh Nhi sáng giọng.

Vân Thiều Lỗi thấy nàng không muốn nói, cũng không tiếp tục hỏi, Tiểu Thanh lại kiềm chế không được nói: “Tiểu thư, đừng gạt Vân Công Tử, kia Hạ Hầu Huân thật lớn mật, làm cho Vân Công Tử vì người ra mặt cũng tốt.”

“Chính là.....”

Các nàng như thế giấu diếm, Vân Thiều Lỗi thật hứng thú, hần tò mò hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Chúng ta đi trên đường gặp hần.....” – Triệu Linh Nhi nói một nửa lại đình chỉ.

Tiểu Thanh ghen không nổi nữa, một hơi nói: “Tên kia là có tiếng thật là chẳng ra làm sao (ta chém), hần thấy tiểu thư liền nổi lên sắc tâm, yêu cầu chúng ta đồng hành. Chúng ta vừa mới bắt đầu không dự đoán được hần càn rỡ, nghĩ đến chúng ta Ngạo Kiếm sơn trang thanh danh bên ngoài, hần sẽ có cổ kị, cho nên đáp ứng ở dịch quán cùng hần nghỉ ngơi..... Ai biết kia đăng đồ tử lại thừa dịp tiểu thư uống say, đem nàng trở về phòng với ý đồ khinh bạc.....”

“Tiểu Thanh, đừng nói nữa!” – Triệu Linh Nhi nổi giận cắt ngang, nói lên việc này nàng cũng là đầy ngập lửa giận.

Vân Thiều Lỗi nhíu mày nói: “Người này khinh người quá đáng, Linh Nhi, người có hay không bị hại?”

“Không có không có.....” – Triệu Linh Nhi vội vàng lắc đầu: “Hần cũng không có thành công, sau đó thích khách đến dịch quán, hần liền đuổi theo..... Đêm đó ta liền cùng Tiểu Thanh các nàng ly khai tên kia.”

Tiểu Thanh căm giận bất bình nói: “Kia Hạ Hầu Huân cư nhiên là một trong những nhân vật chủ chốt của thử kiếm đại hội lần này..... Ta thật không rõ Mai trang chủ vì cái gì phải cùng người như thế giao hảo.”

“Ta cũng không hiểu được.....” – Triệu Linh Nhi thả dài: “Nương vẫn nói cho ta biết, Độc Phiến Môn từ trước đến nay ác danh rõ ràng, làm tổn gian dân, bắt người cướp của..... Cho dù hiện giờ đã đổi mới chương môn, còn không giống nhau là đánh chết cái nết không chừa, kia họ Hạ Hầu Huân chính là minh chứng tốt nhất.....”

“Nhưng bọn hần tài hoạnh thể tráng, mà nay bỏ gian tà theo chính nghĩa, môn phái muốn theo chân bọn họ kết giao hần là không ít.” – Vân Thiều Lỗi bất đắc dĩ nói.

Tiểu Thanh nghiêng răng nghiêng lợi xen mồm: “Đúng vậy, cho nên kia họ Hạ Hầu Huân mới như thế kiêu ngạo. Chúng ta mới vừa rồi ở bên trong trang bính kiến (tình cờ gặp), hần cư nhiên còn không hề xấu hổ theo sát tiểu thư chào hỏi, thật là không biết xấu hổ!”

Nói lên điều này Triệu Linh Nhi cũng là vẻ mặt buồn rầu, nàng hướng Vân Thiều Lỗi cầu cứu nói: “Ta thực sợ trong lúc diễn ra thử kiếm đại hội hần sẽ đến dây dưa với ta, Vân đại ca, người nói ta nên làm cái gì bây giờ?”

Nàng hỏi như vậy chính là nghĩ muốn Vân Thiều Lỗi bảo hộ nàng, Vân Thiều Lỗi có điểm ngại phiền toái, khả miệng như trước khách sáo nói: “Đừng lo lắng, tên kia nếu mưu đồ gây rối, ta nhất định ra mặt giúp người.”

Hắn nghĩ thầm rằng kia họ Hạ Hầu Huân dù càn quấy cũng sẽ không ở trong này hiển lộ, hơn nữa đối phương hẳn cũng sẽ không là đối thủ của mình..... Bởi vậy mới dễ dàng đáp ứng.

Phượng Du Lâm ở một bên nghe bọn họ đối đàm, trong lòng cũng không có nhiều cảm xúc lắm —— đương nhiên, mỹ nữ gặp nạn, nam nhân nào lại không ra tay tương trợ? Hơn nữa, hắn dần dần nhận thức được quan hệ giữa Vân Thiều Lỗi và Triệu Linh Nhi, nghĩ thầm rằng bọn họ hẳn là một đôi tâm đầu ý hợp .

Trong lòng tựa hồ có điểm mất mát, bất quá Phượng Du Lâm nhanh chóng đem loại này ý niệm trong đầu tổng ra ngoài.

Vân Thiều Lỗi là ân nhân của hắn, coi như là “chủ nhân” của hắn, chính mình chỉ cần yên lặng đứng ở một bên là đủ rồi..... Đúng vậy, như vậy là đủ rồi..... Hắn như thế an ủi chính mình.

Vân Thiều Lỗi mặc dù đáp ứng sẽ thay Triệu Linh Nhi ra mặt, nhưng hắn cũng không tưởng tượng được cơ hội nhanh như vậy đã tới. Đêm đó, Mai Lan sơn trang trang chủ mời hắn cùng Triệu Linh Nhi đến bên hồ xem pháo hoa, hắn cho Phượng Du Lâm ở trong phòng nghỉ ngơi, mang theo tiểu mỹ nhân dự tiệc đi. Hai người đi vào chòi nghỉ mát bên hồ, phát hiện kia họ Hạ Hầu Huân đã ở đó trước.

Triệu Linh Nhi vừa thấy y liền thay đổi sắc mặt, nghĩ muốn lấy lý do thân thể không khoẻ cáo lui, nhưng Vân Thiều Lỗi giữ chặt nàng trấn an:

“Linh nhi, có ta cùng Sĩ Hoa ở đây, hắn không dám làm càn, hơn nữa, Mai bá bá đã cũng có mặt.”

Tuy rằng Vân Thiều Lỗi không nghĩ việc sẽ diễn ra như vậy, khả đáp ứng rồi chính là đáp ứng rồi, đến nông nỗi này cũng chỉ có hảo hảo bảo hộ Triệu Linh Nhi. Hắn chỉ hy vọng việc này có thể mau chóng chấm dứt, miễn cho chính mình càng lún càng sâu, dù sao chuyện Phượng Du Lâm còn chưa giải quyết, Vân Thiều Lỗi hiện tại thậm nghĩ toàn tâm toàn ý xử lý vấn đề của hắn.

Triệu Linh Nhi nghe hắn nói như vậy, lúc này mới đánh bạo cùng hắn ngồi xuống bên bàn đá. Mai gia phụ tử không chút hay biết còn nhiệt tâm giới thiệu bọn hắn, Vân Thiều Lỗi trên mặt lộ vẻ khách sáo tươi cười, bất động thanh sắc đánh giá Hạ Hầu Huân.

Đối phương khoảng hai mươi tuổi, dáng người thon dài cứng cỏi, khuôn mặt khá anh tuấn, chính là đôi mắt câu nhân lóe vô lễ quang mang, làm cho người ta không thể đối hắn sinh ra hảo cảm. Nhìn hắn một thân màu lam trường bào, tay cầm tranh thủy mặc chiết phiến (quạt giấy có vẽ tranh), động tác phẩy quạt thoát nhìn không có gì đặc biệt nhưng lại hiển lộ vô công cao thâm. Vân Thiều Lỗi thầm nghĩ Hạ Hầu Huân thực lực tuyệt đối không thể khinh thường.

Mà kia Hạ Hầu Huân, nhìn Vân Thiều Lỗi cùng Triệu Linh Nhi biểu hiện vô cùng thân thiết, không khỏi đánh giá Vân Thiều Lỗi.

Y cũng nghe nói qua đối phương chuyện tích, Vân Thiều Lỗi sư phụ là võ lâm minh chủ tiền nhiệm, phụ thân là đại hiệp danh chấn một thời, mẫu thân còn là nữ nhân thủ phủ đương triều, gia thế tương đối hiển hách. Vân Thiều Lỗi mới ra sư đã được xếp vào hàng ngũ mười đại cao thủ, được coi là một trong những người tiếp theo nối nghiệp võ lâm minh chủ.

Bất quá hắn thái độ làm người lạnh lùng, hành sự âm thầm, yêu thích du sơn ngoạn thủy, rất ít khi tham dự chuyện giang hồ. Thái độ đó làm cho hắn bỏ qua rất nhiều cơ hội lập nghiệp, bởi vậy hắn ở trên giang hồ tuy có thanh danh lại vô uy vọng.

Hạ Hầu Huân ngay từ đầu cũng không đem hắn đặt ở trong mắt, cho rằng miêu tả ngoại nhân dành cho hắn quá mức khuếch đại, hiện giờ thấy hắn —— quả thật là cái thanh niên tuấn tú, nhưng y như trước không cảm thấy đối phương có gì đặc biệt hơn người.

Bất quá..... Hắn cùng Triệu Linh Nhi quan hệ tựa hồ rất không bình thường.....

Hạ Hầu Huân lợi hại híp con người, đảo qua toàn thân Triệu Linh Nhi, đối phương lập tức giận trừng đôi mắt đẹp, mau chóng né tránh mâu quang của y. Hạ Hầu Huân không kèm chế được cười khê, nha đầu kia

có điểm ý tứ, cho dù nàng không phải tiểu chủ nhân Ngạo Kiếm sơn trang, y cũng muốn đem nàng chinh phục.

Đúng vậy, Hạ Hầu Huân tuy rằng coi trọng sắc đẹp, nhưng y tiếp cận Triệu Linh Nhi cũng có mục đích khác. Triệu Linh Nhi không có phụ thân huynh đệ, cưới nàng, Ngạo Kiếm sơn trang chẳng khác nào nhập vào Độc Phiến Môn, như vậy, thế lực của y có thể mở rộng hơn nữa. Ngoài ra Triệu Linh Nhi bản thân mỹ mạo, nhìn chung đương kim vô lâm, không có nữ tử có thể cùng nàng so sánh, y há có thể không công bỏ qua?

Y tuyệt đối không thể cho Vân Thiều Lỗi phá hư kế hoạch!

Vân Thiều Lỗi cảm giác được ánh mắt khiêu khích của y, cũng không cam yếu thế quay mắt tà trừng lại, Triệu Linh Nhi một lòng muốn cho người trong lòng hảo hảo giáo huấn Hạ Hầu Huân, đương nhiên theo sát Vân Thiều Lỗi cùng trận tuyến. Ba người trẻ tuổi trong lúc đó ba đào mãnh liệt (chiến tranh lạnh), ánh mắt giao chiến cơ hồ có thể đánh ra hỏa hoa.

Mai trang chủ tựa hồ cũng cảm giác được xung đột giữa bọn họ, thân là chủ nhân gia, hẳn phải ra mặt làm dịu đi, hẳn cười gơ lên chén rượu: “Đương kim vô lâm nhân tài thiếu niên đều có mặt ở đây, chúng ta đêm nay nhất định phải không say không về a.”

“Trang chủ quá khách khí.” – Hạ Hầu Huân trước ảm một ly, cố ý thị uy liếc mắt về phía Vân Thiều Lỗi một cái. Vân Thiều Lỗi sao lại để cho hắn xem nhẹ, lập tức phản kích, cũng uống hết một ly.

“Vân công tử hảo tửu lượng.” – Hạ Hầu Huân ngoài cười nhưng trong không cười.

“Người cũng vậy.” – Vân Thiều Lỗi cũng cười giả dối.

Bọn họ cứ thế người một ly ta một ly, không ai nhường ai, trong chốc lát lát, một hồ rượu thượng đẳng bị bọn họ uống sạch. Mai trang chủ cảm thấy không thích hợp, không ngừng tìm đề tài, ý đồ làm cho không khí xoay chuyển. Mai Sĩ Hoa đối với sóng ngầm mãnh liệt giữa bọn họ hoàn toàn chưa giác, còn cung kính mời rượu. Triệu Linh Nhi vừa lo lắng cho Vân Thiều Lỗi vừa âm thầm cao hứng —— hai cái đại soái ca vì nàng cạnh tranh, kêu nàng tâm thiếu nữ có thể nào không cảm động đâu.

Một hồi yến hội liền như vậy xấu hổ kết thúc.

Đêm đến mang theo sự yên lặng, gió thổi qua nhẹ nhàng khoan khoái. Trong phòng thoải mái mà sạch sẽ, Phượng Du Lâm nằm trên chiếu, quần chắn mỏng đang ngủ say.

Bì bôm —— một tiếng mở cửa nhỏ nhỏ vang lên, bóng người lắc lắc lắc lắc, mang theo đầy mùi rượu xông vào. Người nọ đá cửa, đi đến bên giường, cũng không thèm nhìn tới liền nằm lên, hẳn tùy tay ôm lấy “vật thể” ấm áp trên giường, ngã đầu liền ngủ.

Phượng Du Lâm cảm thấy chính mình bỗng nhiên bị một đoàn cực nóng bao lấy, hẳn kinh hách mở mắt ra, ánh vào mi mắt đúng là khuôn mặt tuần tú của Vân Thiều Lỗi.

Hắn..... Hắn như thế nào lại ở chỗ này? Phượng Du Lâm buồn ngủ toàn bộ bay mất, sợ tới mức đã quên hô hấp, trên thực tế là bởi vì mặt Vân Thiều Lỗi cùng hắn dán lại, hai người chóp mũi kề sát, không khí cơ hồ đều bị đối phương đoạt đi rồi.

Vân Thiều Lỗi tựa hồ không biết chính mình vào nhầm phòng, hẳn không hề cảnh giác trầm ngâm một tiếng, đem “vật thể” trong lòng ngực ôm càng nhanh. Phượng Du Lâm ở trong ngực hắn cứng ngắc đã lâu, bên tai hơi thở dần dần xu vu vũng vũng. Vân Thiều Lỗi đã muốn nặng nề ngủ, hẳn đánh bạo na khai cánh tay Vân Thiều Lỗi ở trên lưng hắn, rón ra rón rén xuống giường, đem giường tặng cho này khách không mời mà đến.

Phượng Du Lâm nhẹ nhàng mà từ từ quần áo xuất ra chắn, đi đến trên ghế dài mà ngủ. Hắn nằm thật lâu, nhưng không cách nào nhập miên, nghĩ là buồn ngủ đều bị Vân Thiều Lỗi dọa chạy.

Con ma men chiếm lấy giường người khác còn yên tâm thoải mái vù vù ngủ nhiều, hẳn trở mình một chút, miệng hàm hồ nói mê: “Liệt..... Ly nhân.....”

Phượng Du Lâm kinh ngạc một chút, tĩnh tâm đến lắng nghe, đối phương mồm miệng không rõ lặp lại: “Ly nhân..... Ly nhân.....”

Ly nhân? Ly nhân..... Ly nhân..... Linh nhi?

Phượng Du Lâm thông nhiên ý thức được hẳn đang nói cái gì, nói vậy Vân Thiều Lỗi là mộng gặp “Triệu Linh Nhi” đi?

Phượng Du Lâm lại một lần nữa ý thức được Triệu Linh Nhi đối Vân Thiều Lỗi mà nói có bao nhiêu trọng yếu.

Liên ngay cả nằm mơ cũng nhớ kỹ tên của nàng, Vân Thiều Lỗi đối Triệu Linh Nhi không cần nói cũng biết là yêu say đắm.

Chính là..... Kia cùng hẳn lại có quan hệ gì đâu..... Phượng Du Lâm áp chế cảm giác mất mát ở đáy lòng, cuốn chân bắt buộc chính mình nhanh nhanh đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Vân Thiều Lỗi tỉnh lại phát hiện chính mình đi nhầm phòng, hẳn xấu hổ theo sát Phượng Du Lâm nói “Thật có lỗi”, coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra bước nhanh ly khai.

Thử kiếm đại hội, kỳ thực chính là danh kiếm tỷ thí. Hai ngày đầu, vô lâm hào kiệt tề tụ đông đủ, thường thức các kiếm trang cùng chú kiếm danh sư đưa lên bảo kiếm, dựa theo kiếm phong lợi hại cùng trọng lượng thân kiếm tuyển ra nhóm kiếm đầu tiên. Mấy ngày kế tiếp, kiếm chủ đến triển lãm chỗ hơn người của chính mình bảo kiếm, trải qua tầng tầng sàng lọc, cuối cùng tuyển ra mỗi năm một “Kiếm vương”, này quá trình ba ngày kết thúc, mấy ngày kế tiếp liền cử hành luận võ đại hội, người đoạt giải quán quân có thể có được danh kiếm có một không hai này. Sau đó là yến hội ca múa mừng cảnh thái bình.

Nói đến đây, nguyên lai bội kiếm hiện tại của Vân Thiều Lỗi chính là thắng được ở thử kiếm đại hội. Hẳn lúc ấy còn chưa có xuất sư, lần đầu tham gia liền thắng được cả sảnh đường màu, mọi người cũng là theo cái kia thời điểm bắt đầu chú ý hắn. Hơn nữa lần đó cũng là cơ hội cho hắn quen biết Mai Sĩ Hoa, cũng kết làm huynh đệ.

Kỳ thật, đối với giang hồ hào kiệt tham gia trận đấu mà nói, được bảo kiếm chỉ đứng thứ nhì, tối trọng yếu chính là ở giữa các môn các phái nổi danh lập vạn, bởi vậy cạnh tranh năm nay cũng thập phần kịch liệt.

Trong lúc Vân Thiều Lỗi tham gia thử kiếm đại hội, Phượng Du Lâm vẫn luôn ở trong sương phòng. Thứ nhất, hắn thân phận mặc cảm, không muốn xuất hiện ở trước công chúng; thứ hai là hắn bản thân cũng không thích vô giúp vui, hắn thà rằng một mình ở trong phòng đọc sách. Bởi vậy Vân Thiều Lỗi cũng không miễn cưỡng hắn tham dự.

Nhưng Vân Thiều Lỗi luôn không khỏi lo lắng cho hắn, nghĩ rằng hắn một mình ở trong phòng có thể hay không buồn? Nghĩ rằng có thể hay không có thích khách của Tiểu Vương gia trà trộn vào? Hắn mất hồn mất vía ở trong hội trường, suốt ngày đứng ngồi không yên.

Bất quá Phượng Du Lâm thật không biết là nhầm chán, thử kiếm đại hội đã tiến hành được một nửa, Phượng Du Lâm cũng cơ hồ đem sách trong Mai lan sơn trang thư khố đọc hết một nửa.

Đây là thử kiếm đại hội sáu ngày sau, vô lâm hảo hán sáng sớm liền tụ tập ở ngoài đại đường tiến hành kiếm thuật tỷ thí. Phượng Du Lâm trước sau như một vào thư khố chọn lựa mấy quyển sách, bước chậm đi trở về phòng.

Đi đến khúc quanh trên hành lang dài ngoằn ngoèo, bên đường truyền đến tiếng vang khác thường khiến cho hắn chú ý. Tựa hồ là có người ở đình viện bên kia tranh chấp, chỉ nghe một đạo thanh thúy giọng nữ phiền chán mắng: “Người không cần tái đây đưa với ta, ta nói ta sẽ không nhận của người!”

Một giọng nam trêu tức cười nói: “Triệu cô nương làm gì cự tuyệt người ngàn dặm đến đây, chẳng lẽ người đã có người trong lòng?”

“.....” – Đối phương trầm mặc một chút, nói: “Đúng vậy.”

“Ha hả..... Ta đại khái biết là ai.” – Nam tử bật cười.

Phượng Du Lâm tò mò theo thanh âm đi đến. Hắn đẩy ra thật dày cành lá, nhìn thấy hai người đang đối thoại — đúng là Triệu Linh Nhi cùng Hạ Hầu Huân.

Xem chừng, Hạ Hầu Huân là thừa dịp Triệu Linh Nhi một mình mà quần lấy nàng. Triệu Linh Nhi hé ra khuôn mặt diễm lệ bởi vì tức giận mà đỏ lên, nàng không hờn giận nghĩ muốn nhiều khai đối phương, Hạ Hầu Huân lại cản trở đường đi của nàng.

“Người rốt cuộc còn muốn như thế nào?” – Triệu Linh Nhi tức giận gầm nhẹ.

“Ta chỉ là muốn người biết, cái kia Vân Thiều Lỗi căn bản so ra kém ta.” – Hạ Hầu Huân tự tin tràn đầy nói. Nghe y nhắc tới Vân Thiều Lỗi, Phượng Du Lâm không khỏi giật mình.

“Người không biết xấu hổ!” – Triệu Linh Nhi cả giận nói.

“Ta nói chính là sự thật.” – Hạ Hầu Huân không cho là nàng đúng, nhún vai, “Hắn vô luận là võ công hay tài trí cũng không bằng ta, càng đừng nói đến cá tính cổ quái của hắn.”

“Người dám nói xấu hắn! Vân đại ca mới không phải loại người này.”

“Ha hả..... Phải không? Có lẽ người cần một chút chứng minh.....” – Hạ Hầu Huân cà lơ phát phơ tươi cười thành linh bị nham hiểm biểu tình thay thế, y trong mắt hiện lên không chút hảo ý quang mang, mạnh hướng vai Triệu Linh Nhi ra chiêu —

Triệu Linh Nhi phản ứng nhanh nhẹn mà mở ra tay y, ai ngờ này chính là hư chiêu, Hạ Hầu Huân nhanh hơn dùng tay kia cầm chiết phiến điểm vào “Khúc trì huyết” của nàng, Triệu Linh Nhi trên người tê rần, ngã về phía trước, Hạ Hầu Huân thuận thế đem nàng lao trụ. Triệu Linh Nhi không thể tưởng tượng được y như thế cả gan làm loạn, vừa sợ vừa giận mắng: “Người..... Chớ có vô lễ!”

“Triệu cô nương, người không phải không tin Vân đại ca của người so ra kém ta sao? Đây đúng là cơ hội thật tốt để chứng minh.”

“Người có ý tứ gì?”

“Người liền theo ta trở về một chuyến..... Nhìn hắn có thể hay không tới cứu người.....” – Hạ Hầu Huân dùng một chút, tà nịnh cười, “Hoặc là nhìn hắn có hay không cứu được người.”

“Không cần.....” – Triệu Linh Nhi không kịp kêu cứu, lại bị y điểm trúng á huyết.

Hạ Hầu Huân đắc ý ôm lấy nàng, đang muốn rời đi, bỗng nhiên vèo một tiếng, bên cạnh thành linh xuất hiện một bóng người. Hai người tập trung nhìn vào, trừ bỏ Phượng Du Lâm còn ai vào đây?

Hắn mắt thấy ”người trong lòng” Vân Thiều Lỗi bị bắt đi, gấp đến độ không để ý nguy hiểm lao tới.

Hạ Hầu Huân gặp đối phương quần áo mộc mạc xanh xao vàng vọt, lưỡng trước hắn chính nô bộc thấp kém, y không coi ai ra gì cười xấu xa nói: “Tiểu tử, người đến làm chi?”

Phượng Du Lâm đột nhiên mãnh lực hướng hắn lao tới, Hạ Hầu Huân nhất thời không có phòng bị, bị hắn chần đánh trúng, rút lui từng bước. Triệu Linh Nhi trên tay y rớt xuống, Phượng Du Lâm chạy nhanh đến đỡ nàng.

Hạ Hầu Huân sao có thể để hắn được như ý? Trên tay y đánh ra một chưởng, Phượng Du Lâm bị chưởng phong tảo bay, thật mạnh ngã trên mặt đất.

“Vương bần đích tên.” – Hạ Hầu Huân hèn mọn nói, một lần nữa nắm lên Triệu Linh Nhi đã mất đi khả năng chống cự. Y mới vừa đi một bước, lại bị Phượng Du Lâm ôm lấy đùi.

“Ít đến phiền ta!” – Hạ Hầu Huân không chút nào thương tiếc hết sức đuổi hắn, Phượng Du Lâm dọc theo đường đi bị đánh ai thương, năng lực chịu đựng thống khổ so với người bình thường mạnh hơn không ít. Bị Hạ Hầu Huân như thế ngược đánh, hắn chẳng những không hừ một tiếng, ngược lại ôm càng chặt. Triệu Linh Nhi trên tay Hạ Hầu Huân cũng không khỏi kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn.

Hạ Hầu Huân trên tay giữ người, giờ phút này cũng vô pháp ra chiêu, chỉ có thể một mặt dùng sức, muốn đem hắn bỏ ra.

“Xú tiểu tử buông tay!” – Hạ Hầu Huân mắng.

Bên cạnh bỗng dừng truyền đến tiếng người: “Ai ở bên kia?”

Phượng Du Lâm đang muốn lên tiếng thét chói tai, Hạ Hầu Huân quỳnh lên, một tay thu hấn lẩn Triệu Linh Nhi, bay vọt lên nóc nhà, rất nhanh dọc theo mái ngói rời đi. Khi nô bộc vào chỉ thấy một bãi cỏ trống rỗng, cùng với chút dư âm tiếng kêu thảm thiết đã biến mất.

Một canh giờ sau, Vân Thiều Lỗi mới phát hiện Phượng Du Lâm mất tích. Hấn lòng nóng như lửa đốt ở trong sơn trang tìm kiếm, trong lúc đó đụng phải nhóm nữ tì đang tìm kiếm Triệu Linh Nhi.

“Vân công tử! Chúng ta không thấy tiểu thư!” – Tiểu Thanh lo lắng nói cho hấn.

“Cái gì? Linh Nhi cũng không thấy?” – Vân Thiều Lỗi theo bản năng đem việc Phượng Du Lâm mất tích liên hệ, hấn vội hỏi: “Nàng rời đi các ngươi khi nào?”

“Ước chừng một canh giờ trước, tiểu thư nói trở về phòng lấy đồ vật này nọ, sau đó vẫn không trở lại!”

Cùng thời gian Phượng Du Lâm mất tích giống nhau, chẳng lẽ nói bọn họ là bị cùng một hỏa nhân bắt đi? Vân Thiều Lỗi cân nhắc, là ai phải đồng thời bắt đi bọn họ?

Chẳng lẽ là nanh vuốt của Tiểu Vương gia?

Không, không có khả năng. Vân Thiều Lỗi rất nhanh phủ định. Nếu là thích khách Tiểu Vương Gia phái tới gặp phải Phượng Du Lâm, nhất định lập tức dí hấn vào chỗ chết, không có khả năng đem hấn bắt đi. Hơn nữa Mai lan sơn trang canh phòng nghiêm ngặt, ngoại nhân trà trộn vào cũng không phải chuyện dễ.

Nếu không phải bọn họ, thì là ai? Vân Thiều Lỗi không thể lý giải nguyên do, nhưng hấn nhanh hơn nghĩ đến kẻ đáng nghi —— Hạ Hầu Huân!

“Tiểu Thanh, đi thỉnh Thiếu trang chủ lại đây, chúng ta phải cùng hấn thương lượng một chút.” – Hấn phân phó nói, Tiểu Thanh lập tức gọi Mai Sĩ Hoa tới. Vân Thiều Lỗi đem hai sự kiện mất tích đều nói cho hấn, hỏi tiếp: “Kia Hạ Hầu Huân hiện tại đang làm gì?”

“Ta không rõ ràng lắm a, hấn rời đi thật lâu.....” – Mai Sĩ Hoa khó xử trả lời, dù sao Hạ Hầu Huân cùng sơn trang bọn họ giao tình sâu, hấn thật sự không muốn nhìn đến đối phương cùng anh em kết nghĩa của mình có cái gì ma xát, hấn khuyên nhủ: “Có lẽ chuyện này cùng hấn không quan hệ đi..... Đại ca, có phải hay không người quá lo lắng?”

Tiểu Thanh vội vã xen mồm: “Chuyện người hầu của Vân công tử ta không dám nói, nhưng này Hạ Hầu Huân mơ ước tiểu thư nhà ta là chuyện chính xác ! Tiểu thư mất tích nhất định liên quan đến hấn!”

“Nhưng chúng ta không có chứng cứ..... Há có thể không duyên cớ định tội cho hấn đâu.” – Mai Sĩ Hoa tiếp tục cố gắng.

Mấy nô tì Triệu Linh Nhi nhìn không được, nhất trí chỉ trích Mai Sĩ Hoa: “Nói đến cùng người chính là muốn bảo vệ cái kia kẻ cắp đi?”

“Ta không có.....” – Mai Sĩ Hoa cuống quýt phủ nhận.

Vân Thiều Lỗi trầm giọng nói: “Sĩ Hoa, rốt cuộc có phải hay không hấn làm, chúng ta đi tìm tòi đến tột cùng chẳng phải sẽ biết?”

“Tìm tòi đến tột cùng?”

Vân Thiều Lỗi gật đầu, nắm tay nói: “Chúng ta phải đi đến hang ổ của tên kia, nhìn một cái rốt cuộc có phải hay không hấn đem Linh Nhi cùng.....người hầu của ta bắt đi.”

Vân Thiều Lỗi chân thành hy vọng Phượng Du Lâm là dừng ở trong tay Hạ Hầu Huân, như vậy hấn ít nhất không bị nguy hiểm đến tính mạng.

6. Chương 6

“Xú tiểu tử! Đi vào đợi đi!” – Một đại hán thô lỗ đem Phượng Du Lâm vào trong kho hàng, sau đó khóa cửa rồi đi.

Phượng Du Lâm đi đến bên cửa sổ, cố gắng kiểm soát quan sát. Xung quanh rất nhiều cỏ tranh chất thành đống, xem ra đây là nơi trữ hàng lương thảo. Hắn thử mở cửa, phát hiện cửa bị xiềng xích phong kín, hắn đành phải nhứt chí ngồi dưới đất.

Vân Thiều Lỗi..... Mau tới cứu ta..... Mau tới cứu ta.....

Hắn ôm thân mình, không ngừng trong tâm mặc niệm.

Bên ngoài tòa nhà, trên một gốc cây đại thụ, bốn nhân ảnh vũng vàng ngồi giữa cành lá rậm rạp.

Hiện tại đã sắp chạng vạng, lũ quán của Hạ Hầu Huân ngay ở trước mặt.

“Đại ca, vì cái gì chúng ta còn không đi vào?” – Mai Sĩ Hoa khẩn cấp hỏi.

“Ta đang đợi.” – Vân Thiều Lỗi bình tĩnh trả lời.

Tiểu Thanh ở một bên cũng kiềm chế không được, vội la lên: “Vân công tử, nếu không nhanh đi vào, tiểu thư sợ là sẽ gặp phải bất trắc.”

“Hừ.....” – Vân Thiều Lỗi bỗng nhiên ra hiệu bảo nàng im lặng.

Từ giữa không trung bay đến một con bồ câu cả mình tuyết trắng, đậu ở trên tay Vân Thiều Lỗi. Hắn từ dưới chân bồ câu gỡ xuống tờ giấy, mở ra —— một bức địa hình bản đồ tinh xảo chỉ bằng bàn tay, Mai Sĩ Hoa ngạc nhiên ——

“Đại ca, đây là.....”

“Đây là bản đồ lũ quán.” – Vân Thiều Lỗi mỉm cười, “Tuy rằng giá cao, nhưng này tin tức tình báo buôn lậu này cũng thật chuẩn xác.”

“Người từ chỗ buôn lậu tình báo mua tới?” – Mai Sĩ Hoa thần tình bội phục, tuy rằng Vân Thiều Lỗi ngày thường lạnh lùng lưỡi nhấc, khả khi gặp chuyện nghiêm trọng thì không chút nào hàm hồ.

“Tốt lắm, đừng nói vô nghĩa. Chúng ta y kế hành sự.....” – Vân Thiều Lỗi cầm bản đồ địa hình, giải thích chiến thuật cho bọn họ hiểu. Tiểu Thanh và Vân Thiều Lỗi lên đi vào lũ quán, Mai Sĩ Hoa cùng một người tử nữ tên Tiểu Lan cùng nhau hành sự.

Phân phối xong nhiệm vụ, bốn người nhanh chóng nhảy xuống cây, tách ra hành động.

Mai Sĩ Hoa chiếu theo bản đồ địa hình, đi vào phía sau lũ quán, vết chân hằn tới kho hàng. Sau khi hắn đem địa hình xem xét kỹ, Tiểu Lan cũng chạy tới, nàng đem theo một bát dầu thắp trộm được trong đại quán. Sau đó, hai người trao đổi ánh mắt, Mai Sĩ Hoa ở nơi cây cỏ chồng chất châm lửa, ngọn lửa lập tức lan rộng. Tiểu Lan cầm lấy đồng la biên gõ biên hét lớn: “Người tới a! Cháy! Mau tới a!” (biên: trong phim hay có đó, ta cũng không biết gọi là cái gì. Là thứ người ta vừa đi lòng vòng vừa gõ, nói “coi chừng hỏa hoạn”)

Hạ nhân trong quán cùng thị vệ hướng bên này chạy tới, mọi người đang muốn nấu nước cứu hỏa, lại phát hiện miệng giếng bị cự thạch (đá lớn) phong kín —— là Mai Sĩ Hoa mới vừa rồi làm. Mọi người loạn thành một đoàn, chung quanh tìm nước, Tiểu Lan cùng Mai Sĩ Hoa nhân cơ hội trốn.

Phượng Du Lâm bị nhốt tại kho hàng nghe thấy cháy, sợ tới mức liều lĩnh chạy tới cửa, cửa gỗ bị đâm phát ra tiếng nổ lớn(khỏe quá, nhỏ nhưng có võ a), nhưng bên ngoài hỗn loạn một mảnh, không ai phát hiện hắn. Cuộn cuộn khói đặc theo cửa sổ tiến vào, Phượng Du Lâm bị ngộp không ngừng ho khan, ngay cả mắt cũng vô pháp mở ra, hắn“A a” kêu to, nhắm mắt lại tiếp tục tông vào cửa.....

Sưu! Vân Thiều Lỗi theo nóc nhà nhảy xuống, kéo một gã tòi tở đi ngang qua, tòi tở kia không kịp khóc thét đã bị hắn điểm á huyết.

“Nói! Người bị các ngươi bắt về nhốt ở đâu?” – Vân Thiều Lỗi xoay tay hắn hỏi.

Kia người hầu sống chết lắc đầu, Vân Thiều Lỗi lông mi cũng không nhúc nhích một chút, lặc tháp một tiếng! Một tay chặt đứt cánh tay kẻ kia, người hầu đau đến khuôn mặt vặn vẹo, cơ hồ rơi vào hôn mê. Vân Thiều Lỗi ra tay ngoan độc, Tiểu Thanh tránh ở một bên cũng thấy kinh hồn bạt vía.

Vân Thiều Lỗi giải á huyết cho hắn, lại hỏi: “Nói đi, bằng không bàn tay còn lại cũng sẽ đoạn điệu.”

Người hầu hữu khí vô lực nói: “Cái kia..... Cô nương..... Ở phòng Thiếu chủ..... Trong phòng.....”

“Còn nam hài đâu?” – Vân Thiều Lỗi tối quan tâm chính là đây.

“Ồ..... Ở kho hàng.....”

Vân Thiều Lỗi trong lòng hoảng hốt, hắn bảo Mai Sĩ Hoa bọn họ đi thiêu kho hàng! Cái này còn phải! Hắn bỏ qua tên tôi tớ kia, hướng kho hàng chạy vội đi.

Tiểu Thanh ở phía sau hô: “Vân công tử! Vân công tử! Ngài không đi cứu tiểu thư sao.....”

Vân Thiều Lỗi cũng không quay đầu lại, chỉ lo chạy đi như điên. Kho hàng nơi đó sớm bị đốt thành một biển lửa, mọi người xách nước không ngừng hò hét, Vân Thiều Lỗi mạo hiểm khói đặc, vọt vào kho hàng bị ngọn lửa che dấu.

“Khụ khụ.....” – Phượng Du Lâm bịt lại mũi miệng, quỳ rạp xuống đất, ngọn lửa giống như ác ma, trương nha vũ trảo (nhe nanh giương vuốt) về phía hắn, ngọn lửa hung hăng làm cho hắn không chỗ có thể ẩn nấp. Khói đặc cùng nhiệt độ cao đang cướp lấy sinh mệnh hắn. Hắn sắp chết sao? Không ai tới cứu hắn sao? Phượng Du Lâm suy sụp quỳ rạp trên mặt đất, chờ đợi tử vong.....

Cửa gỗ đột nhiên bị đá văng ra, một bóng người ở giữa biển khói cuộn cuộn vọt vào. Người nọ vươn hai tay, đem hắn đang kề cận cái chết túm trở về. Phượng Du Lâm cảm giác chính mình bị nhấc bổng lên, đem ra bên ngoài.

Hắn là ai vậy? Ta ở địa phương nào gặp qua hắn? Phượng Du Lâm cố gắng nghĩ muốn mở mắt ra, thế nhưng mí mắt lại càng nặng.

Trước lúc hắn mất đi ý thức, bên tai vang lên một tiếng kêu gọi bi thiết: “Lâm nhi ——!”

Vân Thiều Lỗi..... Là người sao..... Phượng Du Lâm trong lòng hiện ra ý tưởng, rốt cục hôn mê bất tỉnh.

Vân Thiều Lỗi ôm hắn chạy khỏi đám cháy, nhanh chóng rời đi biệt viện của Hạ Hầu Huân, đi đến địa điểm tập hợp. Hắn hiện tại một lòng thăm nghĩ đem Phượng Du Lâm cứu tỉnh, sớm đem chuyện Triệu Linh Nhi ném ra sau đầu.

Hắn đang muốn chuyên tâm chiếu cố Phượng Du Lâm, biệt viện bên kia bỗng nhiên truyền đến một âm thanh bén nhọn, đó là ám hiệu của Tiểu Thanh, báo hiệu phiền toái.

“Sách!” – Vân Thiều Lỗi bắt đắc dĩ buông Phượng Du Lâm, sau khi xác định bốn phía không có nguy hiểm, hắn mới hướng biệt viện chạy đi.

Theo bản đồ địa hình đi đến chỗ Hạ Hầu Huân, sớm đã diễn ra xung đột tít bụi. Mai Sĩ Hoa đang cùng Hạ Hầu Huân chiến đấu kịch liệt, Tiểu Thanh cùng Tiểu Lan bận việc...đối phó các thị vệ khác. Kia họ Hạ Hầu Huân cư nhiên không dùng kiếm, gần là sử dụng trên tay đích chiết phiến, chẳng những có thể ngăn Mai Sĩ Hoa công kích, còn có thể lấy cây quạt làm vũ khí.

Vân Thiều Lỗi khẽ quát một tiếng, huy kiếm phóng qua, trong lúc bóng kiếm chớp động, bọn thị vệ hết thấy ngã xuống đất.

“Đi cứu người!” – Vân Thiều Lỗi quát khẽ, Tiểu Thanh cùng Tiểu Lan vội vọt vào trong phòng.

Bên này Mai Sĩ Hoa đã muốn bị Hạ Hầu Huân làm cho mất lực chống đỡ, Vân Thiều Lỗi nhảy lên không, một kiếm đưa bọn họ ngăn cách. Hạ Hầu Huân thu hồi cây quạt, sau này được khai.

Vân Thiều Lỗi lấy kiếm chỉ hắn, đối Mai Sĩ Hoa phía sau nói: “Các người lui trước, ta sau lưng yểm trợ.”

Mai Sĩ Hoa gật gật đầu, cùng đám người Tiểu Thanh cứu ra Triệu Linh Nhi bay nhanh rút lui.

Hạ Hầu Huân không có ngăn cản, mà là nhặt lên kiếm của thị vệ bị rơi xuống, cười nói: “Nghe nói Vân thiếu hiệp kiếm pháp siêu quần, tại hạ hôm nay thật nghĩ muốn lĩnh giáo lĩnh giáo.”

“Phải không? Vậy thất lễ.” – Vân Thiều Lỗi lạnh lùng cười, kiếm phong như măng xà xuất động, nhắm thẳng mặt Hạ Hầu Huân bổ tới.

Họ Hạ Hầu Huân quay kiếm phản kích, trong nháy mắt, hai người đã qua hơn mười chiêu. Bọn họ từ mặt đất đánh tới trên cây, lại theo trên cây đánh tới nóc nhà, lá rụng trong đình bị kiếm khí cuốn, đầy trời bay múa. Hạ Hầu Huân vốn tưởng rằng đối phương chính là bề ngoài đẹp, không thể tưởng được quả thực có chút tài năng, hẳn thu hồi thành kiến, chuẩn bị vận khí sử xuất mười thành công lực.

Ngay tại giờ phút này, một mặt bóng trắng xẹt qua tầm nhìn của y, Hạ Hầu Huân đột nhiên dừng lại động tác, nhìn chằm chằm bức tường đối diện. Chỉ thấy một gã thiếu niên toàn thân tuyết trắng, mặt mang lụa mỏng. Kia thiếu niên nhẹ nhàng nhảy, khiêu dừng ở bên kia. Vân Thiều Lỗi còn chưa hiểu gì, Hạ Hầu Huân đột nhiên hét lớn một tiếng: “Dừng chạy!”, lập tức phi thân đuổi theo, trong nháy mắt biến mất vô tung.

Vân Thiều Lỗi ngạc nhiên địa nhìn theo hướng y rời đi, nhất thời không thể thích ứng vận tốt từ trên trời giáng xuống. Nếu đối phương chủ động tránh ra, chính mình cũng không nghĩ muốn tiếp tục lãng phí thời gian, hẳn tra kiếm vào vỏ, phi thân rời đi.

Đám người Mai Sĩ Hoa đuổi tới địa điểm tập hợp, lập tức phát hiện Phượng Du Lâm nằm trên mặt đất.

“Nha! Hắn là sao lại thế này?” – Tiểu Thanh kinh hô.

Mai Sĩ Hoa ngồi xổm xuống dò xét mạch tượng của hắn, nói: “Không có việc gì, chính là ngất xỉu mà thôi, có nước không?”

“Có.....”

Tiểu Thanh đem ống tre giao cho hắn, Mai Sĩ Hoa tiếp nhận, thật cẩn thận uyển đến bên miệng Phượng Du Lâm, đối phương vô thức nhu động môi uống xuống.

Bên kia Triệu Linh Nhi cũng tỉnh lại, nàng vừa thấy bọn thị nữ liền khóc rống lên, Tiểu Thanh vội đi qua, cùng Tiểu Lan ôm lấy nàng.

Tiếng khóc của nàng đem Phượng Du Lâm đánh thức, Phượng Du Lâm chậm rãi mở mắt ra, đầu tiên nhìn đến chính là mặt Mai Sĩ Hoa.

“Tiểu huynh đệ, ngươi không sao chứ?” – Mai Sĩ Hoa quan tâm hỏi.

Phượng Du Lâm mở to mắt nhìn, hắn nhớ rõ trước lúc mình hôn mê nhìn thấy đích rõ ràng là Vân Thiều Lỗi, như thế nào hội biến thành những người khác? Hắn lại nhìn quanh bốn phía, phát hiện Vân Thiều Lỗi cũng không ở đây, xem ra cứu người mình vốn không phải hắn. Phượng Du Lâm trong lòng hiện lên mất mát, đôi mắt cũng dần dần phấp phồng.

Mai Sĩ Hoa nghĩ hắn là sợ hãi, ôn nhu an ủi nói: “Tiểu huynh đệ, ngươi đừng sợ, đã không có việc gì nữa.”

Là người này cứu mình sao? Phượng Du Lâm trầm nghĩ, hắn cuống quýt đứng lên, quỳ trên mặt đất hướng Mai Sĩ Hoa dập đầu, Mai Sĩ Hoa hoảng sợ, luống cuống tay chân mà đem hắn nâng dậy.

“Ngươi đừng như vậy, ta không đảm đương nổi a..... Ta lại không có làm cái gì.....”

Phượng Du Lâm nước mắt gập đầu, Mai Sĩ Hoa lại nói: “Ngươi vừa mới tỉnh lại, thân mình còn chưa có khôi phục, đừng lại quỳ lại bái.”

Phượng Du Lâm trong lòng ê ẩm, trừ bỏ dưỡng phụ đã chết, chưa từng có người nào quan tâm hắn như vậy..... Chưa từng có người dùng ngữ khí ôn nhu như vậy đối hắn nói chuyện..... Vân Thiều Lỗi tuy rằng gần đây trở nên thực chiếu cố hắn, khá vậy so ra kém Mai Sĩ Hoa giờ phút này nhu tình. Vì cái gì người mình yêu nhất nếu không phải đã chết thì cũng là chán ghét mình..... (ai da, tình địch xuất hiện?)

Khả hắn không có biện pháp giống Triệu Linh Nhi như vậy khóc sụt sùi, chỉ có thể đem nước mắt hướng trong bụng nuốt xuống. Mai Sĩ Hoa thấy hắn như thế áp chế, không khỏi đau lòng.

“Người đừng chịu đựng, muốn khóc liền khóc đi.” – Hấn nói, Phượng Du Lâm lắc đầu, lấy tay xoa xoa mắt, chua xót cười.

Này tiểu hài tử tuy rằng vừa gầy vừa khờ khạo, nhưng là đỉnh đáng yêu..... Mai Sĩ Hoa ở trong lòng tán thưởng, không khỏi thất thần nhìn vào khuôn mặt đầy vết bầm của hấn.

Một trận tiếng bước chân dồn dập tới gần, Mai Sĩ Hoa lo lắng ôm hấn đứng lên.

Là Vân Thiều Lỗi! Triệu Linh Nhi vừa thấy hấn, nước mắt lại vỡ òa, nàng kêu một tiếng “Vân đại ca”, khóc lóc nhào vào vòng tay ôm ấp của đối phương. Vân Thiều Lỗi vốn muốn đi xem Phượng Du Lâm như vậy bị nàng bám trụ, đành phải phá lệ ôm nàng an ủi vài câu.

Phượng Du Lâm nhìn thấy bọn họ, nghĩ thầm rằng này hai người thật đúng là xứng đôi, hấn lần thứ hai xấu hổ cúi đầu. Vân Thiều Lỗi thật vất vả trấn an Triệu Linh Nhi, hấn đi đến bên Phượng Du Lâm hỏi: “Người ra sao?”

Phượng Du Lâm phe phẩy đầu, Mai Sĩ Hoa thay hấn trả lời: “Hấn không có việc gì, ốm vào ngục nước, đã muốn tốt hơn nhiều.”

Vân Thiều Lỗi hoang mang nhìn hai người bọn họ, miễn cưỡng được một chút ý tứ cảm xúc không tầm thường. Tiểu Thanh xen mồm: “Tốt lắm, đừng nói này đó, chúng ta chạy nhanh trở về đi, bằng không binh lính của Hạ Hầu Huân sẽ vượt qua đến đây.”

“Kia đi thôi.”

Lần này chính là nghĩ cách cứu viện thực thành công, đoàn người rốt cục an tâm đi trở về.

“Vân đại ca, thủy tinh trư đề phiến (món gì đó từ móng lợn) ở điểm này rất nổi tiếng, người thử xem xem.” – Triệu Linh Nhi vô cùng thân thiết cấp Vân Thiều Lỗi đĩa rau, người sau khách khí nói tạ ơn: “Cảm ơn, Linh Nhi, người bản thân ăn đi.”

Triệu Linh Nhi thẹn thùng khẽ gật đầu, nghe lời cúi đầu ăn cơm. Vân Thiều Lỗi miệng cắn thịt phiến nhưng hoàn toàn không cảm nhận mùi vị gì. Ngồi ở bên cạnh hấn chính là Triệu Linh Nhi, đối diện là Phượng Du Lâm cùng Mai Sĩ Hoa. Vân Thiều Lỗi nhìn thấy cảnh tượng quái dị trước mắt, sự tình buồn bực vì cái gì hội phát triển thành như vậy.

Ba ngày trước, sau khi đại hội thử kiếm chấm dứt, hấn mang Phượng Du Lâm tiếp tục chạy đi, lúc này Triệu Linh Nhi lại đề nghị đi theo bọn họ vào kinh thành, Vân Thiều Lỗi tìm không ra nguyên do thoái thác, đành phải cho nàng đi theo. Bọn họ rời đi Cận Châu thành không đến mười dặm, Mai Sĩ Hoa cũng theo đuôi tới, mà đối phương lấy lý do là thượng kinh du ngoạn, vì thế cứ như vậy biến thành bốn người đồng hành.

Sau lúc có hai người mới gia nhập, phương thức sinh hoạt của Phượng Du Lâm và Vân Thiều Lỗi xuất hiện một chút biến hóa, Phượng Du Lâm nguyên bản mọi chuyện ý lại Vân Thiều Lỗi, không biết như thế nào bắt đầu cùng Mai Sĩ Hoa trở nên thân cận. Chẳng hạn như bữa cơm này, sau khi chỗ ngồi bên cạnh Vân Thiều Lỗi bị Triệu Linh Nhi chiếm lĩnh, Phượng Du Lâm đương nhiên theo sát Mai Sĩ Hoa ngồi xuống một khối.

Trừ Phượng Du Lâm ba người còn loại đều có ngựa cưỡi, từ trước đến nay, Phượng Du Lâm hấn là cùng Vân Thiều Lỗi kỵ một con ngựa, nhưng là thời điểm đi đường lần trước, Mai Sĩ Hoa lại ám chỉ có thể cho hấn cùng chính mình kỵ, Vân Thiều Lỗi vốn tưởng rằng Phượng Du Lâm sẽ cự tuyệt, không thể tưởng được đối phương lại vui vẻ đáp ứng rồi! Hấn vừa sợ vừa giận, nhưng ngại mọi người ở đây nên không lên cơn, hấn cùng Triệu Linh Nhi đi ở phía trước, Mai Sĩ Hoa cùng Phượng Du Lâm cộng tọa một con, ở phía sau “khanh khanh ta ta”, bốn người liền như vậy lúng ta lúng túng tiếp tục ra đi.

Vào đêm, ngoài cửa sổ gió đêm gào thét, dùng bữa xong, bốn người đều tự trở lại phòng mình. Vân Thiều Lỗi rốt cục tìm được cơ hội ở riêng với Phượng Du Lâm, bởi vì xuất phát từ lo lắng an toàn, hai người ở cùng một khách phòng, Mai Sĩ Hoa và Triệu Linh Nhi trụ hai phòng đối diện.

Vân Thiều Lỗi đi đến sau bình phong, thay chiếc áo choàng nặng nề, lúc sau đi ra liền phát hiện Phượng Du Lâm ly khai phòng. Hấn quá sợ hãi, lao ra ngoài cửa hô to: “Lâm nhi! Lâm nhi!”

Hô được vài tiếng, cánh cửa đối diện liền mở ra, Phụng Du Lâm và Mai Sĩ Hoa đi ra thăm dò.

“Đại ca, Lâm nhi ở trong này.....” – Mai Sĩ Hoa còn chưa dứt lời, Vân Thiều Lỗi đã hai mắt phun hỏa tiến đến, thô bạo đem Phụng Du Lâm lôi ra.

“Ta đã bảo là người đừng chạy loạn!” – Hắn trực tiếp mắng, Phụng Du Lâm khiếp đảm mà lui khỏi cái cổ, Mai Sĩ Hoa một bên vội vàng giải thích: “Đại ca, người đừng sinh khí, ta chỉ là muốn thỉnh Lâm nhi hỗ trợ sửa quần áo một chút.....” Mai Sĩ Hoa xuất ra cổ tay áo bị rách.

Vân Thiều Lỗi trừng mắt, nói: “Sao người không tự sửa a?”

“Đại ca người đừng nói giỡn, ta chỉ biết dùng kiếm, việc kim chỉ này đó ta làm sao biết ứng phó.....”

“Vậy tìm Linh Nhi sửa cho người!” – Vân Thiều Lỗi rống đã, dắt Phụng Du Lâm trở lại trong phòng, làm cho Mai Sĩ Hoa thần tình kinh ngạc.

Quay về phía Phụng Du Lâm, Vân Thiều Lỗi liền thay đổi sắc mặt hung ác, hần nhẹ giọng nói: “Nơi này khoảng cách đến kinh thành phi thường gần, Tiểu Vương Gia nhất định còn phải thích khách đến, người đừng tái chạy loạn được không?”

Phụng Du Lâm ngoan ngoãn gật đầu, hần như thể phối hợp, cơn thịnh nộ của Vân Thiều Lỗi cũng nhất thời tan thành mây khói. Bất quá, tưởng tượng hần với Mai Sĩ Hoa vô cùng thân thiết hần liền tức giận trong lòng, Vân Thiều Lỗi không khỏi tự vị hỏi: “Người như thế nào trở nên cùng Sĩ Hoa thân mật đến vậy? Các người không phải mới nhận thức không lâu sao?”

Phụng Du Lâm thầm nghĩ bởi vì Mai Sĩ Hoa đem mình trong biển lửa cứu ra a, chính mình hần là phải hảo hảo báo đáp hần ——

Hần cũng không biết cứu mình kỳ thật là Vân Thiều Lỗi.

Vân Thiều Lỗi biết hần không thể trả lời, đành phải chính mình đoán. Đây hai người đột nhiên trở nên thân thiết như vậy, chỉ có thể..... Hắn khẩu khí trầm xuống, nói: “Người sẽ không thích hần đi?”

Phụng Du Lâm ngẩn người, nhanh nhanh lắc đầu.

“Thật sự không có?” – Vân Thiều Lỗi lần nữa chứng thực, thấy Phụng Du Lâm lắc đầu như đánh trống, hần lúc này mới yên lòng. Nếu không phải thì tốt rồi, Vân Thiều Lỗi trong lòng âm thầm cao hứng, nhưng không nghĩ đến thừa dịp này hỏi ra Phụng Du Lâm chân chính thích ai.

Hôm sau, bốn người tiếp tục chạy đi. Điều Vân Thiều Lỗi lo ngại quả không sai, khi bọn hần đến thị trấn cách kinh sư mười dặm, đám thích khách ngủ đông đã lâu quả nhiên xuất động..... Lúc ấy Vân Thiều Lỗi và Phụng Du Lâm ở cùng phòng, lúc ấy bọn họ đều ngủ, thời điểm ngoài cửa sổ vang lên tiếng bước chân, Vân Thiều Lỗi là người đầu tiên bừng tỉnh.

Không đợi thích khách hạ khỏi mê, hần liền rút kiếm giết sạch. Tuy rằng lần này thích khách nhóm gia tăng nhân thủ, nhưng Vân Thiều Lỗi cũng có thêm Mai Sĩ Hoa cùng Triệu Linh Nhi giúp đỡ. Sau lúc hần đuổi theo thích khách, Mai Sĩ Hoa cùng Phụng Du Lâm cũng tỉnh lại, Triệu Linh Nhi ở đối diện cũng gia nhập chiến cuộc, thích khách lên vào trong phòng cuối cùng không thể đắc thủ.

Sau khi đánh lui thích khách, Vân Thiều Lỗi không thể không cởi bỏ nghi hoặc cho Mai Sĩ Hoa và Triệu Linh Nhi ——

“Tôn nhân của Lục Vương Gia?” – Mai Sĩ Hoa cả kinh đến rớt quai hàm, Triệu Linh Nhi kinh ngạc nhìn Phụng Du Lâm một thân mộc mạc, cũng là không thể tin, Vân Thiều Lỗi gật đầu.

“Vừa rồi thích khách chính là bằng chứng tốt nhất, chúng ta dọc theo đường đi đều bị tập kích.” – Hắn đem thân thể Phụng Du Lâm và gút mắt về Tiểu Vương Gia đơn giản nói một bức, “Chuyện này là ta quán thượng, ta không nghĩ liên lụy các người, quãng đường còn lại chúng ta liền tách ra thôi.....”

“Đại ca người nói cái gì?” – Mai Sĩ Hoa lên án, “Chuyện của người không phải là của ta sao? Ta làm sao có thể làm người ngoài cuộc được?”

Triệu Linh Nhi ở một bên gật đầu phụ họa, Vân Thiều Lỗi lắc đầu nói: “Ta biết các người là một phen hảo ý, nhưng lần này thượng kinh nguy hiểm, ta chỉ sợ Tiểu Vương Gia mai phục bầy chờ đợi chúng ta, ta không muốn các người bị liên lụy.”

“Thế nên chúng ta càng phải giúp a.” -Mai sĩ hoa phản bác, “Biết rõ các người sắp đối mặt nguy hiểm, chúng ta càng không thể khoanh tay đứng nhìn!”

“Sĩ Hoa.....” – Vân Thiều Lỗi vẫn là nghĩ muốn cự tuyệt, lúc này Triệu Linh Nhi cũng tiếp lời: “Vân đại ca, người không cần đối với chúng ta khách khí, người giúp ta nhiều như vậy, chuyện này ta nhất định phải nhúng tay.”

Vân Thiều Lỗi hết sức thuyết phục bọn họ, cuối cùng bất lực nói:

“Được rồi, nếu các người đã khẳng định.....”

Được hần đáp ứng, Mai Sĩ Hoa lập tức vui vẻ nắm tay Phượng Du Lâm.

“Thật tốt quá, Lâm nhi, chúng ta có thể tiếp tục thượng kinh, yên tâm đi, ta sẽ hảo hảo bảo vệ người!”

Phượng Du Lâm cũng cao hứng điểm đầu mỉm cười, Vân Thiều Lỗi ở bên cạnh nhìn thấy bọn họ chỉ cảm thấy chướng mắt, hần không hờn giận nói:

“Tốt lắm, đều trở về nghỉ ngơi đi, sáng mai còn phải đi tiếp.”

Hần nộ khí từ đầu đến khiến người khác không biết phải làm sao, ba người chạy nhanh tản ra.

Hai ngày sau, bọn họ rốt cục ở chạng vạng đuổi tới kinh thành, Vân Thiều Lỗi cũng không vội vã mang Phượng Du Lâm đăng môn đến thăm, hần biết Tiểu Vương Gia sẽ không cho bọn họ dễ dàng gặp Lão Vương Gia, cho dù cho bọn họ vào Vương Gia phủ, nhất định là giăng bầy chờ đợi. Bọn họ trước hết thăm dò địch nhân chi tiết rồi mới hành động.

Tìm được lữ điểm để ngủ lại, Vân Thiều Lỗi phái Mai Sĩ Hoa đi ra ngoài hỏi thăm tin tức có liên quan đến Vương Gia phủ, kết quả mang đến tin tức chấn động ——

“Lục Vương Gia đã bệnh chết?” – Vân Thiều Lỗi theo trên ghế nhảy dựng lên, Phượng Du Lâm cũng không khỏi tròng lớn ánh mắt.

“Àn.” – Mai Sĩ Hoa tiếc nuối nói: “Ta nghe dân chúng gần đó nói, Lục Vương Gia tháng trước bệnh nặng qua đời, bất quá hình như không có hạ táng.....”

“Tại sao có thể như vậy.....” – Vân Thiều Lỗi suy sụp ngồi trở lại ghế trên, sự tình phát triển theo hướng xấu, cứ như vậy, chuyện Phượng Du Lâm lưu lạc càng khó giải quyết.

Mọi người trầm mặc, Phượng Du Lâm khổ sở gục đầu xuống, lấy tay chỉ, Vân Thiều Lỗi chậm rãi đứng dậy, lấy đến cây bút mà hần chỉ.

“Lâm nhi, người tính toán như thế nào?” – Hần hỏi xong, đem bút lông giao cho Phượng Du Lâm.

Phượng du lâm nhìn nhìn ba người, đề bút viết: “Ta nghĩ đi cấp ông nội khẩu cái đầu, nói cho hần ta đã trở về.”

Mọi người thương cảm xem xét hần, Vân Thiều Lỗi thở dài một tiếng, nói nhỏ: “Lâm nhi, người phải biết rằng, người không thể khôi phục thân phận, hiện tại là Vương thúc người cầm quyền, người trở về chỉ có một con đường chết.....”

Phượng Du Lâm vuốt cằm, tỏ vẻ hần đều hiểu được, hần viết: “Ta đáp ứng nghĩa phụ, nhất định phải trở về nhận thức tổ tông, cái khác ta không quan tâm.”

“Người này lại là làm gì? Chẳng qua là một ít hư danh.” – Vân Thiều Lỗi đang muốn thuyết phục hần, Mai Sĩ Hoa kích động đánh gãy: “Đại ca! Người liền mang Lâm nhi trở về đi, coi như giúp hần đạt thành tâm nguyện!”

Phượng Du Lâm lập tức cảm kích đối với hần cười, Vân Thiều Lỗi liếc mắt một cái —— tiểu tử này tích cực như vậy để làm chi? Việc này cùng hần có quan hệ sao không?

“Lâm nhi, người thật sự phải đi về?” – Hấn hỏi lại.

Phượng Du Lâm kiên định gật đầu, Mai Sĩ Hoa ở một bên nháo la hét: “Đại ca, mang Lâm nhi trở về đi, có cái gì nguy hiểm chúng ta đến chắn!”

Vân Thiều Lỗi nhin không được quát lên: “Ta đã biết, không cần người lăm miệng!”

Mai Sĩ Hoa ngậm mồm, Vân Thiều Lỗi chuyển hướng Phượng Du Lâm.

“Được rồi, chúng ta ngày khác phải đi vương phủ đi một chuyến, nhất định phải làm cho bọn họ nhận thức người.”

7. Chương 7

Ngày tiếp theo, giữa trưa, bốn người sau khi dùng qua ngọc thiện, chính thức thăm viếng báỉ phỏng. Bọn họ lần này chẳng khác nào thám hiểm hang hổ, xuất phát trước, Triệu Linh Nhi kêu lên phân tán đệ tử sơn trang mình tại kinh thành, cho bọn họ dự trước mai phục tại Vương phủ, một khi bọn họ bên trong phủ gặp phải phục kích có thể dùng tín hiệu kêu gọi trợ giúp.

Trên cánh cửa Vương gia phủ lộ ra một đôi đèn lồng, hai gã thị vệ tay cầm hồng anh thương thủ ở ngoài cửa, hết thấy trời yên biển lặng, nhìn không ra một điểm âm mưu quỷ kế.

Vân Thiều Lỗi biết rõ tiểu vương gia tính chất, đối phương nhất định đã nắm giữ hành tung bọn họ, cũng ngờ tới bọn họ sẽ đến, hấn không thể không đề phòng. Nhưng là bây giờ, đối phương nói rõ muốn lấy tịnh chế động, bọn họ cũng chỉ có thể thấy từng bước tẩu từng bước rồi (đến đâu hay đến đó).

Vân Thiều Lỗi chủ động tiến lên cho thấy ý đồ đến: “Hai vị quan gia, chúng ta nghĩ muốn báỉ kiến Vương gia, phiền ngài thông truyền.”

“Các người có gì phải làm sao?” – Thị vệ thâm ý mà đánh giá bọn họ, tựa hồ đã sớm có lệnh của cấp trên.

“Thực không dám đầu điểm, phía sau ta, vị này chính là tôn nhi lưu lạc bên ngoài của Lục Vương Gia.” – Vân Thiều Lỗi cũng không che giấu, quang minh chính đại mà đem Phượng Du Lâm lôi ra: “Tại hạ được người nhờ vả, dẫn hấn trở về theo Vương gia nhận thức, xin mời quan gia nhần nhủ.”

Hai người họ không nghĩ tới hấn như thế thẳng thắn, cũng là trận trận ngạc nhiên. Một gã tiểu binh nói: “Ta đi vào hỏi một chút.” Tiếp theo bước nhanh rời đi, sau một lát, tiểu binh dẫn một người quản gia bộ dáng trung niên đi ra.

Quản gia bề ngoài thô lỗ, bước đi cũng rất trầm. Hấn dẫn đám người Vân Thiều Lỗi vào cửa.

Vân Thiều Lỗi tâm lý không khỏi phòng ngự, Tiểu Vương Gia cư nhiên như thế dễ dàng mà cho bọn họ tiến vào, trong đó nhất định có gian kế.

Quản gia để bọn họ tại hoa thính chờ đợi, chính mình lui xuống. Vài tên người hầu dâng trà quý Long Tĩnh — dịch nhân cấp nước trà vốn là tuyệt đối không thể uống, Vân Thiều Lỗi dùng ánh mắt ý bảo ba người còn lại phải cẩn thận.

Triệu Linh Nhi thu được ánh mắt, nàng như không có việc gì nâng lên nước giả vờ uống trà, nhưng tay che chắn đem nước trà ngã vào trong tay áo. Mai Sĩ Hoa cũng làm bộ uống nước trà, trên thực tế len lén vận khí đem nước trà bức ra rồi. Chỉ có Phượng Du Lâm ngây ngốc mà cầm lấy nước trà uống, Vân Thiều Lỗi vừa nhìn, hấn mãnh lực ho khan một tiếng. Nhưng đã quá muộn, Phượng Du Lâm đã uống xong.

Vân Thiều Lỗi tâm lý khản trương chết khiếp, nhưng dưới sự giám thị của chúng người hầu, hấn không cách nào làm cho Phượng Du Lâm nhớ ra.

Hồng bét! Không thể làm gì khác hơn là chờ bắt được Tiểu Vương Gia rồi tìm thuốc giải rồi... Hấn âm thầm cắn răng nhần nại.

Ba người tại đại sảnh chờ đợi hồi lâu, nhưng Tiểu Vương Gia vẫn không xuất hiện. Ngoài cửa sổ bay tới hương hoa, huân thơm mát từ trong lò nhiễm nhiễm phiêu khởi, trong phòng một mảnh bình tĩnh.

Đang lúc Vân Thiều Lỗi chờ được không được nữa, nam phó đứng bên lò chớp mắt, đột nhiên ngã quy. Không đợi mọi người phản ứng lại, bọn người hầu trong phòng lần lượt té xỉu.

“Mùi thơm có độc!” – Vân Thiều Lỗi rống to, chỉ cảm thấy trần trần hư huyền, hần vội vàng vận khí, chống cự khói mê. Triệu Linh Nhi đã ngã xuống, kỳ quái chính là Phượng Du Lâm cứ nhiên không có việc gì, hần kinh hoảng mà lui tạt trên ghế, Mai Sĩ Hoa chịu đựng ngất huyền cảm giác, cấp bách muốn phá cánh cửa, nhưng lại phát hiện cánh cửa đã bị khóa ngoài, mọi người đang muốn từ cửa sổ thoát đi, chỉ nghe vù vù vài trận phong thanh, hơn mười hán tử cầm kiếm đã từ ngoài cửa sổ nhảy vào.

Mai Sĩ Hoa không thể làm gì khác hơn là lui về, hần và Vân Thiều Lỗi nội công thâm hậu, độc khói cũng không thể làm cho bọn họ hôn mê, nhưng là khiến cho bọn họ tứ chi vô lực, hần miễn cưỡng cùng Phượng Du Lâm hợp lực đem Triệu Linh Nhi nâng dậy.

Này hán tử từng bước tiến vào, đem bốn người vây quanh giữa phòng khách.

“Này tính có ý tứ gì?” – Vân Thiều Lỗi lạnh giọng hỏi.

“Ý tứ...thu thập các người.”

Một thanh âm âm lãnh của nam nhân xé gió truyền đến, một gã nam tử nhỏ tuổi đi đến. Vân Thiều Lỗi nhìn quần áo cùng tướng mạo của hần, lập tức suy đoán ra thân phận đối phương.

“Người là Tiểu Vương Gia?”

“Đúng.” – Tiểu Vương Gia cao ngạo mà trả lời, hần hèn mọn mà cảm hận dùng kiếm hướng Phượng Du Lâm yếu đuối châm chọc: “Các người này đàn cẩu tặc thật đúng là đưa lên cửa rồi, hôm nay chết ở chỗ này cũng là tạo hóa của các người địa.”

Vân Thiều Lỗi rất nhanh phát hiện không thích hợp, trong phòng độc khí còn không có tiêu tán, vì sao những người này không có té xỉu?

Tiểu Vương Gia ngồi ở ghế thái sư cao nhất, đã tính trước mà nói lời châm chọc: “Thật đáng tiếc, nếu các người đến sớm một tháng, Tiểu Vương Gia ta thật đảm đương không nổi rồi.”

Triệu Linh Nhi có thể gọi cứu binh đã hôn mê, Vân Thiều Lỗi theo Mai Sĩ Hoa cũng trúng độc, còn lại Phượng Du Lâm tay trái gài không chặt, bây giờ không nên theo chân bọn họ mạnh mẽ. Vân Thiều Lỗi thoái nhượng mà nói: “Tiểu vương gia, Lâm nhi không có ý với người cướp đoạt quan vị, hần chỉ là nghĩ muốn trở về nhận thức gia gia, vọng người thành toàn.”

Tiểu Vương Gia không xem ai ra gì mà trào phúng: “Ta muốn làm như thế nào, người này con chó không xen vào, dù sao hôm nay tên tạp chủng này chết chắc rồi!”

Mai Sĩ Hoa thiếu kiên nhẫn mà mắng: “Tiểu tử thú vị, ăn nói cho sạch sẽ, cẩn thận ta đem người hàm răng nhổ xuống!”

“Nhìn người có hay không năng lực.” – Tiểu Vương Gia ra hiệu, bọn đại hán lập tức từ tứ phía vây công.

Vân Thiều Lỗi và Mai Sĩ Hoa ra sức chống cự, phòng khách trong nhất thời đao quang kiếm ảnh, tiếng rống giậm dữ xô xuyên qua nóc nhà.

Này thích khách mặc dù võ công không cao, nhưng bọn họ người đông thể mạnh, Vân Thiều Lỗi và Mai Sĩ Hoa mặc dù trúng độc trong người, tình huống cấp bách kích thích ý chí bọn họ, cảm giác bất tỉnh bị đè xuống, Vân Thiều Lỗi bộc phát sức mạnh, hần rống to: “Sĩ Hoa! Tách ra!”

Hần vốn muốn ôm Phượng Du Lâm, nhưng lại nhất thời sai thủ bắt được Triệu Linh Nhi không ý thức, Phượng Du Lâm thấy hần bảo vệ Triệu Linh Nhi, không thể làm gì khác hơn là tự giác thoái lui đến phía sau Mai Sĩ Hoa. Vân Thiều Lỗi phát hiện ôm sai người, cũng không kịp buông ra nữa, hần đành phải ôm Triệu Linh Nhi nhảy lên trên lương đình, một nhóm thích khách lập tức theo sau. Vân Thiều Lỗi thấy gặp người giết một người, cùng với bọn họ triển khai xa luân đại chiến.

Mai Sĩ Hoa bảo vệ Phượng Du Lâm, cùng địch nhân chém giết đứng lên. Tiểu Vương Gia kêu ngạo mà hô: “Một người cũng đừng buông tha! Giết chết bọn họ!”

Vân Thiều Lỗi phần hận mà liếc hắt một cái, thuận thế một tay tách ra thích khách công kích, kiếm của đối phương rời khỏi tay bay về phía Tiểu Vương Gia, vù một tiếng bay qua mặt hắt cắm vào bức tường phía sau ghế.

Kiểm phong chỉ kém một tắc là có thể đâm hắt, Tiểu Vương Gia tâm địa ác độc nhưng lại nhát gan như chuột, hắt sợ đến tè ra quần, cuống quýt trốn ở đại trụ phía sau rút gào: “Hỗn trưởng! Coi chừng ta!”

Vân Thiều Lỗi cười lạnh, cố ý đem kiếm của địch nhân toàn bộ đánh bay về phía Tiểu Vương Gia.

Đối phương sợ đến mặt không còn chút máu, thất thố mà ôm đầu cuộn mình tại cây cột cúi xuống, vừa trốn vừa mắng: “Con mẹ nó! Hả! Ta nhất định cho ngươi đẹp mắt! Oa!”

Tiếng mắng hỗn loạn cùng tiếng kêu thảm thiết, nghe thấy vô cùng tức cười. Vân Thiều Lỗi chính đánh cho cao hứng, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng Phượng Du Lâm kinh hô: “Hả!”

Vân Thiều Lỗi cuống quýt đi xem, nguyên lai là Mai Sĩ Hoa chống đỡ không được rồi! Nếu không có Phượng Du Lâm đỡ, hắt sợ là đã sớm ngã xuống, thích khách hùng hổ xông lên, mắt thấy đao phong lợi hại sẽ chém vào hai người, Vân Thiều Lỗi đại hống nhảy xuống đi cứu, Triệu Linh Nhi may mắn ghé vào trên lương đình, rời xa trận hỗn chiến.

Thừa dịp Vân Thiều Lỗi ngăn cản đối thủ, Phượng Du Lâm kéo Mai Sĩ Hoa sắp hôn mê trốn ở một bên, Mai Sĩ Hoa bắt đầu mất trợn trắng, e là sắp ngất đi, Phượng Du Lâm sợ hãi mà nhìn chung quanh —— hắt cũng phát hiện chuyện khác thường, người trong phòng, chỉ có hắt, Tiểu Vương Gia cùng với thích khách không có trúng độc, phương diện này có cái gì bí mật?

Hắt ngừng đầu nhìn nước trà trên bàn, trái tim sinh một kế, hắt cầm lấy nước trà, ngậm rồi hướng Mai Sĩ Hoa trên mặt phun đi, Mai Sĩ Hoa tỉnh một chút, nhưng như trước rất mơ hồ. Phượng Du Lâm càng không ngừng chụp lấy mặt hắt, làm cho hắt thanh tỉnh.

Mà bên này Vân Thiều Lỗi càng đánh càng hăng, hắt có nội công hộ thân, khói mê đối với hắt tác dụng bắt đầu yếu bớt. Mắt thấy hắt sẽ đem thích khách toàn bộ diệt, Tiểu Vương Gia sợ hãi rụt rè mà trốn ở cạnh cửa, cao giọng chỉ huy thích khách: “Đừng động tên cầu tặc đó! Đi thu thập cái kia tiểu tạp chủng!”

Một ít thích khách quả thật lên tiếng chạy ra, Vân Thiều Lỗi vội vàng đi chặn lại, trước sau đều là địch nhân, hắt đánh cũng thật gian nan. Một gã thích khách đột phá phòng tuyến, nhảy đến trước mặt Phượng Du Lâm——

Sáng loáng đại đao hướng bọn họ bổ lại, Phượng Du Lâm dừng cảm che ở trước người Mai Sĩ Hoa, Vân Thiều Lỗi thất thanh kêu sợ hãi: “Lâm Nhi ——!”

Đao phong còn kém một tắc sẽ chém trúng Phượng Du Lâm, ngay lúc chỉ mảnh treo chuông, Mai Sĩ Hoa mạnh trừng mắt, gào thét huy kiếm chặn lại công kích của địch nhân. Đối phương nghĩ không ra hắt lại có năng lực chống cự, nhất thời thờ người ra, Mai Sĩ Hoa thừa dịp đá văng hắt. Lúc này Vân Thiều Lỗi cũng chạy tới, một kiếm kết liễu hắt, địch nhân trong phòng cuối cùng đều bị giải quyết.

Mai Sĩ Hoa bộc phát trôi qua, không còn chút sức lực nào mà ngã xuống, Phượng Du Lâm vội vàng dìu hắt, làm cho hắt tựa vào người mình. Bọn họ dựa sát nhau cùng một chỗ, Vân Thiều Lỗi nhìn thật chướng mắt, hắt đem Mai Sĩ Hoa kéo qua một bên, sau đó nhìn kỹ Phượng Du Lâm, không chút nào thương tiếc mà đem thích khách ném đi.

Tiểu Vương Gia trốn ở góc phòng thất lợi thế đã mất, cuống quýt chạy trốn. Vân Thiều Lỗi lạnh lùng híp hắt, toàn thủ tung vô kiếm, chuẩn xác mà chém trúng đầu gối hắt, Tiểu Vương gia trên đùi mềm nhũn, ngã về phía trước.

Vân Thiều Lỗi cầm kiếm, vẻ mặt đằng đằng sát khí đi về phía hắt, Tiểu Vương Gia sợ đến tè ra quần, trong miệng liên thanh la hét:

“Ngươi... Ngươi không nên lại đây! Ngươi mà dám làm gì ta, ta... ta mẫu thân sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Thật sự là thật đáng buồn, Vân Thiều Lỗi cười lạnh, cư nhiên lại lấy mẫu thân mình ra làm lá chắn, căn bản là một cái tiểu mao đầu. Hắt nắm cổ áo đối phương, Tiểu Vương Gia bị coi như con gà con túm lên.

“Vô lễ! Buông ta ra! Buông ta ra!” – Tiểu Vương Gia vừa tức vừa giận mà la hét: “Ta là đường đường Vương Gia! Ta khải tấu Hoàng Thượng đem người tru di cửu tộc...”

Vân Thiều Lỗi kiểm phong trong nháy mắt kề sát cổ hắn, Tiểu Vương Gia thanh âm lập tức không còn không kém tắc lại trong họng.

“Đem giải được giao ra đây.” – Vân Thiều Lỗi trầm giọng ra lệnh.

Tiểu Vương Gia mạnh miệng mà đáp: “Ta... là ta không để cho...”

Vân Thiều Lỗi trong mắt hiện lên sát ý, kiểm phong đè vào nửa tắc, nhưng hắn vẫn chưa thương tổn đối phương, Tiểu Vương Gia dù sao cũng là vương tộc, bọn họ không thể trêu vào. Tiểu Vương Gia cũng không có sợ hãi, hắn run giọng la hét: “Người... Người dám! Người muốn là hướng ta như thế nào... Bảo đảm các người không thể bước ra khỏi cửa!”

“Người này hỗn trưởng...” – Vân Thiều Lỗi mắt lộ hung quang, thật sự hận không thể cắt yết hầu của hắn. Uy hiếp của khói mê trong phòng còn chưa có tiêu trừ, hắn quay đầu nói: “Lâm nhi, đem cửa sổ mở ra.”

Không đợi Phượng Du Lâm động, Tiểu Vương Gia cực kỳ hoảng sợ mà gọi: “Không thể khai!”

“Ô? Tại sao?” – Vân Thiều Lỗi lập tức phát hiện sự tình có điểm đáng ngờ.

Tiểu Vương Gia úp úp mở mở hồi lâu, rốt cục nói ra chân tướng: “Bởi vì... mùi thơm của quế hoa bên ngoài, chỉ cần hòa với khói mê liền phát huy công hiệu...”

“Thì ra là thế.” – Vân Thiều Lỗi bừng tỉnh đại ngộ, khó trách đũa sau khi đóng chặt cửa sổ, cho dù lò hương không có dập tắt, thích khách và Tiểu Vương Gia cũng không bị trúng độc. Sử dụng hỗn hợp mê hương, vừa có thể làm cho địch nhân giảm thấp phòng bị, có thể thuận tiện chính mình hành động, chiêu này quả thật một mũi tên bắn hai con nhạn.

“Lâm nhi, đem cửa sổ mở ra.” – Vân Thiều Lỗi duy trì ra lệnh, cười lạnh đối mặt Tiểu Vương Gia bối rối: “Chờ người cũng trúng độc, ta xem người có muốn hay không đem giải được lấy ra.”

“Người... Người...” – Tiểu Vương Gia vừa tức lại vừa sợ.

“Lâm nhi, nhanh đi.” – Vân Thiều Lỗi thúc giục, Phượng Du Lâm đang muốn chấp hành, cửa đã mở ra rồi. Không biết người tới người phương nào, Vân Thiều Lỗi thấp hô: “Lâm nhi! Đến bên người ta!”

Phượng Du Lâm vội vàng lui về. Đại môn bị đẩy ra, tên quân gia vừa rồi dẫn đầu tiến vào, đi phía sau chính là một vị phụ nhân cao quý mặc tổ bào, phụ nhân kia do hai nha hoàn dìu đỡ, bất quá ánh mắt của nàng lấp lánh hữu thần, lông mày trên trán anh khí mạnh mẽ, thoạt nhìn không một chút nào sần nhợt.

Tiểu Vương Gia vừa nhìn nàng, đầu gối lập tức nhuễn xuống.

“Mẫu... Mẫu phi...”

Nàng vốn là Vương phi? Vân Thiều Lỗi đánh giá phụ nhân trước mắt. Vương phi nhìn Phượng Du Lâm trốn ở sau hắn một chút, bình tĩnh mà phân phó nam phó: “Đem lò hương dập tắt, đem cửa sổ mở ra.”

Hết thấy xử lý thỏa đáng, Vương phi khách khí về phía Vân Thiều Lỗi và Phượng Du Lâm xin lỗi: “Tiểu nhi không hiểu chuyện, đã mạo phạm các vị, xin thứ lỗi.”

Vân Thiều Lỗi kinh ngạc trước thái độ của nàng, bất động thanh sắc. Tiểu Vương Gia không phục mà hô: “Mẫu phi! Ngài nói cái gì hử!”

Wương phi đôi mắt đẹp trừng, quát khê: “Đứa con bất hiếu, còn dám bác miệng!”

Tiểu Vương Gia mới vừa rồi còn hô phong hoán vũ lập tức cầm khẩu, xem ra rất sợ mẫu thân.

“Đại hiệp, xin tha tiểu nhi trước, có chuyện gì, tái thương lượng.” – Vương phi yêu cầu nói.

Vân Thiều Lỗi không dám thiếu cảm giác, khai ra điều kiện: “Chỉ cần Tiểu Vương Gia đem giải được giao ra, hết thấy sẽ dễ bàn bạc.”

“Giải được ngay trong nước trà.” – Vương phi chỉ vào ấm trà trên bàn nói.

“Cái gì?”

“Ta biết âm mưu thấp hèn của tiểu nhi, cho nên dự trước đem giải dược trà trộn vào nước trà, bổn ý chính là muốn trợ giúp các người thoát hiểm.”

Vân Thiều Lỗi rất cục rồ rãng, khó trách Phượng Du Lâm uống nước trà không có trúng độc. Như vậy xem ra, Vương phi quả thật không phải người xấu. Phượng Du Lâm biết nước trà có thể giải độc, vội vàng cầm một chén, cẩn cẩn dực dực mà dứt cho Mai Sĩ Hoa.

Qua không lâu, Mai Sĩ Hoa thật sự tỉnh táo lại, Vân Thiều Lỗi thở phào nhẹ nhõm, rốt cục đem Tiểu Vương Gia phóng thích. Hẩn nhẹ nhàng nhảy lên lương đình cứu Triệu Linh Nhi.

Phượng Du Lâm đem nước trà đưa cho hẩn, tự diu Mai Sĩ Hoa đến một bên nghỉ ngơi. Vân Thiều Lỗi nhìn trái tim cảm giác quái dị, nhưng cũng không nói cái gì, hẩn buồn bực không lên tiếng mà cấp Triệu Linh Nhi giải dược.

“Mấy vị, nơi này không thích hợp nói chuyện, chúng ta đến phía sau thính đường đi thôi.” – Vương phi dẫn đường, Tiểu Vương Gia tựa như một dã lang bị thuần phục, theo sát bên cạnh mẫu thân.

Phượng Du Lâm diu Mai Sĩ Hoa, Vân Thiều Lỗi ôm Triệu Linh Nhi, đoàn người đi theo Vương phi đến tòa nhà kia.

Vân Thiều Lỗi xin Vương phi chuẩn bị cho Phượng Du Lâm vài cây bút để làm phương tiện giao tiếp với nhau.

Vương phi hiểu được sự tình, cũng thành tâm xin lỗi Phượng Du Lâm. Nàng nói chuyện Tiểu Vương Gia phái người ám sát Phượng Du Lâm, chính mình chẳng hay biết gì, nàng cũng là sau lúc Tiểu Vương Gia kể vị mới biết được. Nàng bởi vậy cùng Tiểu Vương Gia âm ỉ một trận, nhưng là con mình khư khư cố chấp, Vương phi như thế nào cũng không có cách thuyết phục. Nàng biết rõ đám người Vân Thiều Lỗi lai lịch không đơn giản, Tiểu Vương Gia quỷ kế sẽ không thực hiện được. Vương phi muốn cho con mình chịu giáo huấn, vì vậy giả giả không biết tình, trên thực tế đang âm thầm trợ giúp Vân Thiều Lỗi.

May mắn sự tình không có phát triển đến mức không thể挽 hồi, hết thủy còn có thể cứu chữa.

“Vương phi, theo cách ngài nói, các người thừa nhận tâu phạt của Lâm nhi sao?”

“Đây là nhất định.” – Vương phi lời thề sáng sủa mà nói: “Nãi nãi của Lâm nhi —— cũng chính là đại Vương phi, đối với hai mẫu tử chúng ta chiếu cố, hôm nay con ta lấy oán báo ân, mộng tưởng đem chất nhi trừ khử, kẻ làm mẫu thân như ta thật sự đáng trách. Vân đại hiệp xin yên tâm, chỉ cần có ta, nhất định sẽ không để cho Lâm nhi lại chịu ủy khuất.”

Nàng nói xong, cảnh cáo mà liếc Tiểu Vương Gia một cái, người sau áy náy mà cúi đầu, không dám tái làm ác.

“Có ngài cam đoan, ta có thể yên tâm rồi.” – Vân Thiều Lỗi vui mừng gật đầu, “Lâm nhi không có ý cùng Tiểu Vương Gia tranh quyền, hẩn chỉ cầu gặp lão Vương gia một lần, cũng khôi phục danh phận mà thôi, khẩn xin Vương phi thành toàn.”

“Vân đại hiệp nói quá lời, đây là vốn là bổn phận của ta.” – Vương phi cười lắc đầu, nàng ôn nhu kêu: “Lâm nhi.”

Vân Thiều Lỗi đẩy đẩy Phượng Du Lâm, đối phương mặt đỏ hồng mà đến trước mặt Vương phi quỳ xuống, khấu đầu. Vương phi vội vàng diu hẩn đứng lên.

“Hảo hài tử, ủy khuất người rồi...” – Vương phi đau lòng ôm hẩn, Phượng Du Lâm ngấm lại chính mình dọc theo đường đi chịu qua cực khổ, bây giờ rốt cục trời quang mây tạnh, hốc mắt cũng đỏ lên, nằm ở trong lòng nàng nức nở. Tiểu Vương Gia vẫn ác độc nghĩ muốn diệt trừ hẩn hừ một tiếng.

Phượng Du Lâm, trải qua cực khổ, rốt cục về tới nhà.

“Mẫu phi! Tại sao người phải giúp cái kia dã loại?”

Đêm khuya người tĩnh, Tiểu Vương Gia không chịu nổi rốt cục chạy đến phòng mẫu thân chất vấn. Vương phi khí định thần nhàn mà buông chén trà, đem thị nữ trong phòng vậy lui.

“Người trước đừng động khí, nghe mẫu phi chậm rãi nói.”

“Ta sao có thể bất động khí? Rõ ràng vốn là ngài nói muốn đem dã loại kia nhỏ cỏ tận gốc! Thích khách hay là ngài giúp ta tìm! Bây giờ như thế nào biến thành người chẳng hay biết gì rồi?” – Tiểu Vương Gia kích động mà rống.

“Hừ...” – Vương phi ý bảo hấn nói nhỏ thôi, nàng cười lạnh nói: “Đứa nhỏ ngu, người xem những kẻ bên cạnh đứa cầm điếu ấy đi, mỗi người đều mang tuyệt kỹ, đặc biệt cái kia Vân Thiều Lỗi, người cho rằng mấy người mãng phu chúng ta tìm đến đối phó được sao?”

“Dù lợi hại thế nào cũng chỉ là một ít bình dân dân chúng, sợ bọn họ để làm chi?”

“Mẫu phi vẫn dạy người, tri kỷ tri bỉ (biết mình biết người) mới có thể bách chiến bách thắng, xem ra người thật sự là một ít cũng không hiểu.” – Vương phi ưu nhã mà bắt chéo hai tay, chậm rãi nói: “Trước tiên là nói về cái kia Vân Thiều Lỗi, nhà ngoại chính là đương triều thủ phủ Diệp thị bộ tộc, phụ thân vốn là Giang Nam đại hiệp danh chấn lan xa, võ quán trong nhà có ít nhất một ngàn tráng đinh, lai lịch tuyệt đối không tầm thường.”

Tiểu Vương Gia nghe được sững sốt, Vương phi lại nói: “Hai người khác cũng không phải tiểu nhân vật, vốn là hai vị thiếu chủ của tam đại kiếm trang trên giang hồ, kiếm trang đệ tử trải rộng cả nước, các nơi đều có phân quán, nhân số thu về chỉ ít cũng có bốn năm nghìn. Vương phủ sớm đã không còn thế lực như lúc phụ thân người còn sống, nay ba người, chúng ta cũng tuyệt đối không thể trêu vào.”

“Mẫu phi... Ngài như thế nào biết nhiều như vậy?”

“Lúc thích khách toàn bộ bị đánh lui, ta cho người đi điều tra rồi, chỉ có người hoàn lại trì hoãn mà vẫn phái người đi chịu chết, hôm nay bấy rập căn bản là trăm nghìn sơ hở, nếu ta không kịp thời ngăn cản, người đã sớm mất mạng.”

Tiểu Vương Gia bị nàng nói xong xấu hổ vô cùng, Vương phi giả hoạt cười, an ủi mà vỗ tay hấn nói: “Vương nhân huynh cũng đừng nản chí, mẫu phi này chính là muốn nghĩ một vạn toàn chi sách, hảo đem kẻ cầm điếu nợ hoàn toàn giải quyết.”

“Người cũng đáp ứng cho hấn khôi phục thân phận rồi, hoàn lại có biện pháp nào?”

“Ha hả... Diễn trò giống như thật mới có thể lừa được địch nhân, chỉ cần làm cho Vân Thiều Lỗi tin rằng ta là thật tâm, đổi tên cầm điếu đó hảo, hấn sẽ yên tâm rồi đi, đến lúc đó, còn sợ tìm không được cơ hội đối phó sao?”

“Uh, mẫu phi nói rất có đạo lý...”

“Lúc bọn họ còn ở đây, nhớ kỹ đổi tên cầm điếu tốt một chút, việc này cũng tuyệt đối không thể với người khác tiết lộ nửa câu.”

“Hài nhi biết rồi, mẫu phi cơ trí hơn người, hài nhi đem hết thấy giao cho ngài.” – Tiểu Vương Gia nịnh nọt mà nói.

“Yên tâm, cứ tin tưởng vào mẫu phi đi...” Vương phi bên mép nổi lên lãnh khốc địa ý cười.

8. Chương 8

Bóng đêm như mực, ánh trăng như tuyết. Vân Thiều Lỗi ở tháp thượng trần trọc không sao ngủ được, hấn xuống giường, cầm bội kiếm đi đến ngoài phòng.

Trong Vương phủ một mảnh yên tĩnh, đèn lồng ở dưới mái hiên lay động. Vân Thiều Lỗi hai chân điểm một chút, nhảy lên nóc nhà. Đứng ở chỗ cao, tình cảnh Vương phủ phía dưới nhìn không sót một cái gì. Khách phòng của bọn họ ở vào phía tây, mặt đông là phòng chủ nhân ở, Phượng Du Lâm cũng ở tại nơi đó.

Vân Thiều Lỗi thờ ơ nhìn quét qua, bỗng dừng nhìn đến một đoàn thân ảnh màu trắng đích ngồi xổm bên cạnh hồ nước bên cạnh đồng sương phía trước.

Cái kia phải..... Vân Thiều Lỗi quang minh đến trên mặt đất, bước nhanh theo phương hướng kia.

Bên bờ hồ, cảnh liễu tình tế theo gió phiêu bãi, mặt nước ba quang lân lân. Phượng Du Lâm ngồi chồm hổm ở bên cạnh, hai mắt vô thần nhìn chăm chú vào mặt nước.

Vân Thiều Lỗi thả chậm cước bộ, chậm rãi đi qua, khinh gọi: “Lâm nhi.....”

Phượng Du Lâm hoảng sợ, đang muốn đứng lên. Hắn ngồi chồm hổm đã lâu lắm, nay dục lực quá mức, đầu bỗng nhiên một trận ngất đi, cước bộ lão đảo lui về phía sau, cả người té ngã.

“Nha ——”

“Lâm nhi!” – Vân Thiều Lỗi ba bước làm thành một bước chạy như điên qua, rốt cuộc vẫn là chậm, Phượng Du Lâm đã tiến vào trong nước. Vân Thiều Lỗi vươn tay hô: “Lâm nhi! Đừng hoảng hốt! Bắt lấy tay của ta!”

Phượng Du Lâm lung tung giãy dụa vươn tay, Vân Thiều Lỗi giữ chặt hắn dùng sức đưa hắn cả người kéo đi lên.

“Khụ khụ.....” – Phượng Du Lâm khụ ra mấy ngụm nước, Vân Thiều Lỗi ôm thân mình lạnh lẽo của hắn, quyết định thật nhanh mà đem hắn ôm về phòng.

“Người tới.....” – Vân Thiều Lỗi đang muốn gọi người hầu, Phượng Du Lâm cuống quýt nhéo bờ vai của hắn, dùng sức lắc đầu.

Vân Thiều Lỗi nghĩ thầm hắn là không nghĩ quấy nhiều những người khác, vì thế ngậm miệng, trầm mặc mà đem hắn ôm quay về phòng ngủ. Vân Thiều Lỗi buông hắn ra, nói nhỏ: “Trước đem quần áo thay đi, ta đi đun nước sôi.”

Vân Thiều Lỗi không dám chậm trễ, vội vội vàng vàng chạy đến trù phòng. Chính hắn cũng xuất thân là đại thiếu gia, làm loại việc nấu nước này khó tránh khỏi luống cuống tay chân. Hắn mới vừa đem một đồng lớn củi đốt ném vào trong lò, liền kích khởi một đồng lớn tro bụi, khiến chính mình phủ đầy tro. Thật vất vả châm hỏa, hỏa lại như thế nào cũng không đủ vượng (lớn), hắn đành phải vận nội lực, đem ngọn lửa giục lớn.

Gây sức ép nửa ngày, rốt cục đem thủy đốt nóng. Chính mình chậm trễ lâu như vậy, Lâm nhi nhất định bị cái lạnh giày vò đi..... Vân Thiều Lỗi sốt ruột nghĩ, rồi ren đem thủy đổ vào mộc dũng.

Cửa gỗ phòng bếp bị bơm một tiếng bị đẩy ra, Vân Thiều Lỗi kinh ngạc quay đầu, ngoài cửa, Phượng Du Lâm mặc y bào màu trắng sợ hãi thăm dò tiến vào.

“Lâm nhi?” – Vân Thiều Lỗi vội chạy tới: “Người như thế nào không đợi ở trong phòng? Người như vậy chạy tới chạy lui, cảm lạnh thì làm sao?”

Phượng Du Lâm nhìn nhìn thủy nóng hôi hổi trong mộc dũng, cư nhiên còn muốn Vân Thiều Lỗi tự mình nấu nước cho hắn.....hắn có điểm băn khoăn gục đầu xuống.

Gió lạnh từ ngoài cửa tiến vào, thổi trúng làm Phượng Du Lâm một trận run run, Vân Thiều Lỗi đưa hắn kéo vào, đóng cửa lại.

“Nếu đến đây, vậy ở trong này tẩy đi..... Được không?”

Phượng Du Lâm vội vàng gật đầu, đi đến mộc dũng phía trước.

“Từ từ, thủy thực nhiệt!” – Vân Thiều Lỗi chạy nhanh qua, Từ giếng nước gần đó khởi vài muôi nước lạnh, trộn lẫn với nước ấm bên trong. Hắn đặt tay vào nước dò xét, xác định nhiệt độ thích hợp, mới phóng tâm mà nói: “Có thể.”

Phượng Du Lâm gật gật đầu, bắt đầu cởi áo ra, tháo thắt lưng. Vân Thiều Lỗi ngốc lăng nhìn động tác của hắn, quần áo đi xuống, tiện đà lộ ra cái cổ bóng loáng, ngực gầy yếu mà trắng nõn, còn có hai khóa

hồng nhĩ mê người..... Vân Thiều Lỗi chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, hần cuống quýt quá độ... Đi, khẩu khí không xong nói: “Ta..... ta quay về phòng lấy cho người khăn tắm.....”

Phượng Du Lâm khó hiểu trộm nhìn hần, Vân Thiều Lỗi nhanh chân ly khai, trong giây lát trở về phòng Phượng Du Lâm.

“Hô..... Hô..... Hô.....” – Hần tựa lưng vào cửa thở, gắt gao ôm lấy ngực chính mình đang kịch liệt nhảy lên.

Hần là như thế nào? Chính là nhìn đến bả vai mà thôi, cứ nhiên mặt đỏ tim đập..... Thật sự là dọa người..... Vân Thiều Lỗi hối tiếc chống cái trán.

Hần tìm được khăn tắm, thật chậm đi trở về phòng bếp. Phượng Du Lâm còn ngâm mình trong nước ấm, hần cầm khăn tắm đi qua, tận lực không cho ánh mắt chính mình tiếp xúc thân mình đội phượng.

“Nhạ.....” – Vân Thiều Lỗi hướng hần đệ ra khăn tắm, hai mắt nhìn về phía khác, cảm giác Phượng Du Lâm tiếp nhận rồi, hần lập tức xoay người tránh ra.

“Ta ở bên ngoài chờ người.” – Hần sau khi nói xong, rời khỏi cửa.

Vân Thiều Lỗi ngẩng đầu lên, làm cho gió đêm vô tình quét qua mặt, chỉ có như vậy, hần mới có thể làm cho chính mình bảo trì thanh tĩnh.

Phượng Du Lâm trụ được hơn nửa tháng, thời gian túc trực bên linh cửu đã qua đi, bên trong phủ rất cực cáo biệt hai màu trắng đen, tất cả mọi người có thể một lần nữa mặc vào quần áo sắc thái tiên diễm.

Sáng sớm ngày đầu tiên bỏ lệnh cấm, Vân Thiều Lỗi cùng Mai Sĩ Hoa dậy thật sớm, chạy đến phòng Phượng Du Lâm, tính toán cùng hần đi thỉnh an Vương phi. Hai người đi vào sương phòng, ngoài ý muốn thấy vài tên nô bộc vây quanh Phượng Du Lâm, bọn họ chính là hầu hạ Phượng Du Lâm thay một bộ y bào.

“Đây là.....” – Mai Sĩ Hoa ngạc nhiên đặt câu hỏi, Vân Thiều Lỗi dùng “im lặng” thủ thế, kéo hần đến phòng khách bên ngoài chờ đợi.

Quá một hồi, Phượng Du Lâm cùng một bà lão đi tới. hần rục rở hần lên, làm cho Vân Thiều Lỗi và Mai Sĩ Hoa thấy đại ra.

Phượng Du Lâm bỏ đi bộ y giản dị tự nhiên, mặc vào một bộ thủy lam trường bào bằng gấm, hần thắt lưng buộc bạch ngọc tơ tằm, chân đi giày da trâu, búi tóc được cố định bằng trâm cài ngọc bích, toàn thân tràn đầy quý khí.

Thẳng đến hôm nay Vân Thiều Lỗi mới phát hiện, nguyên lai này tiểu quý tuyệt không xấu. Trước kia Phượng Du Lâm khuôn mặt luôn bị mái tóc hỗn độn che đi hơn phân nửa, hiện tại tóc được bọn người hầu khéo tay vắn lên, hần ngũ quan xinh xắn cuối cùng có thể lại thấy ánh mặt trời.

Cuộc sống yên ổn mấy ngày này làm cho Phượng Du Lâm sắc mặt hồng nhuận rất nhiều, một đôi mắt to không có một chút tức giận cũng tràn đầy thần thái, sắc môi lại so với nữ tử tô son còn muốn kiều diễm hơn.

Vương tộc trời sinh khí chất cao quý, hơn nữa tu dưỡng cách ăn mặc cùng học thức, tin tưởng qua thời gian, Phượng Du Lâm nhất định có thể trở thành một vị công tử mê đảo chúng sinh —— tiếc nuối chính là, hần thủy chung là cái câm điếc.

Vân Thiều Lỗi còn sa vào suy nghĩ sâu xa, bên cạnh Mai Sĩ Hoa sớm lớn tiếng ồn ào lên: “Lâm nhi, người mặc quần áo này thật là đẹp mắt! Ta trước kia cũng không biết người bộ dạng như vậy tuấn tú đâu.”

Phượng Du Lâm da mặt mỏng, được hần khen ngợi liền mặt đỏ cúi đầu, ngượng ngùng cười cười, hoàn toàn là một bộ tư thái ngượng ngùng chọc người yêu thương. Vân Thiều Lỗi nhìn hần thẹn thùng là bởi vì Mai Sĩ Hoa, trong lòng âm thầm phát sinh hờn dỗi.

Một bên lão bà lẩm miệng sửa Mai Sĩ Hoa: “Mai công tử, tiểu công tử nay khác với ngày xưa, ngài về sau không thể thẳng hô hần tục danh.”

Phượng Du Lâm vội xua tay, tỏ vẻ dè chừng lo, hấn ngẩng đầu cùng Mai Sĩ Hoa nhìn một chút, lại thẹn thùng vuốt tóc, Mai Sĩ Hoa cũng chất phác cười cười, không biết làm sao xoa xoa cái ót.

Này tình cảnh ở trong mắt Vân Thiều Lỗi thật sự quái dị, hấn cấp bách muốn đánh vỡ bầu không khí làm hấn không thoải mái: “Đừng chậm trễ thời gian, chúng ta nên đi cấp Vương phi thỉnh an sớm.”

Phượng Du Lâm gật gật đầu, đuổi kịp cước bộ của bọn họ. Từ đêm rơi xuống nước, hấn cùng Vân Thiều Lỗi cơ hồ không có một mình gặp mặt. Trong khoảng thời gian này, chính mình đều bận việc.. học tập vương tộc lễ tiết, hai người mỗi ngày thời gian tiếp xúc cũng chỉ có ở trên bàn cơm.

Phượng Du Lâm mơ hồ phát hiện, Vân Thiều Lỗi gần nhất tựa hồ cũng không nguyện ý nhìn chính mình. Chẳng lẽ chính mình trên người có cái gì làm cho hấn chán ghét sao..... Hấn tự ti nghĩ.

Phượng Du Lâm, không biết, Vân Thiều Lỗi sợ dĩ không dám nhìn, là sợ hãi chính mình ánh mắt lộ liễu, hấn không nghĩ cho ngoại nhân biết được tâm tình của hấn.

Trong lúc tức trực bên linh cửu, cho dù là lai khách cũng không thể quá mức đắc ý vênh váo du ngoạn, hiện tại tang kì qua đi, đoàn người cũng có thể tự do ra ngoài. Sau khi dùng bữa sáng, Phượng Du Lâm đi theo Mai Sĩ Hoa, Vân Thiều Lỗi cùng với Triệu Linh Nhi đến ngã tư đường phồn hoa nơi kinh thành.

Triệu Linh Nhi giống như chim sổ lồng, hoạt bát loạn bính theo sát Vân Thiều Lỗi song song đi tuốt đường trước, thỉnh thoảng nhìn xem tiểu quán trang sức ven đường, mua vài thức ăn vặt, ngoạn thật sự tận hứng.

Từ sau lúc Mai Sĩ Hoa cùng Triệu Linh Nhi gia nhập, bốn người mỗi lần hành động đều chia làm hai tổ, lần này cũng không ngoại lệ. Mai Sĩ Hoa cùng Phượng Du Lâm an phận theo sát phía sau bọn Vân Thiều Lỗi, tuyệt không Lôi Trì một bước. Vân Thiều Lỗi không chút để ý Triệu Linh Nhi sát bên, luôn nhin không được phân thần đi chú ý hai người phía sau.

Không thể nói chuyện Phượng Du Lâm cùng mồm miệng không lanh lợi Mai Sĩ Hoa, tự nhiên không có cái gì thân thiện trao đổi, lần nữa xác nhận bọn họ cũng không có thâm giao, Vân Thiều Lỗi rốt cục có thể phóng tâm mà tiếp tục đi —— về phần chính mình phía trước vì sao lo lắng, hấn cũng không có miệt mài theo đuổi.

Mà trên thực tế, Mai Sĩ Hoa cũng thấy buồn, hấn đang cố gắng muốn tìm chuyện cùng Phượng Du Lâm gần gũi. Bất quá hai người không thể nói chuyện với nhau, thật sự đáng tiếc.

Ai..... Cùng hấn tán gẫu chút cái gì đây..... Mai Sĩ Hoa nhìn lén Phượng Du Lâm, trong lòng buồn rầu.

Kỳ thật Phượng Du Lâm đối với sự vật mới mẻ trong kinh thành cũng là đầy cõi lòng tò mò, bất quá hấn thói quen che dấu chính mình nhiệt tình, cho nên ở mặt ngoài thoát nhìn đối gì sự đều dè không dậy nổi hứng thú, chính là vẫn nghe lời theo sát mọi người đi, nhưng là khi bọn hấn đi qua một hàng nặn tượng, hấn tìm lòng không đậu nghĩ chân tham quan. Mai Sĩ Hoa đương nhiên cũng dừng lại, chỉ có hai người đi phía trước không phát hiện.

“Làm sao vậy?” – Mai Sĩ Hoa nhìn theo ánh mắt Phượng Du Lâm.

Phượng Du Lâm nhợt nhạt cười, chỉ một đôi bé đã sắp nặn xong. Mai Sĩ Hoa nhìn nhìn, là anh hùng diệt hổ Võ Tòng cùng con báo Đầu Lâm.

“Người thích này?” – Hấn nhiệt tâm hỏi, gặp Phượng Du Lâm gật đầu, lập tức tích cực nói: “Ta mua cho người.”

Phượng Du Lâm khấn trương lắc đầu, Mai Sĩ Hoa lần nữa kiên trì: “Ai, dù sao cũng không phải cái gì đáng giá, người không cần lo lắng.”

Phượng Du Lâm vẫn là ngượng ngùng nhận lấy, Mai Sĩ Hoa lần nữa khuyên nhủ: “Được rồi được rồi, ta ở Vương phủ hỗn ăn hỗn uống, hiện tại cho người mua hai cái tiểu nhân mà thôi, cũng không phải chuyện gì to tát, người cũng đừng khách khí.”

Phượng Du Lâm xấu hổ mỉm cười, thấy hấn không hề cự tuyệt, Mai Sĩ Hoa vội vàng đổi lão bản nói: “Lão bản, ta lấy hai cái này.”

Sau khi mua hai cái tiểu nhân nhĩ, Phượng Du Lâm cảm chúng nó khó khăn suy nghĩ một chút, cuối cùng đem Võ Tông đưa cho Mai Sĩ Hoa.

“Người cấp cho ta?” – Mai Sĩ Hoa có điểm giật mình, Phượng Du Lâm “ân” một tiếng, còn thật sự điểm đầu.

Mai Sĩ Hoa vui vẻ nhận lấy, nói giỡn một chút: “Nói trở về, này Võ Tông bộ dáng rất giống ta thôi.”

Hắn nói xong, còn học Võ Tông dựng thẳng mi trừng mắt, Phượng Du Lâm bị hắn đùa vèo cười, Mai Sĩ Hoa cũng đi theo ha ha cười rộ lên.

Vân Thiều Lỗi cùng Triệu Linh Nhi hai người đi được đoạn, như trước không có phát hiện Phượng Du Lâm bọn họ chưa cùng đi lên. Triệu Linh Nhi nghĩ được từng trận hương vị ngọt ngào, nàng theo hương khí chạy đến một ông lão đang cầm cây dẻ.

“Lão gia gia, này cây dẻ thơm quá nga, làm như thế nào vậy?” – Nàng thèm nhỏ dãi nhìn cây dẻ màu nâu trong nôi.

“Đây là bí phương gia truyền của lão phu —— đường cát sao cây dẻ, hương vị hạng nhất.” – Lão nhân tự hào giới thiệu, “Cô nương mua một bao thử xem đi.”

“Hảo.” – Triệu Linh Nhi sẵn khoái mua một bao, chạy về cấp Vân Thiều Lỗi nhám nháp. Liền ngay cả Vân Thiều Lỗi chưa bao giờ tham ăn cũng phải thay đổi, hắn lập tức nghĩ đến Phượng Du Lâm —— đúng rồi, cũng mua một bao cấp Lâm nhi thử xem, hắn nhất định sẽ thích.

Vân Thiều Lỗi quay đầu lại đi tìm Phượng Du Lâm, lúc này mới phát hiện đối phương căn bản không có đuổi kịp bọn họ.

“Bọn họ đi đâu vậy?” – Vân Thiều Lỗi thần tình ngạc nhiên.

“Đại khái là chạy đến địa phương khác đi chơi đi.” – Triệu Linh Nhi không cho là nghiêm trọng.

“Ta phải đi tìm hắn.” – Vân Thiều Lỗi bất an lướt qua dòng người, trở về đường cũ.

“Có Sĩ Hoa đi cùng, không có nguy hiểm…… Vân đại ca! Vân đại ca……” – Triệu Linh Nhi không thể không đi theo hắn.

Vân Thiều Lỗi xuyên qua đám người dày đặc, rốt cục ở quầy hàng nặn tượng tìm được hai người bọn họ, trùng hợp trông thấy tình cảnh bọn họ nhìn nhau cười, hắn lập tức trong lòng trầm xuống, không hồn giận trừng mắt bọn họ.

Phượng Du Lâm miễn cưỡng phát hiện tầm mắt hắn, đột nhiên quay đầu, vừa lúc đối mặt đôi mắt bốc hỏa của Vân Thiều Lỗi, khiếp đảm run lên một chút.

Mai Sĩ Hoa cũng theo sau phát hiện Vân Thiều Lỗi, hắn trì độn không phát hiện đối phương tâm tình không tốt, còn lớn tiếng cầm hình nộm cùng hắn chào hỏi: “Đại ca, người xem này, là Lâm nhi chọn cho ta đó, có phải hay không theo ta rất giống đâu?”

Này không thể nghi ngờ là đổ dầu vào lửa, Vân Thiều Lỗi bùng nổ tức giận, dùng sức hừ một tiếng, cầm đầu mà đi, lướt qua Triệu Linh Nhi sát bên người thần tình kinh ngạc.

Trở lại Vương phủ, Vân Thiều Lỗi vẫn còn sinh khí, buồn không hé răng, mặc cho ai đùa hắn cũng không mở miệng. Triệu Linh Nhi tựa hồ nhìn ra một chút manh mối, chỉ có Mai Sĩ Hoa và Phượng Du Lâm còn mộng nhiên không biết.

Thời điểm dùng bữa tối, Triệu Linh Nhi cấp Vân Thiều Lỗi một đĩa rau, muốn hắn vui vẻ. Vân Thiều Lỗi cũng không có tươi cười, ngoài miệng nói vài câu cảm ơn, chỉ lo vùi đầu ăn cơm.

Triệu Linh Nhi cùng Vân Thiều Lỗi trong mắt người khác sớm là trời đất tạo nên một đôi. Vương phi nhìn ra được quan hệ giữa bọn họ không bình thường, liền có ý hỏi: “Triệu cô nương cùng Vân công tử quen biết đã lâu sao không?”

Triệu Linh Nhi chớp một đôi mắt to sáng ngời, ngượng ngùng trả lời: “Cũng không phải thật lâu, mới hơn một năm mà thôi.”

“Vân công tử năm nay cũng mãn hai mươi đi?” – Vương phi thành thạo mà đem đề tài chuyển đến Vân Thiều Lỗi.

“Đúng vậy.” – Vân Thiều Lỗi mặc dù không nghĩ phản ứng, khả ở mặt ngoài là muốn duy trì lễ phép.

“Kia cũng là lúc lập gia đình, người nhà có an bài cho người không?” – Vương phi dần dần dẫn vào trọng điểm, có thâm ý khác cười hỏi.

Vân Thiều Lỗi ý thức được ý đồ của nàng, hần theo bản năng nhìn nhìn Phượng Du Lâm đang cúi đầu ăn cơm, rầu rĩ trả lời:

“Ta bây giờ còn trẻ, không vội mà lo lắng này đó.”

“Cũng không thể nói như vậy.” – Vương phi công phu dụ dỗ người khác là hạng nhất, đạo lý rõ ràng mà khuyên bảo: “Cái gọi là nam kế hoạch lớn là kết hôn nữ kế hoạch lớn là gả chồng, thành thân là một trong những chuyện trọng yếu nhất của chúng ta, nhất định phải cẩn thận đối đãi a.....”

“Đúng vậy.” – Vân Thiều Lỗi xảo diệu (khéo léo) trả lời: “Nguyên nhân chính là cho ta phải cẩn thận đối đãi, cho nên trước khi gặp được đối tượng thích hợp, còn phải suy xét vấn đề hôn nhân đại sự.”

Lời này vừa nói ra, mọi người ngạc nhiên, đặc biệt là Triệu Linh Nhi cùng Vương phi —— Vân Thiều Lỗi ý tứ không phải là Triệu Linh Nhi không phải người trong lòng hần sao?

Mai Sĩ Hoa vốn thẳng tính nhẹn không được hỏi: “Đại ca, nguyên lai người còn không có người trong lòng sao? Ta nghĩ đến.....”

“Nghĩ đến cái gì?” – Vân Thiều Lỗi cảnh cáo chọn mi, Mai Sĩ Hoa vội vàng đem lời nói cùng cơm đầy miệng nuốt xuống.

“Không..... Ta chưa nói cái gì.....”

Triệu Linh Nhi bị ý trung nhân trước mặt mọi người cự tuyệt, không khỏi mất mát cúi đầu. Nàng cũng mơ hồ cảm giác được Vân Thiều Lỗi tâm không ở trên người nàng, bất quá không thể tưởng được đối phương như vậy kiên quyết tiết đi đường lui của nàng, một chút cơ hội cũng không lưu.....

Vương phi vốn toàn tâm nghĩ muốn lấy lòng Vân Thiều Lỗi ngược ngạnh, chỉ phải cười gượng vài tiếng, làm bộ nuôi tiếc cảm thán: “Cũng là nói, Vân công tử như thế nhân trung long phượng, tiêu chuẩn chọn lựa thê tử nhất định rất cao đi..... Tạm thời không có cô nương được người coi trọng, cũng không kỳ quái, ha ha.....”

Đề tài này hiển nhiên đã muốn lắng xuống, nhưng Vương phi không nghĩ liền như vậy dễ dàng xong việc, dám đem đề tài dẫn tới người trẻ tuổi khác: “Kia Mai công tử? Người có thích cô nương nào không?”

“A? Ta?” – Mai Sĩ Hoa bị nàng hỏi trở tay không kịp, hần nhìn nhìn Phượng Du Lâm bên cạnh, ngây ngô cười nói: “Ta cũng không biết nên nói như thế nào tốt..... Hần là không có đi.....”

Phượng Du Lâm nghi hoặc theo quan sát hần, hai người này vừa mới động lập tức khiến cho Vân Thiều Lỗi không hờn giận, bất quá hần chịu đựng không có phát tác.

Vương phi tiếp tục cảm thán: “Ai, lại nói tiếp, hiện tại là thời đại người người thích đi đây đi đó, kiến thức cũng nhiều, kén vợ kén chồng điều kiện cũng cao. Đáng vẻ không giống như chúng ta trước kia, hôn nhân đại sự toàn bộ do cha mẹ tác chủ, chính mình yêu thích căn bản không đáng nhắc tới.”

Vương phi nói lên điều này, lập tức lại hướng “Tân tôn tử” —— Phượng Du Lâm, nàng thân thiện nói: “Đúng rồi, Lâm nhi năm nay mãn mười sáu tuổi đi? Cũng là thời điểm chọn lựa một hộ cô nương thích hợp thành thân.....”

Nàng vừa nói như vậy, ở đây ít nhất có ba người thay đổi sắc mặt, trừ bỏ người bị hại Phượng Du Lâm, Vân Thiều Lỗi cùng Mai Sĩ Hoa cũng là thần tình kinh ngạc.

“Ta nhớ rõ tiểu thư tướng quốc phủ, tuổi cùng Lâm nhi tương đương, người cũng nhu thuận, hôm nào ta thỉnh nàng hồi phủ cho các người gặp mặt một lần?” – Nàng tự nói.

Kỳ thật Phượng Du Lâm căn bản không lo lắng, đối Vương phi đề nghị không hề hứng thú. Nề hà hắn có miệng không thể nói, hiện tại gặt đầu cũng không phải lắc đầu cũng không phải, đành phải cười gượng vài tiếng, về phần Vân Thiều Lỗi cùng Mai Sĩ Hoa, liền càng không có lập trường đề ý kiến.

“Làm sao vậy? Chư vị cảm thấy được đề nghị của ta như thế nào?” – Vương phi hỏi, mọi người gần như là trầm mặc mà chống đỡ. Vương phi tự cho là chủ ý này mỗi người hoan nghênh, giờ phút này thấy mọi người vừa không phản đối cũng không phụ họa, không pha vào chút tư vị nào.

Thật lâu sau, Vân Thiều Lỗi từ từ nói: “Vương phi, ngài là trưởng bối của Lâm nhi, lời ngài nói Lâm nhi đương nhiên tuân thủ. Về phần chúng ta..... Chúng ta chính là khách nhân, lại có thể nào xen vào việc trong Vương phủ?”

“Cũng không thể nói như vậy.” – Vương phi ảm đạm cười, “Tuy nói hôn nhân đại sự là cha mẹ mối, nhưng ta hy vọng Lâm nhi có thể sống với người mà mình nhiệt tình ái mộ. Mà Vân công tử, các người đối Lâm nhi và Vương phủ đều có ân huệ, ta tự nhiên không thể không để ý đến ý nguyện của các người, đối tượng thành thân của Lâm nhi hẳn là phải được chúng ta đồng tán thành, không phải sao?”

Vương phi một phen nói, khiến cho ở đây nhân sĩ thêm phần kính nể. Tất cả mọi người vuốt cằm phụ họa, không khí cứng nhắc cũng phải dịu đi, này bữa cơm rốt cục có thể trở thành vô cùng – náo nhiệt.

Vân Thiều Lỗi ngoài miệng nói hôn sự của Phượng Du Lâm hẳn là do Vương phi tác chủ, nhưng mà ở sâu trong nội tâm, đối Vương phi quyết định cũng một trăm lần không thể tiếp thu, thậm chí có thể nói là phản cảm. Vì cái gì hắn lại phản cảm? Chính hắn cũng không thể nói rõ nguyên nhân, chỉ cần hắn tưởng tượng đến Phượng Du Lâm cùng một nữ tử tử tử tư tư cả đời, một cỗ lửa giận vô danh sẽ nảy lên trong lòng. Kỳ thật không chỉ là nữ tử, chỉ cần Phượng Du Lâm ở cùng ai ngoài hắn, hắn đều không thể chấp nhận!

Đêm đó, Vân Thiều Lỗi nằm ở trên giường trần trọc, suy tư rất nhiều vấn đề. Dần dần, hắn đối nội tâm rốt cục có một chút nhận thức mơ hồ.

Bởi vì mất ngủ, Vân Thiều Lỗi ngày hôm sau thức dậy đã khuya. Hắn mất hồn mất vía đi đến cách vách phòng Mai Sĩ Hoa, lại chỉ nhìn thấy giường trống trơn. Hắn đang muốn đi tìm, bỗng nghe thấy sân bên cạnh truyền đến tiếng người, hắn theo thanh âm đi đến.

Đạp đá cuối đi ra cổng vòm hình bán nguyệt, Vân Thiều Lỗi thấy rõ hai người trong viện, ngực căng thẳng.

Một thân hiên ngang Mai Sĩ Hoa, cầm trong tay tinh cương bảo kiếm, ở trong đình viện trống trải đích đưa giỡn bày ra một bộ long vũ kiếm pháp. Phượng Du Lâm mặc cẩm y màu trắng ngà, đang ngồi ở trên tảng đá lớn đối diện, thưởng thức kiếm vũ. Mai Sĩ Hoa quay về chỗ tảng đá, kết thúc mấy chiêu kiếm cao siêu, Phượng Du Lâm thực hân hạnh vỗ tay.

Mai Sĩ Hoa phối hợp bảo kiếm vũ động, lá rụng trên mặt bị gió kiếm kích thích lên, giống con bướm quay chung quanh hắn bay múa, mỗi khi Mai Sĩ Hoa hoàn thành một chiêu thức Phượng Du Lâm lại vỗ tay. Mà thời điểm Phượng Du Lâm vỗ tay, Mai Sĩ Hoa vô cùng gượng ngừng nhìn lại hắn.

Vân Thiều Lỗi dưới chân như mọc rễ ở ngoài cổng vòm, nhìn bọn họ như tình nhân thân mật khăng khít, hắn chỉ cảm thấy ngực bị ngàn vạn cái cương châm đâm vào, yết hầu khô nóng.....

Mai Sĩ Hoa luyện chốc lát có điểm mệt thở hổn hển, rốt cục dừng lại. Hắn thần tình mang ý cười đi về phía Phượng Du Lâm, không có phát hiện sau lưng có ánh nhìn chăm chú cơ hồ muốn cháy lên.

“Người cảm thấy như thế nào?” – Mai Sĩ Hoa lấy lòng hỏi.

Phượng Du Lâm nhặt lên nhánh cây bên chân, khom người ở trên mặt đất viết: rất tuyệt!

Mai Sĩ Hoa sờ sờ cái gáy, ngượng ngùng cười nói: “Kỳ thật kiếm thuật của ta chính là bình thường, Vân đại ca mới là chân chính lợi hại, hôm nào gọi hắn biểu diễn cho người một chút.”

Phượng Du Lâm biết chính mình ở trong cảm nhận của Vân Thiều Lỗi có bao nhiêu phân lượng, đối phương là người tâm cao khí ngạo, như thế nào ủy khuất chính mình vì hắn biểu diễn kiếm pháp đâu? Hắn chưa xót cười lắc đầu.

Vân Thiều Lỗi đứng ở chỗ cũ không biết nội dung bọn họ đối đàm. Khi hần nhìn Phượng Du Lâm lộ ra cô đơn tươi cười, trong lòng không khỏi dâng lên tình cảm thương tiếc.

Từng trận gió thu phát quá, Phượng Du Lâm quần áo đơn bạc lạnh run, đánh cái hắt xì.

Mai Sĩ Hoa nhìn nhìn hần, đột nhiên hỏi: “Lâm nhi, ngươi có hay không nghĩ tới tập võ?”

Phượng Du Lâm hoang mang lắc đầu, Mai Sĩ Hoa nói: “Ta xem ngươi thân mình nhược như vậy, không bằng tìm sư phụ dạy ngươi mấy bộ quyền pháp, chẳng những có thể cường thân kiện thể, còn có thể tự vệ, không phải vẹn toàn đôi đường sao?”

Phượng Du Lâm viết: ta không biết sư phụ.

“Ta cùng Vân đại ca đều có thể giáo ngươi a.”

Phượng Du Lâm cười cười, lại viết: chính là ta thực bốn (ngốc), chỉ sợ học không được.

“Sẽ không khó a, chỉ cần nhớ kỹ chiêu thức, mỗi ngày cần thêm luyện tập là đến nơi, đến, ta trước giáo ngươi mấy chiêu.” Phượng Du Lâm từ chối không được, bị lôi kéo đứng lên.

“Đến, đi theo ta trát trung bình tấn, trung bình tấn là cơ bản nhất.” – Mai Sĩ Hoa làm mẫu đứng lên, Phượng Du Lâm bắt chước hần, kéo y bào vạt áo, không được tự nhiên mở chân ra thực hiện trung bình tấn.

Vân Thiều Lỗi ở trong góc thấy không hiểu ra sao —— hai người bọn họ đang làm cái gì?

“Hai chân mở rộng, hạ thấp người, thẳng thắt lưng.” – Mai Sĩ Hoa giáo có bài bản hần hỏi, Phượng Du Lâm nhất nhất làm theo.

“Không đúng, thắt lưng không thể nghiêng, phải thẳng tắp.” – Mai Sĩ Hoa giúp hần chỉ ra chỗ sai, không biết hành động như vậy ở trong mắt Vân Thiều Lỗi trong mắt, liền giống hần nhân cơ hội khinh bạc Phượng Du Lâm.

“Đúng rồi, ra quyền đi, giống ta như vậy.” – Mai Sĩ Hoa đánh ra một quyền thẳng, Phượng Du Lâm cũng bắt chước vung ra nắm tay mềm yếu.

“Dùng sức một chút, giống như vậy.” – Mai Sĩ Hoa ôm lấy hần từ phía sau, lôi kéo tay hần ra quyền, hình thành một cái tư thế ôm ấp thân mật.

Vân Thiều Lỗi thấy ánh mắt bốc hỏa, âm thầm cắn răng nắm tay, cơ hồ sẽ phi thân qua đem bọn họ ngăn lại.

Hai người hồn nhiên không biết còn vui vẻ luyện, Mai Sĩ Hoa tay cầm tay chỉ giáo phượng du lâm, từ huy quyền đến đá chân, từ ra chưởng đến cất bước, không sót một thứ.

Phượng Du Lâm trời sinh không có khiếu học võ, luyện vài cái mà bắt đầu cước bộ lảo đảo. Sau khi lặp lại động tác toàn thân đá, hần đột nhiên hướng bên cạnh ngã quỵ. Mai Sĩ Hoa mắt thấy nhanh tay ôm lấy thân mình hần, còn không kịp đưa hần tiến vào lòng ngực, một cái bóng đen mang theo một trận gió lạnh nhảy đến trước mặt. Ngay sau đó, Mai Sĩ Hoa bị đẩy ra một cách thô lỗ. Phượng Du Lâm trước mắt mờ, chỉ cảm thấy thân mình vừa chuyển, bị nắm kéo vào trong lòng ngực ấm áp.

Mai Sĩ Hoa lảo đảo vài bước cuối cùng đứng vững, hần đang muốn đối người tới chửi ầm lên: “Hồn dẫn người..... Đại..... Đại ca?” – Đối mặt ánh mắt âm lãnh của Vân Thiều Lỗi, Mai Sĩ Hoa lời nói đầy miệng nghẹn lại ở trong cổ họng.

“Ngươi đang làm cái gì?” – Vân Thiều Lỗi thanh âm cơ hồ là từ hàm răng bức ra tới, tay hần gắt gao ôm Phượng Du Lâm, không hề chớp mắt trừng Mai Sĩ Hoa, giống như muốn dùng ánh mắt đưa hần thiên đao vạn quả.

Hần tức giận đột ngột tăng vọt khiến cho Mai Sĩ Hoa nguyên bản không biết chính mình có phạm sai lầm vô cùng chột dạ, hần lắp bắp trả lời: “Làm..... Làm gì? Không có a..... Ta giáo Lâm nhi võ công mà thôi.....”

“Giáo võ công cần như vậy tay chân ôm ấp sao?” – Vân Thiều Lỗi vẻ mặt đố kị, rống đến nước bọt tung bay, càng thêm dùng sức ôm Phượng Du Lâm, Phượng Du Lâm bị hấn ôm đến xương cốt phát đau, rồi lại không dám nói hấn, đành phải cau mày cứng ngắc thân mình.

Mai Sĩ Hoa khuôn mặt tuần tú bán hồng, càng thêm hỗn loạn giải thích: “Chúng ta nào có ôm tay ôm chân..... Ta..... Ta chỉ là dạy hấn như thế nào ra chiêu thôi..... Đại ca, người hiểu lầm chúng ta lap.....”

“Nào có cái gì hiểu lầm!?” – Vân Thiều Lỗi nhận định hấn có tội, rống to: “Cho dù là giáo võ công cũng có thể hỏi ta! Người còn có tâm địa gì khác!”

“Đại ca, người nói như vậy không khỏi rất bá đạo đi?” – Mai Sĩ Hoa bất mãn phản bác, “Tuy nói ta quen biết Lâm nhi sau người, nhưng ta sự quan tâm của ta dành cho hấn so với người không kém a.”

“Người còn nói cái gì quan tâm với không quan tâm, người rõ ràng là dụng tâm kín đáo!” – Vân Thiều Lỗi khẩu khí như trước nóng nảy, Phượng Du Lâm không đành lòng xem bọn hấn khắc khẩu, mãnh lực lắc đầu xua tay.

Mai Sĩ Hoa thấy hấn thần tình khó coi, thái độ cũng nhuuyến xuống.

“Đại ca, người là đối ta làm sao bất mãn? Người nói thẳng không phải tốt lắm, làm gì quanh co lòng vòng.....”

“Ta làm sao không có nói thẳng?” – Vân Thiều Lỗi dương cao ngữ vĩ, hấn vốn tính tình không hảo, hiện tại bị ghen tị xông lên đầu, tính tình liên tệ hơn, hấn theo bản năng đem Phượng Du Lâm kéo càng chặt, ngoài miệng mắng: “Người căn bản là giả vờ giáo võ công, nhân cơ hội khinh bạc!”

“Khinh bạc?” – Tuy nói Mai Sĩ Hoa hấn đối Phượng Du Lâm có điểm tình cảm khác thường, khả hấn sẽ không đem đối phương làm đối tượng yêu say đắm, hơn nữa Vương phi đã biểu lộ nên vì Phượng Du Lâm tìm thê tử, Mai Sĩ Hoa đương nhiên sẽ không đối hấn có suy nghĩ không an phận. Hấn đối Phượng Du Lâm chính là yêu thương đối đãi dè dặt, hiện giờ lại bị Vân Thiều Lỗi chỉ trích “khinh bạc”, hấn có thể không tức sao? Hấn lập tức vì chính mình biện giải: “Đại ca! Ta không nghĩ khinh bạc Lâm nhi a! Hơn nữa, hấn là cái bé trai, ta có thể như thế nào khinh bạc hấn a?”

“Nếu không đúng người cần gì đối hấn ôm ấp!?” – Vân Thiều Lỗi mở miệng chính là một bộ khẩu khí chất vấn gian phu câu dẫn lão bà nhà mình.

“Ta nói ta không có a.....” – Mai Sĩ Hoa nhỏ giọng nói thầm: “Đối hấn ấp ấp ôm chính là người đi.....”

“Muốn nói cái gì liền lớn tiếng nói!” – Vân Thiều Lỗi trừng mắt, đối với thái độ trốn trốn tránh tránh của Mai Sĩ Hoa cực kỳ bất mãn.

“Không có lap.....” – Mai Sĩ Hoa căn bản không nghĩ đắc tội hấn, hấn nhìn nhìn Phượng Du Lâm trong lòng Vân Thiều Lỗi mặt mang ngưỡng nghộ, cũng phát giác đối phương bị ôm đến đau đớn, hấn hảo tâm nói: “Đại ca, Lâm nhi bị người ôm có điểm không thoải mái, người có thể hay không trước buông ra hấn rồi hẵng nói?”

Vân Thiều Lỗi bị hấn yêu cầu chính mình buông tay, ngược lại rống giận: “Lâm nhi là của ta! Ta yêu ôm liền ôm! Không cần người lăm miệng!”

“Của người?” – Mai Sĩ Hoa lại cảm điệu đến trên mặt đất (cầm rút xuống đất), Phượng Du Lâm nghe xong càng thêm chán kinh, hấn đại ra nhìn Vân Thiều Lỗi, hoàn toàn đã quên phản ứng.

Vân Thiều Lỗi kinh giác chính mình nói quá lời, hấn then quá hóa giận, đem Phượng Du Lâm hướng trên người bao quát, cất bước bôn ly hiện trường. Đáng thương Phượng Du Lâm người thấp chân cũng ngăn, nện bước theo không kịp đành phải bị hấn nữa kéo mang đi.

Mai Sĩ Hoa kinh ngạc còn chưa khôi phục lại, hấn đứng trong rền vang gió lạnh, hóa thành một khối nham thạch, ngơ ngác nhìn theo phương hướng bọn họ rời đi.

9. Chương 9

Phượng Du Lâm đầu óc hết sức choáng váng, đã muốn bị Vân Thiều Lỗi kéo vào trong phòng. Vân thiều lỗi buông hần ra, cẩn thận xem kỹ vẻ mặt của hần, Phượng Du Lâm có điểm kinh hoàng, có điểm vô thố, nhưng không có biểu hiện trốn tránh. Vân Thiều Lỗi đóng cửa phòng, tức giận chỉ tay vào ghế: “Tọa.”

Phượng Du Lâm ngồi nghiêm chỉnh, hai nắm tay chặt chẽ đặt trên đầu gối. Vân Thiều Lỗi xoay người sang chỗ khác, từ trong hộc bàn lấy ra ngọn bút. Tuy rằng hần hiện tại không có phát giận, nhưng là sắc mặt âm u như trước khiến người không rét mà run.

Ba một tiếng, Vân Thiều Lỗi đem giấy Tuyên Thành mở ra trên bàn trước mặt Phượng Du Lâm. Chính hần cũng ngồi xuống, nhìn chăm chăm Phượng Du Lâm, giống thăm vấn phạm nhân mở miệng: “Sĩ Hoa mới rồi thật sự không có khi dễ người?”

Phượng Du Lâm vội không ngừng lắc đầu, Vân Thiều Lỗi đối đáp án này coi như vừa lòng, hần thanh thanh giọng, tiếp tục đặt câu hỏi: “Vậy người..... Vậy người đối hần là cái gì cảm giác?”

Phượng Du Lâm cúi đầu suy nghĩ một chút, cầm lấy bút viết nói: Mai đại ca là ân nhân của ta, cùng Vân đại ca người giống nhau.

“Giống nhau?” – Vân Thiều Lỗi lần này lại bất mãn, ở trong cảm nhận của Phượng Du Lâm, hần hần là so với Mai Sĩ Hoa càng thêm trọng yếu không phải sao? Vì cái gì lại biến thành “giống nhau”?

Hần mất hứng hỏi: “Người cảm thấy được hần cùng ta giống nhau..... Giống nhau trọng yếu? Hay là nói hần so với ta quan trọng hơn?”

Phượng Du Lâm mê muội nhìn hần, không biết tại sao hần tức giận. Hần lại đề bút viết: các người đều là ân nhân cứu mạng của ta, chính là —— hần viết đến “chính là”, bỗng nhiên ngừng bút, có điểm khó xử nhìn Vân Thiều Lỗi. Người sau nhìn ra hần có tâm sự, âm thanh buồn buồn nói: “Người nghĩ muốn viết như thế nào liền viết như thế ấy, đừng lo.”

Phượng Du Lâm không xác định chính mình viết ra chân thật cảm thụ, hần có thể hay không sinh khí. Nguyên bản hần nghĩ đến chính mình đối Vân Thiều Lỗi mà nói chính là một trời buộc, đối phương vẫn dùng phượng thức cao cao tại thượng, khinh thường đối đãi chính mình. Nhưng từ khi hần ở sơn động thay Vân Thiều Lỗi cầm một đao, đối phương thái độ liền thay đổi rất nhiều, làm cho Phượng Du Lâm cùng hần ngồi ăn. Nhưng mà, Vân Thiều Lỗi như trước hướng người khác giới thiệu hần là —— đây là người hầu của ta.

Bởi vậy, Phượng Du Lâm càng cho rằng chính mình là ở vị trí hạ nhân. Mặc kệ hần là vương tộc hay không, đối Vân Thiều Lỗi mà nói, chính mình cũng không vượt quá thân phận người hầu.

Hần chỉ tiết viết nói: Vân đại ca tựa như chủ nhân của ta, ta thực tôn kính người. Mai đại ca đối ta thực thân thiết, rất giống đại ca.

Đây là câu trả lời Vân thiều lỗi tuyệt đối không nghĩ đến, vì cái gì chính mình phải đổi thành “chủ nhân” của Phượng Du Lâm? Vì cái gì Mai Sĩ Hoa đối Phượng Du Lâm chính là “thân thiết”? Đây không phải rõ ràng giữa mình cùng Phượng Du Lâm tồn tại một khoảng cách không thể vượt qua sao?

Hần cuống quýt lắc đầu: “Không phải, Lâm nhi, ta không nghĩ phải làm chủ nhân của người.....” Có lẽ chính mình mới đầu quả thật có một chút khinh thường đối phương, chính là hiện tại.....

Vân Thiều Lỗi lo âu giải thích: “Ta biết chính mình trước kia bạc đãi người, vô duyên vô cớ cho người chịu rất nhiều cực khổ..... Nhưng là..... Nhưng là ta hiện tại.....”

Hần nói xong, chính mình cũng chột dạ. Kỳ thật cũng không thể trách Lâm nhi lại nghĩ về hần như vậy..... Ai đã để cho Lâm nhi chịu khổ đau, hiện giờ hần nên như thế nào thay đổi quan điểm của đối phương đối với chính mình? Nếu hần là Lâm nhi, hần cũng sẽ không chấp nhận một người như vậy khi dễ mình đi..... Vân Thiều Lỗi nửa ngày nói không nên lời.

Phượng Du Lâm thật cẩn thận đánh giá hần, lại viết nói: Vân đại ca, ta không nghĩ chính mình đi theo bên cạnh người là chịu khổ, ta cũng không cảm thấy người bạc đãi ta. Ân tình người đối với ta, ta đời này

cũng không quên.

Vân Thiều Lỗi ánh mắt đỏ một vòng, hần như thế nào cũng không nghĩ đến Phượng Du Lâm như thế rộng lượng, nhưng hần vẫn là muốn đổi phượng đổi mới. Hần kích động nói: “Lâm nhi, người đừng nói cái gì ân tình, người đổi ta cũng có ân tình a..... Người đã quên sao không?”

Hần nói đến chính là thời điểm mình trúng độc ngã vào sơn động, Phượng Du Lâm đương nhiên sẽ không quên, hần viết: nhưng người cũng là bởi vì phải bảo vệ ta mới bị thương, nếu không bởi vì ta, người cũng sẽ không gặp phải phiền toái.

“Ta không biết là phiền toái a!” – Vân Thiều Lỗi vội vàng lắc đầu, “Lâm nhi, ta trước kia đối với người quả thật rất xấu rồi, người..... Người tha thứ ta?”

Nếu một người biết rõ bản tính Vân Thiều Lỗi mà nghe được những lời này của hần sẽ không khỏi trợn mắt há hốc mồm, Phượng Du Lâm cũng không ngoại lệ. Ai ngờ được tâm cao khí ngạo không coi ai ra gì Vân Thiều Lỗi sẽ nói ra lời nói như vậy yếu thế?

Ta không có trách người —— Phượng Du Lâm viết.

“Kia.....” – Vân Thiều Lỗi muốn nói lại thôi, nhẹ giọng nói: “Vậy người sẽ không muốn đem ta trở thành cái gì ân nhân chủ nhân.”

Phượng Du Lâm hoang mang suy tư, viết ra nghi vấn của bản thân: ta đây muốn đem ngài xem như đại ca được không?

“Cũng không phải.” – Vân Thiều Lỗi vội vả phủ định, “Ta cũng không muốn làm đại ca người.....”

Phượng Du Lâm càng thêm khó hiểu nhìn hần, Vân Thiều Lỗi từ chối nửa ngày mới thấp giọng ghen ra một câu: “Ta chỉ là, nghĩ muốn với người thân mật một chút.....”

Phượng Du Lâm kinh ngạc giương miệng, trong óc hỗn độn sửa sang lại hàm ý những lời này. Vân Thiều Lỗi hiện tại hạ thấp tư thái, còn nói “nghĩ muốn với người thân mật một chút”, hơn nữa hần vừa rồi đổi mặt Mai Sĩ Hoa rõ ràng là ghen tuông, cùng với câu kia không thể tưởng tượng “Lâm nhi là của ta! Ta yêu liền ôm!”, đủ loại dấu hiệu đều chỉ hướng một chuyện thật rõ ràng.....

Vân Thiều Lỗi từ ánh mắt Phượng Du Lâm đã hiểu ý tưởng của hần, rốt cục cố lấy dũng khí thổ lộ: “Lâm nhi, kỳ thật ta..... Ta cũng nói không chính xác là từ khi nào thì bắt đầu, nhưng ta đối với người.....”

Vân Thiều Lỗi thật vất vả đặt quyết tâm, nhưng trời không chiều lòng người, hần lời này sắp nói ra, ngoài sân liền vang lên tiếng bước chân dồn dập, Vân Thiều Lỗi đột nhiên cảnh giác.

“Tiểu công tử? Tiểu công tử, ngài có ở đây không?” Thanh âm cách ván cửa truyền đến, đó là lão bà hàng ngày chiếu cố cuộc sống của Phượng Du Lâm.

“Ách!” – Phượng Du Lâm ứng thanh, lão bà dẫn hai thị nữ tiến vào. Lão bà sau khi thỉnh an hai người trong phòng, về mặt hưng phấn mà nói: “Tiểu công tử, Vương phi nói nay muốn tới Kính Minh Tự dâng hương, thỉnh ngài đi trước.”

“Nga.....” – Phượng Du Lâm tràn đầy xin lỗi nhìn nhìn Vân Thiều Lỗi, người sau bắt đắc dĩ thở dài một hơi —— chẳng lẽ hôm nay không phải là ngày tốt?

“Người đi đi.” – Vân Thiều Lỗi rầu rĩ đứng dậy rời đi.

Che lại cửa phòng, âm thanh phấn chấn của nhóm nô bộc mơ hồ bay ra ——

“Tiểu công tử, nghe nói lần này dâng hương, Tứ tiểu thư Tướng quốc phủ cũng sẽ cùng mẫu thân đến, nói không chừng Vương phi chính là muốn nhân cơ hội này giới thiệu các người.”

“Đúng vậy, Tứ tiểu thư tính cách ôn nhu hiền thực, thực khiến người yêu thích.”

“Tiểu công tử, ngài mặc bộ xiêm y này đi, Tứ tiểu thư nhìn ngài, nhất định sẽ bị mê hoặc.....”

Vân Thiều Lỗi nắm nắm tay, thật sâu hít một hơi, ép buộc chính mình nhắc chân rời đi.

Chạng vạng hôm đó, Phượng Du Lâm bồi Vương phi dâng hương trở về, mọi người tụ lại dùng cơm. Trừ bỏ đương sự Phượng Du Lâm, đoàn người đều biết mục đích Vương phi lần này đi dâng hương.

Vân Thiều Lỗi đối Vương phi sở tác sở vi mặc dù bất mãn, nhưng cũng không có quyền hỏi đến, chỉ phải buồn không hề rằng củi đầu ăn cơm. Mai Sĩ Hoa và Tiểu vương gia cũng biểu hiện thiếu hưng trí, chỉ có Triệu Linh Nhi thân là nữ nhân kiêu chể không được lòng hiếu kỳ.

“Vương phi, hôm nay trong miếu có cái gì thú vị sao?” – Nàng dẫn đầu gọi chuyện.

Vương phi đang chờ cơ hội lên tiếng, Triệu Linh Nhi như vậy vừa hỏi, nàng lập tức cao hứng nói tiếp: “Ta cùng Lâm nhi lần này đi dâng hương, vừa vặn gặp gỡ tướng quốc phu nhân cùng Tứ tiểu thư nhà nàng, chúng ta thừa dịp này cùng nhau đến hoa viên trong chùa ngắm hoa cúc.”

Vân Thiều Lỗi ở trong lòng cười lạnh: thật là mặt dày, cái gì vừa vặn gặp gỡ? Không phải người một tay an bài sao?

Triệu Linh Nhi biết rõ Vân Thiều Lỗi đối lời này phản cảm, nhưng vẫn hỏi tiếp: “Tứ tiểu thư là người như thế nào?”

“Tứ tiểu thư chẳng những bộ dạng xinh đẹp đáng yêu, tính tình lại nhất đẳng ôn nhu, hơn nữa cách nói năng lễ phép, cử chỉ khéo, thật sự là khuể nữ tốt khó gặp.” – Vương phi khen không dứt miệng, còn không ngại trưng cầu ý kiến Phượng Du Lâm: “Lâm nhi cảm thấy được không?”

Phượng Du Lâm mờ mịt ngẩng đầu, phụ họa “Ân” một tiếng.

Vương phi còn thao thao bất tuyệt tán thưởng Tứ tiểu thư có bao nhiêu hoàn mỹ có bao nhiêu thảo hỉ, tăng bốc nàng lên tận trời xanh, giống như có thể lấy được nàng chính là phúc khí lớn nhất cả đời nam nhân.

Vân Thiều Lỗi thật sự nghe không nổi nữa, hần vội vàng nuốt xuống mấy miếng cơm, nói “Xin lỗi không tiếp được” liền ly khai.

Triệu Linh Nhi nhìn nhìn thân ảnh hần rời đi, lại nhìn Phượng Du Lâm không biết nguyên do, tiếp tục làm như không có việc gì nói chuyện với Vương phi.

Sáng sớm hôm sau, Vương phi lại mang theo Phượng Du Lâm xuất môn. Vân Thiều Lỗi lường trước bọn họ lần này ra ngoài nhất định cùng Tướng Quốc phủ Tứ tiểu thư có quan hệ, hần ghen một bụng khí không chỗ phát tiết. Cứ việc sinh khí, hần có năng lực như thế nào? Hần có thể chạy tới ngăn cản Vương phi sao? Hần có thể chạy tới cùng Phượng Du Lâm nói “Xin người không cần cùng người khác thành thân” sao?

Trừ bỏ sinh hờn dỗi, hần cái gì cũng không thể làm.

Vân Thiều Lỗi hai tay nâng gáy, nằm ở nóc nhà, nhìn ngẩn người nhìn mây bay trên trời xanh.

Hư địa một tiếng, một bóng người nhảy lên đến, ở bên cạnh hần ngồi xuống.

Vân Thiều Lỗi cũng nhìn đối phương, lạnh lạnh mở miệng: “Ta hiện tại tâm tình không tốt, để cho ta yên tĩnh một chút.”

Mai Sĩ Hoa khó xử gãi đầu, nói: “Thực xin lỗi, ta sẽ không quấy rầy người lạ.....”

Vân Thiều Lỗi không hề hé răng, vẫn duy trì tư thế. Mai Sĩ Hoa cùng hần, nhàm chán ngửa đầu nhìn không trung. Ấm áp mà không chói mắt dương quang xuyên thấu qua tầng mây hơi mỏng, chiếu rọi ngói lưu ly màu xanh biếc, thỉnh thoảng có hình ảnh chim nhỏ nhảy lên.

Thật lâu sau, Mai Sĩ Hoa thử hỏi: “Đại ca, người tính toán khi nào thì trở về?”

“Trở về làm sao?” – Vân Thiều Lỗi ngữ khí không kiên nhẫn, chính là có điểm không yên lòng.

Mai Sĩ Hoa đánh bạo tiếp tục hỏi: “Đương nhiên là về với ông bà a, người thật lâu không đi trở về đi?”

“Ta tạm thời còn không có tính toán.”

“Chính là, tháng sau là sinh nhật Vân bá bá đi?”

Vân Thiều Lỗi quay đầu nhìn hần, tràn đầy kinh ngạc, “Đúng vậy..... Ta thiếu chút nữa đã quên.”

Mai Sĩ Hoa bất đắc dĩ thở dài: “Người là thật sự quên đi.....”

Vân Thiều Lỗi ngồi dậy, vỗ vỗ cái trán, lẩm bẩm nói: “Xem ra thật sự phải đi về.....”

Mai Sĩ Hoa lại nhìn nhìn sắc mặt hắn, thật cẩn thận hỏi: “Đại ca..... Người vẫn mãi ở trong này không quay về, có phải hay không bởi vì Lâm nhi?”

“Àn.” – Đến lúc này, Vân Thiều Lỗi cũng không cảm thấy được có cái gì cần giấu diếm.

“Đại ca, người đối Lâm nhi hẳn..... Người thật sự..... Ta là nói người đối hẳn thật sự.....” – Mai Sĩ Hoa nói lấp nửa ngày đều hỏi không ra.

Vân Thiều Lỗi sớm biết vấn đề của hắn, sáng khoái tiếp lời: “Thật sự.”

Mai Sĩ Hoa ghen hòng nhìn trần trời, “Thật sự?”

“Thật sự.” – Trước đây vẫn không nghĩ thừa nhận, bất quá chuyện tới hiện giờ, cũng không có gì giấu diếm.

Mai Sĩ Hoa có điểm xuất hồ ý liệu (bất ngờ) oán giận chính mình: “Ai..... Đại ca không hổ là hán tử cương trực, ta còn nghĩ người hội giống không thừa nhận.....”

“Người nói cái gì?” – Vân Thiều Lỗi ánh mắt trở nên sắc bén —— hắn cũng sẽ không xem nhẹ lời nói của Mai Sĩ Hoa.

Mai Sĩ Hoa cũng không sợ đắc tội hắn, thành thật nói: “Ta cũng vậy đối Lâm nhi..... Người cũng biết, chính là có điểm động tâm.....”

“Hừ.” – Vân Thiều Lỗi từ chối cho ý kiến hừ một tiếng.

Mai Sĩ Hoa cười khổ vò đầu, tự giễu nói: “Đại ca không cần chê cười ta, ta cũng biết đây là không có khả năng.....”

“Ta sẽ không.” – Vân Thiều Lỗi nói, hắn cùng Mai Sĩ Hoa lập trường giống nhau, hắn sao có tư cách chê cười người khác?

Mai Sĩ Hoa thẳng nói lên lòng dạ chính mình: “Ngay từ đầu ta cũng không nghĩ tới chính mình sẽ thích hắn..... Nhưng là mỗi lần tiếp cận hắn, ta cũng nghĩ muốn bảo hộ hắn, có thể là bởi vì Lâm nhi rất đáng thương, rất dễ khiến người khác yêu thích đi. Bất quá ta lại không biết là chính mình động tình với hắn, ta vẫn nghĩ đến đem hắn trở thành đệ đệ yêu thương, nhưng khi nghe được Vương phi giới thiệu cô nương cho hắn, ta bắt đầu hoảng hốt..... Bất quá ta cũng biết, kia với hắn mà nói là tốt nhất, cho nên, ta chỉ hảo rời khỏi.....”

Vân Thiều Lỗi ở trong lòng thở dài, hắn làm sao không biết chính mình hắn là rời khỏi, nhưng là nói một chuyện, làm lại là một chuyện khác. Hẳn chính là không có biện pháp khắc chế chính mình, hẳn chính là không có biện pháp tiêu trừ chính mình đối Phượng Du Lâm sinh cảm tình!

“Đại ca, người tính làm sao bây giờ?” – Mai Sĩ Hoa nói xong lựa chọn của bản thân, ngược lại hỏi Vân Thiều Lỗi đang trầm luân nơi chân trời xa xăm.

“Cái gì làm sao bây giờ?” – Vân Thiều Lỗi hỏi lại.

“Lâm nhi chuyện a, chung quy không thể vẫn như vậy tiếp tục đi? Hẳn cuối cùng có một ngày thành thân, chúng ta cũng sẽ như thế.”

“Ta không biết.....” – Vân Thiều Lỗi trốn tránh nói nhỏ, hắn không có biện pháp hạ quyết tâm rời đi, hắn không có biện pháp liên như vậy quên.

“Xem ra người so với ta hăm càng sâu.” – Mai Sĩ Hoa vô hạn đồng tình nói, trong lòng cảm thấy chính mình may mắn chính mình sớm dứt ra, bằng không cũng rơi vào hoàn cảnh như Vân Thiều Lỗi, thật sự là tra tấn thể xác và tinh thần.

“Người sẽ không hiểu được.” – Vân Thiều Lỗi thất thần nhìn đối đại thụ đối diện, một chồi non trong gió nhẹ nhàng lắc lư, “Nếu ta liền như vậy buông tha, ta về sau nhất định hối tiếc không kịp.....”

“Ta hiểu được..... Đây là lần đầu tiên đại ca động tâm đi? Có thể đời này, cũng chỉ có một người như vậy khiến người động tình, người đương nhiên không thể dễ dàng hết hy vọng.”

“Người nói rất đúng, nhưng ta đối Lâm nhi còn có nhiều sai lầm.....” – Vân Thiều Lỗi nhớ tới chính mình quá khứ đối hân như vậy nhần tâm, hân thật muốn dùng cả đời bù đắp cho đối phương, nhưng là ông trời tựa hồ không cho hân cơ hội.

Mai Sĩ Hoa đang muốn hỏi tiếp, chỉ nghe vài đạo tiếng người theo bên dưới truyền đến, hai người trên nóc nhà rất ăn ý lập tức dừng nói chuyện với nhau.

Nguyên lai là Tiểu Vương gia cùng vài tên cậu ấm ăn mặc hoa hòe, bọn họ phe phẩy cây quạt, nghênh ngang đi ở giữa đường. Tiểu Vương Gia vừa đi vừa không biết tốt xấu nói: “Cũng không biết mẫu phi là trướng tà kiểu gì, cứ nhiên đối kia cầu tạp chủng tìm mọi cách chiếu cố.” Tuy rằng hân biết đây là Vương phi kế hoạch, còn vẫn nhịn không được lòng tràn đầy ghen tị.

Hân bằng hữu tiếp lời: “Ai bảo người trước đây ở trên đường diệt trừ không được, hiện tại ngay cả Hoàng Thượng cũng thừa nhận thân phận của hân, nghe nói liền ngay cả Hoàng Thái Hậu cũng muốn gặp hân một lần, ta xem người lúc này như thế nào xong việc.”

Tiểu Vương Gia nghĩ thầm rằng các người mới là không biết tình hình thực tế, kia dã loại rất nhanh sẽ bị diệt trừ, miệng hân cười nhạo nói: “Hừ! Hoàn hảo xú lão đầu chết sớm, hiện tại vương vị ở trên người ta, Hoàng Thượng cũng không thể thay đổi gì.”

“Đúng vậy, dù sao người mới là người thừa kế, kia tiểu tạp chủng để cho hân tiêu dao là được rồi.” – Nam nhân mặt căng đầy mở nói.

“Tiểu tạp chủng” trong lời bọn chúng hiển nhiên chính là Phượng Du Lâm, Vân Thiều Lỗi cùng mai Sĩ Hoa vốn yêu quý Phượng Du Lâm nghe được tức giận đầy mình, hận không đi xuống đập nát cái miệng thối của bọn chúng, chỉ hận đối phương đều là vương tộc quyền cao chức trọng, phát tác không được.

“Chính là ta nghe nói Vương phi muốn tác hợp hân cùng Tứ tiểu thư của Tào tướng quốc, nếu cho hân làm rể hiền của tướng quốc, sẽ không sợ hân uy hiếp đến người sao?” Nam tử ngay từ đầu đáp lời hỏi.

Nói lên việc này Tiểu Vương Gia sẽ không phẫn: “Ta cũng lo lắng, Tứ tiểu thư chính là nữ nhi Tướng quốc thương yêu nhất, hơn nữa xinh đẹp như hoa..... Cho nên ta mới nói mẫu phi trướng tà thôi! Có cái gì đạo lý đem khuê nữ tốt như vậy đưa cho tên cầm đầu kia a?”

Cho dù là diễn trò cũng không nên không công lãng phí khuê nữ tốt như vậy, nếu gả cho hân nên có bao nhiêu hảo. Tiểu Vương Gia nghĩ.

“Hắc hắc, Tiểu Vương Gia an tâm một chút.” – Mập mập xen mồm nói: “Tứ tiểu thư tuy rằng là mới nhìn vẹn toàn, bất quá nàng có một bệnh không muốn người biết, không tiện nói ra.....”

Lời này vừa nói ra, Tiểu Vương Gia không khỏi chờ đợi dựng thẳng cái lỗ tai, liền ngay cả hai người Vân Thiều Lỗi cũng nín thở nghe.

Kia gã béo sinh động như thật nói về lời đồn đãi hân nghe tới: “Kỳ thật việc này cũng không mới mẻ, kia Tứ tiểu thư, sinh ra thân mình liền đặc biệt nhược, lúc nàng mười tuổi, có một ngày ở trong phòng luyện viết chữ, bỗng nhiên miệng sùi bọt mép, giống cầu nhân loạn đi khắp mặt đất, sau lại gục không dậy nổi. Nguyên lai đây gọi là chứng động kinh, nếu không thể đúng lúc cứu tỉnh sẽ đi đời nhà ma.....”

Mọi người say mê nghe, tên mập tiếp tục khẩu mạc bay tứ tung nói: “Hơn nữa này bệnh là từ cha mẹ truyền cho đứa con, khó có thể trị tận gốc. Nghe nói ngoại tổ mẫu của Tứ tiểu thư có tật xấu này, nhưng là trong vài vị thiếu gia tiểu thư Tướng quốc phủ lại chỉ có nàng gặp phải, đặc biệt không hay ho, đây là nguyên nhân Tướng quốc phu nhân vẫn đem Tứ tiểu thư phủng ở lòng bàn tay. Trước kia Đại công tử nhà Cao Tể tướng đã nghĩ qua thú Tứ tiểu thư, điều tra mới biết được nàng có bệnh này, hôn sự đương nhiên liền hủy bỏ. Công tử một ít quan lớn với việc này có nghe thấy, cho nên đều đối nàng kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi).”

“Chẳng lẽ nói, mẫu phi chính là biết rõ Tứ tiểu thư có bệnh, còn muốn đem nàng phân phối kia tạp chủng?”

“Rất có có thể, các phụ nhân tin tức so với chúng ta linh thông, nói không chừng đã sớm biết được nhất thanh nhị sở.” – Mập mập thuận đường cung cấp tin tức: “Tứ tiểu thư năm nay liền mãn mười sáu, chính là vẫn không ai đến cửa cầu hôn. Nhóm vương tộc quan lớn ghét bỏ, kẻ thân phận thấp lại không xứng, Tướng quốc gia cũng sinh lo lắng, âm thầm thả ra tin tức, nếu ai nữ nhi hấn nhất định vì người đó ở trước mặt Hoàng Thượng tranh chức vị tốt, như vậy nhưng vẫn không có mấy người đáp lại.”

“Ha ha..... Cái này khó trách, nguyên lai mẫu phi là có loại này tính toán.” – Tiểu Vương Gia vui sướng khi người gặp họa cười to, “Làm cho tiểu tạp chủng cưới kia dương diên nữ, chính là Hoàng Thượng như thế nào lại cho một cái cam điếu làm quan đầu? Ưu đãi đương nhiên là về ta.”

Vân Thiều Lỗi nắm chặt tay, ngọn lửa phẫn nộ càng đốt càng vượng, một bên Mai Sĩ Hoa cũng cảm hận nghiêng răng nghiêng lợi. Mấy người phía dưới không biết tai vạ đến nơi, còn nói ẩu nói tả ——

“Đúng vậy, Tướng quốc gia điều kiện tự nhiên là phải thực hiện ở trên người Tiểu Vương Gia, Tướng quốc gia hiện tại là trước mặt Hoàng Thượng hồng nhân, nhất định có thể nhận không ít ưu đãi.”

“Khiến cho kia cam điếu cưới dương diên Tứ tiểu thư, sinh một đồng cam điếu tiểu dương diên, tốt lắm, ha ha ha.....” – Tiểu Vương Gia càng phát ra càn rỡ.

Vân Thiều Lỗi trong óc bính một tiếng, hấn nổi giận phi phác xuống, Mai Sĩ Hoa cũng đi theo hấn nhảy xuống. Hai cái bóng người từ trên trời giáng xuống làm cho đám công tử được nuông chiều từ bé sợ tới mức thất thanh thét chói tai.

Vân Thiều Lỗi không nói hai lời, một quyền tổng ngay mũi Tiểu Vương Gia, Tiểu Vương Gia bị đánh máu mũi thẳng phun, Vân Thiều Lỗi không chút khách khí đem hấn đá đến trên tường. Mai Sĩ Hoa cũng đem mấy người còn lại đuổi đi, trong viện tiếng kêu cứu thảm thiết vang lên, đến khi bọn người hầu nghe tiếng chạy tới, Vân Thiều Lỗi cùng Mai Sĩ Hoa cuồng nộ mới dừng tay lại.

Vương phi được hạ nhân đích thông tri, hoảng tốc mang theo Phượng Du Lâm gấp gáp trở về. Tiểu Vương Gia cùng mấy nhà giàu đệ tử sớm bị đánh thành đầu heo, người thân của bọn họ nghe thấy mà tới, ồn ào đến trước mặt Vương phi yêu cầu lấy lại công đạo.

Đáng được ăn mừng chính là, gia đình mấy công tử kia bối cảnh so với Vương phủ hiển hách không bằng, bọn họ muốn cấp Vương phi lưu mặt mũi. Vương phi mất công lời lẽ một phen, rốt cục làm cho bọn họ hòa bình tán đi.

Sắp xếp “ngoại” rồi, Vương phi bắt đầu an “nội”.

Trong đại sảnh, Vương phi an tọa tay ghé thượng, Tiểu Vương Gia mặt mũi bầm dập cùng Phượng Du Lâm vo thổ ngồi ở hai bên, Triệu Linh Nhi một mình ngồi ghé khách, hai kẻ gây họa đứng trước mặt mọi người, chuẩn bị chịu thẩm vấn.

Vương phi còn không có đặt câu hỏi, Vân Thiều Lỗi bắt đầu ngạo nghễ mở miệng nói: “Động thủ đánh người là chúng ta không đúng, nhưng ta phải nói cho Vương phi, bọn người bị ta đánh là trừng phạt đúng tội.”

Hấn mắt sáng như đuốc nhìn quét Tiểu Vương Gia, người sau run run một chút, mặt bị băng bó né tránh tầm mắt hấn.

Vương phi trong lòng tức giận không thôi, bất quá vì bảo trì hình tượng công đạo mà phát tác không được, nàng ra vẻ uyển chuyển nói:

“Vân công tử, tiểu nhi còn trẻ khí thịnh, mấy bằng hữu của hấn cũng đều là cậu ả quen nuông chiều, tự nhiên so ra kém người cùng Mai công tử hiệp khí ngông nghênh. Nếu có gì đắc tội, chỉ mong người thứ lỗi, người hiện tại đem bọn họ đánh cho không giống hình người, dù tình về lý đều hơi quá tay đi.....”

Vân Thiều Lỗi hừ lạnh nói: “Nhấn tâm phái người ám sát chất nhân thân sinh (cháu ruột) của mình, còn nói cái gì còn trẻ khí thịnh?”

Vương phi trong lòng chấn động, giả bộ hảo mẫu thân bộ dáng nói: “Vân công tử, tiểu nhi không biết, đều là bị băng hữu giết giết mới đi lạc lối, hấn hiện tại đã muốn lập tâm sửa lại, Vân công tử vì sao không có thể bỏ qua đâu?”

“Lập tâm sửa lại?” – Vân Thiều Lỗi lạnh lùng cười, “Vương phi người nên hỏi một chút, Tiểu Vương Gia mới vừa rồi nói cái gì.”

Tiểu Vương Gia bị hấn ánh mắt sắc bén làm cho không chỗ trốn, Phượng Du Lâm hoang mang không thôi nhìn bọn họ. Vương phi đương nhiên sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, nàng xảo diệu đánh trả: “Vân công tử, tiểu nhi là có điểm khẩu vô ngăn cản (không giữ mồm giữ miệng), nhưng là hấn không có làm thương tổn các người đi? Các người lại làm cho hấn cùng bằng hữu trên người bị thương, mặc kệ thấy thế nào, người cùng Mai công tử đều quá mức xúc động.”

Mai Sĩ Hoa đang muốn phản bác, Vân Thiều Lỗi đã giành nói: “Không biết đem một cái nữ tử có chứng động kinh phân phối con cháu chính mình, có tính là thương tổn không?” Vương phi vừa nghe, lại một trận sắc mặt trắng bệch, chỉ có Phượng Du Lâm cùng Triệu Linh Nhi không biết tình hình thần tình mê muội.

“Vân công tử người nghe được lời nhàn thoại (tán gẫu) gì?” – Vương phi cố giữ vững trấn định.

“Không phải cái gì nhàn thoại, là bằng hữu thật tốt của Vương gia chính mồm nói.” – Vân Thiều Lỗi dùng ánh mắt nói cho nàng —— đừng tưởng rằng có thể giấu diếm qua mặt ta.

Vương phi biết giấy không thể gói được lửa, đành phải ngượng ngùng thừa nhận: “Tứ tiểu thư nàng..... Là có bệnh không tiện nói ra, chính là..... Nàng vẫn là một khuê nữ a tốt lắm.....”

“Phải không? Vậy sao người không đem này hảo khuê nữ gả cho chính mình đứa con?” – Vân Thiều Lỗi ngữ mang châm chọc.

Tiểu Vương Gia bắt quá chen vào nói: “Họ Vân kia, đừng có mà không biết xấu hổ! Người cho người là người nào? Dám như vậy nói chuyện với mẫu phi!”

Vân Thiều Lỗi không cần mở miệng, hấn chính là thần nhiên quét mắt liếc một cái, dương một chút nắm tay, Tiểu Vương Gia liền sợ hãi lùi về lưng ghế dựa, không dám tái lắm miệng.

Vương phi biết tiếp tục tranh cãi đối chính mình hữu tệ vô lợi, nàng vội lôi kéo tay Phượng Du Lâm giả ý quan tâm, một mặt lấy lòng Vân Thiều Lỗi: “Vân công tử, ta thấy Tứ tiểu thư tài mạo song toàn, tính tình lại ôn nhu, lương trước nàng nhất định sẽ không ghét bỏ Lâm nhi..... Cho nên mới một lòng nghĩ tác hợp bọn họ..... Ta làm sao không nghĩ cấp Lâm nhi khuê nữ không hoàn mỹ đâu? Khả người cũng biết Lâm nhi mắc tật xấu..... Lâm nhi tuy rằng thông minh nhu thuận, nhưng lại có người nào thiên kim tiểu thư nguyện ý ủy thân? Ta này cũng là bất đắc dĩ mà chọn a.....”

Nàng lệ nóng doanh tròng, nói được tình thâm ý trọng. Phượng Du Lâm mềm lòng lập tức mắc câu, cảm kích quay về nắm tay nàng. Vân Thiều Lỗi hành tẩu giang hồ nhiều năm, người hư tình giả ý nào chưa thấy qua? Đương nhiên sẽ không bị nang lừa.

“Vương phi không cần theo ta nói này đó, tật của Lâm nhi ta đương nhiên rõ ràng. Bất quá, ta nhớ rõ ngài nói qua, ngài hy vọng Lâm nhi có thể cùng người mình thật lòng yêu thương, còn nói chúng ta thân là ân nhân của Lâm nhi, cũng có quyền thay hấn lựa chọn đi?”

Vương phi lúc trước nói chỉ là vì thu nạp lòng người, như thế nào cũng không tưởng được sẽ bị Vân Thiều Lỗi lấy ra phản kích.

Nói đã xuất khẩu, nàng đành phải thành thật công nhân: “Đúng vậy..... Bản cung là nói qua.....”

“Kia tại hạ mình xác nói cho Vương phi, ta không tán thành Lâm nhi cùng một cô nương có bệnh không tiện nói ra thành thân.” – Vân Thiều Lỗi vang vang mà nói.

Vương phi không thể không nhận thua: “Bản cung hiểu được.....”

“Còn có.....” – Vân Thiều Lỗi hít sâu một hơi, nhìn Phượng Du Lâm nói: “Ta không nghĩ Lâm nhi ở lại trong Vương phủ sẽ nhận được hạnh phúc, ta nghĩ làm cho Lâm nhi theo ta rời đi.”

Những lời này vừa ra, tại chỗ lập tức nổ tung. Đầu tiên hô to gọi nhỏ chính là Tiểu Vương Gia ——

“Người không cần khinh người quá đáng! Người có tư cách gì dẫn hấn đi?” – Nếu Phượng Du Lâm đi rồi, kế hoạch của bọn họ chẳng phải là uống phỉ! Tuyệt đối không thể!

Mai Sĩ Hoa không biết nội tình, cũng lớn tiếng ồn ào: “Đại ca ngươi không phải nói thật sự đi? Ngươi muốn dẫn Lâm nhi đi đâu a?”

Triệu Linh Nhi cũng nhin không được hỏi: “Đúng vậy, Lâm nhi hiện tại đã muốn nhận thức tổ tông, ngươi không có đạo lý mang đi hắn đi?”

“Các ngươi không cần lắm miệng!” – Vân Thiều Lỗi mười phần uy nghiêm gầm nhẹ, mọi người nhanh chóng ngoan ngoãn câm miệng. Vân Thiều Lỗi chỉ quan tâm phản ứng của Phượng Du Lâm, hắn khẽ hỏi: “Lâm nhi, ta chỉ cần đáp án của ngươi. Ngươi có nguyện ý đi theo ta hay không?”

Biết được Vương phi lợi dụng Phượng Du Lâm hôn nhân vì chính mình đưa con tranh thủ ích lợi, Vân Thiều Lỗi vốn do dự nay đã hạ quyết tâm —— không cần lo lắng nữa! Hắn phải đem Phượng Du Lâm đi! Hắn không thể cho hắn ở lại địa phương lòng người hiểm ác này!

Phượng Du Lâm hoàn toàn không thể thích ứng biến cố, hắn chân tay luống cuống nhìn mọi người, không biết nên như thế nào phản ứng.

Vương phi từ khi Vân Thiều Lỗi đưa ra yêu cầu vẫn không nói gì, bỗng nhiên uy nghiêm mười phần mở miệng: “Vân công tử, ngươi này thỉnh cầu, thứ ta khó có thể tòng mệnh.”

Vân Thiều Lỗi không đem nằng để vào mắt, cao ngạo nói: “Vương phi, ta không cần trưng cầu ngươi đồng ý, ta hỏi chính là ý kiến của Lâm nhi.”

“Ngươi.....” – Vương phi từ trước tới nay vẫn bày ra gương mặt khách sáo cũng nhin không được mà phát tác, “Vân công tử, mời ngươi chú ý thân phận, nói như thế nào, ta cũng đứng đầu nơi này, hơn nữa chúng ta coi như là hoàng thân quốc thích, ngươi cho rằng ngươi có thể bừa bãi mang đi người của vương tộc sao?”

“Chỉ cần ta nghĩ, có thể.” – Vân Thiều Lỗi vênh váo hung hăng trả lời, đối với thân phận vương tộc của đối phương phản đối, một bên Mai Sĩ Hoa cùng Triệu Linh Nhi cũng thay hắn niết một phen mồ hôi lạnh.

Vương phi đối Vân Thiều Lỗi vẫn là có điều kiêng kị, đối phương là người giang hồ không sợ thế lực triều đình, nằng biết hắn có can đảm cướp người, cũng có năng lực cướp người, thái độ của nằng thái độ tùy theo nhuần xuống.

“Vân công tử..... Lâm nhi bên ngoài phiêu bạt mười mấy năm, nhận hết dày vò, đã trải qua thiên tân vạn khổ mới theo chúng ta đoàn tụ, ngươi nhẫn tâm khiến hắn cùng người thân lại chia lìa sao?” – Vương phi am hiểu nhuần công, quả nhiên, Phượng Du Lâm nguyên bản có điều dao động đi lại gần nằng. Hắn an ủi nắm tay Vương phi, hốc mắt hơi hơi đỏ lên.

Vân Thiều Lỗi không hờn giận trả lời: “Thì tính sao? Gia đình này không thể cho hắn ấm áp, không thể bảo hộ cho hắn, hắn lưu lại sẽ không chịu khổ sao?”

“Vân công tử, ngươi đối ta có sự hiểu lầm.....” – Vương phi khẩn trương giải thích: “Ta cho tới bây giờ không nghĩ tới thương tổn Lâm nhi, chuyện Tứ tiểu thư, chính là ta nhất thời hồ đồ luẩn quẩn trong lòng..... Ta cam đoan, ta không bao giờ ... nữa làm chuyện gì đối Lâm nhi bất lợi.”

Vương phi lập luận sắc sảo, chỉ cần Vân Thiều Lỗi bọn họ đi rồi, chính mình có thể muốn làm gì thì làm, hiện tại rơi hạ bớt tư thái không đáng kể chút nào.

Vân Thiều Lỗi mặc dù không thể nhìn thấu lòng nằng, nhưng hắn tuyệt đối không tin đối phương cam đoan, huống hồ hắn đối Phượng Du Lâm tình sâu vô cùng, một lòng thầm nghĩ đem người mang đi, giờ phút này đương nhiên sẽ không thoái nhượng.

“Vương phi, ta chỉ cần Lâm nhi trả lời mà thôi.” – Vân Thiều Lỗi rõ ràng không đem nằng để vấp mắt, hắn đi đến trước mặt Phượng Du Lâm. Vươn một tay, hỏi: “Lâm nhi, ngươi rốt cuộc phải ở lại chỗ này, hay là theo ta đi?”

Nếu Phượng Du Lâm đưa tay giao cho hắn, thì là đáp ứng ly khai. Tất cả mọi người khẩn trương trừng mắt chờ hắn phản ứng. Phượng Du Lâm khó xử nhìn Vân Thiều Lỗi, lại nhìn Vương phi, không biết làm sao lắc đầu.

Vương phi tăng thêm đáng thương cầu xin: “Lâm nhi, làm cho ta hảo hảo bồi thường nhĩ hảo sao không? Người ông nội trước kia vẫn ngóng trông người trở về..... Nếu hần biết người lại ly khai..... Người bảo ta sau trăm tuổi như thế nào cùng hần ăn nói?”

Vương phi như thế nào có thể cho hần đem Phượng Du Lâm đi? Con mồi thật vất vả mới nhập bộ, hết thầy thành bại ngay tại nơi này.

Nghe nàng nhắc tới lão Vương gia, Phượng Du Lâm càng thêm do dự. Nếu thật cho hần chọn, hần là tuyệt đối nguyện ý cùng Vân Thiệu Lỗi đi. Hần sợ dĩ kiên trì phải về đến đây, một là vì thực hiện lời dặn dò của dưỡng phụ khi còn sống, hai là vì tâm nguyện chính mình. Hiện tại lão Vương gia đã không ở cùng hần, hần quả thật không tất yếu lưu lại. Nhưng mà, trong thiên hạ có thể cho hần thân phận cũng chỉ có nơi này, ngày tháng phiêu bạc đã muốn làm hần sợ hãi, không muốn trở về chỗ cũ. Hơn nữa Vương phi như vậy đáng thương khăng khăng giữ lại hần, hần trời sinh là người tốt sao lại nhẫn tâm cự tuyệt?

Vân Thiệu Lỗi không theo kịp Vương phi hoa ngôn xảo ngữ, hần từ đầu tới đuôi chỉ có câu hỏi: “Lâm nhi, người lựa chọn cái gì? Phải đi? Hay là muốn lưu?”

Phượng Du Lâm cúi đầu, bắt lực cắn môi dưới.

Vương phi ở bên cạnh khóc sụt sùi nói: “Lâm nhi, người thật sự nhẫn tâm rời đi ông nội? Cha mẹ của người lúc trước là bị bách rời nhà, chẳng lẽ người hiện giờ cũng muốn rời đi.....”

Phượng Du Lâm hấp cái mũi, ngẩng đầu lên, tay Vân Thiệu Lỗi còn dừng ở giữa không trung. Phượng Du Lâm lau đi khóe mắt, lắc đầu, bắt tay bao trùm mu bàn tay nhăn nheo của Vương phi —— này hành động, đã muốn thuyết minh hết thầy.

Vương phi kinh hỉ ôm Phượng Du Lâm, vừa khóc vừa cười: “Lâm nhi, của ta hảo Lâm nhi.....”

Phượng Du Lâm không đành lòng nhìn Vân Thiệu Lỗi biểu tình bị thương, hàm chứa lệ ...

Vân Thiệu Lỗi cái gì cũng chưa nói, hần cánh tay thu hồi, xoay người, âm đạm đi ra ngoài. Triệu Linh Nhi đang muốn đứng dậy đuổi theo, lại bị Mai Sĩ Hoa ngăn cản.

Mai Sĩ Hoa đối nàng lắc đầu, ý bảo nàng không cần theo cùng, Triệu Linh Nhi đôi mắt hồng hồng quay trở lại, thương cảm nhìn Phượng Du Lâm.

Mai Sĩ Hoa cũng nhìn nhìn hần, tiếp theo nói khẽ với Triệu Linh Nhi: “Chúng ta đi thôi.”

Hai người một trước một sau rời đi phòng khách, không biết có phải đi tìm Vân Thiệu Lỗi hay không.

Bọn họ đều đi rồi, Phượng Du Lâm bụm mặt thấp òa lên, mặc cho Vương phi khuyên như thế nào cũng không ngừng nước mắt.

10. Chương 10

Buổi tối, Mai Sĩ Hoa cùng Triệu Linh Nhi đã trở lại, duy nhất Vân Thiệu Lỗi là không thấy, bọn họ cũng không nói hần đi về nào, chính là dân Phượng Du Lâm không cần lo lắng. Khả Phượng Du Lâm như thế nào có thể không lo lắng? Hần chạy đến phòng Vân Thiệu Lỗi, trắng đêm không ngủ, chờ đợi hần trở về.

Đến hừng đông, Phượng Du Lâm ghé vào trên bàn cơ hồ ngủ rất cực nghe thấy được tiếng mở cửa. Hần lập tức bừng tỉnh, chỉ thấy Vân Thiệu Lỗi thần sắc mê mang đứng ở ngoài cửa. Phượng Du Lâm bước nhanh hướng hần đi qua, rõ ràng nghe thấy mùi rượu trên người đối phương bay tới.

Vân Thiệu Lỗi sắc mặt vi huân, không khách khí mà đem thân thể nặng nề đặt ở trên vai Phượng Du Lâm nhỏ nhắn. Phượng Du Lâm cố hết sức nâng hần đi đến bên giường, Vân Thiệu Lỗi men say dần dần dày, ngốc hồ hồ cười, lôi kéo hần ngã vào trên giường.

“Lâm nhi.....” – Hần xoay người đè Phượng Du Lâm, áp trán lên trán hần, say khướt hô, “Lâm nhi..... Lâm nhi..... Tiểu bảo bối của ta.....”

Phượng Du Lâm mặt đỏ như trứng luộc, ngượng ngùng mà đem Vân Thiều Lỗi đẩy ra. Đang muốn đứng dậy châm trà, Vân Thiều Lỗi từ sau đem hân xả quay về trong lòng ngực, dùng sức ôm hân lung tung hô: “Bảo bối nhi..... Bảo bối của ta Lâm nhi..... Không cần rời đi ta.....”

Phượng Du Lâm ngượng ngùng quay đầu, vừa vặn bị hân hôn. Vân Thiều Lỗi say sưa hút môi hân, đầu lưỡi linh hoạt vói vào miệng hân, quấn lên cái lưỡi trúc trắc của hân.

“Ân.....” – Phượng Du Lâm bị hân hôn toàn thân tê dại, vô lực ngồi phịch ở trong lòng ngực hân.

Vân Thiều Lỗi say rượu nghĩ đến chính mình là nằm mơ, càng thêm kiêu ngạo kéo hân nằm trên giường. Phượng Du Lâm vứt bỏ chống cự, tùy ý hân bác quang quần áo lẫn nhau, tùy ý hân khẳng cần toàn thân chính mình.

Vân Thiều Lỗi mê muội liếm ngực hân, đầu lưỡi quấn lấy một viên tiều quả hồng nhạt kiêu diễm ướt át, tiếp theo dùng sức hút lên.

“A..... Ân a.....” – Phượng Du Lâm khó nhịn ôm hân rên rỉ đứng lên, Vân Thiều Lỗi đói khát mà mút tiều núm của hân, làm cho nó ở trong miệng mình biến ngạnh biến nhiệt. Phượng Du Lâm khó nhịn xoa đầu nhũ bị bỏ quên bên kia, phát ra từng trận thổ gập.

Vân Thiều Lỗi lại ly khai ngực hân, ngẩng đầu cùng hân hôn môi, một bên lấy tay xoa nắn nhũ tiêm đứng thẳng, nửa người dưới trần trụi đồng thời cùng Phượng Du Lâm ma sát đứng lên. Phượng Du Lâm từ lúc chào đời tới nay chưa thử qua loại này kích thích, hân xấu hổ nhắm mắt lại, hai chân hợp nhau kẹp lấy lưng áo tinh trắng của đối phương.

Tinh khí hai người trải qua ma sát, rất nhanh hiện ra bán kiêu (vĩnh) trạng thái, trong suốt yêu dịch cũng theo phía cuối thẩm thấu ra. Vân Thiều Lỗi lôi kéo tay Phượng Du Lâm, nhượng hân bắt lấy dương cụ của hai người.

“Nắm chúng nó..... Hảo hảo nắm.....” – Hân vừa nói vừa làm cho tay nhỏ bé của Phượng Du Lâm chuyển động đứng lên.

Phượng Du Lâm e lệ tinh khí hai người, Vân Thiều Lỗi say mê thổ dài, đồng thời khó nhịn xoay mở cái môn. Hân lại mở ra tay Phượng Du Lâm, hân dùng ngón tay dánh hỗn hợp thủy dịch của hai người, lợi dụng độ trơn củathủy dịch thuận lợi trạc nhập nhập vào u huyết chặt chẽ.

“A.....” – Phượng Du Lâm đau ngâm đi ra, Vân Thiều Lỗi cúi người hôn trụ hân, giao hoạt ngăn chặn hân tiếng kêu, phía dưới ngón tay tiếp tục cố gắng xâm nhập.

Đợi cho u huyết đem ba ngón tay đều tiếp nhận, hân rút cuộc nhịn không được nhắc hung khí đứng thẳng, xuyên vào bên trong thịt huyết mềm mại.

Phượng Du Lâm ban đầu không thể thích ứng, đau đến hai mắt đầm lệ, Vân Thiều Lỗi phải tạm thời dừng lại tiến công, dừng lại ở trong cơ thể hân. Đến khi Phượng Du Lâm mi tâm không hề rối rắm, hân rút cục phóng tâm mà đem chân đối phương đặt lên vai, giúp đỡ thất lưng mảnh khảnh đứng lên.

“A, a, a, a.....” – Phượng Du Lâm cùng hân luật động phát ra từng trận tiếng kêu ngắn ngủi, Vân Thiều Lỗi ra sức xoay thất lưng điêu môn, không ngừng ra vào thân thể vừa nhuyễn lại nhiệt.

Bộ vị giao hợp chảy ra chất lỏng đậm đặc, tiếng vang phức tạp thu phức tạp mãnh liệt hình thành. Vân Thiều Lỗi miệng hô: “Hảo thích..... A..... Hảo chặt.....”, hân đem nam cái cơ hồ rút ra, tiếp theo ngoan lực đâm vào đi, khiến cho Phượng Du Lâm ai kêu liên tục. Hân không quên kích thích đối phương, vươn tay lạp xả tiểu tinh khí lay động không thoi của Phượng Du Lâm. Phượng Du Lâm trúc trắc chịu không nổi như thế khiêu khích, rất nhanh tiết trong lòng bàn tay hân. Thời điểm hân phát tiết, hậu huyết đồng thời buộc chặt, Vân Thiều Lỗi gầm nhẹ, rút cục đã ở trong cơ thể hân phóng ra.....

Được đến đầy đủ thỏa mãn, Vân Thiều Lỗi mệt mỏi ngã vào trên người Phượng Du Lâm, nặng nề ngủ. Phượng Du Lâm ôm thân thể rắn chắc đầm mồ hôi của hân, trong lòng dâng lên bi ai mãnh liệt, hân ở trên vai Vân Thiều Lỗi khóc đứng lên.

Chính mình rút cuộc không có biện pháp cùng Vân Thiều Lỗi cùng một chỗ..... đành phải dùng phương thức này bồi thường.....

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim chóc minh xướng, tia nắng ban mai xuyên qua song sa (vải thưa) tiến vào. Phượng Du Lâm lau đi nước mắt, nhẹ nhàng dời đi thân mình Vân Thiều Lỗi, quan tâm phủ chắn lại cho hắn.

Hắn chịu đựng hạ thân đau đớn, phủ thêm quần áo, tập tễnh ly khai.

Lúc Vân Thiều Lỗi tỉnh lại, trong phòng không lưu lại chút hơi thở nào của Phượng Du Lâm. Hắn đại ra ngồi ở trên giường, không xác định chính mình vừa rồi trải qua một hồi hoan ái rốt cuộc là sự thật hay vẫn là mộng ảo. Nhìn đến chính mình thân hình trần trụi, hắn càng thêm không dám xác định.

Vân Thiều Lỗi rất nhanh xuống giường rửa mặt chải đầu, vọt tới nơi Phượng Du Lâm ở, đang muốn hỏi đến tột cùng. Thị vệ canh giữ ngoài phòng Phượng Du Lâm đem hắn cản lại.

“Thực có lỗi, Vân công tử, Vương phi có lệnh, không được tự tiện cho ngoại nhân đi vào.”

Vân Thiều Lỗi giận tái mặt.”Ta là ngoại nhân?”

“Hạ quan chính là phụng mệnh làm việc, thỉnh công tử lượng thứ.” – Thị vệ mặt không biểu tình nói.

Vương phi đại khái thật sự đề phòng hắn đem Lâm nhi bắt đi đi, Vân Thiều Lỗi thầm nghĩ. Hắn không từ bỏ yêu cầu: “Phiền người thông truyền một tiếng, ta chỉ là có sự kiện phải cùng Lâm..... Phải cùng Phượng công tử nói rõ ràng.”

Thị vệ cho một gã lão bộc đi vào truyền lời, sau đó không lâu, lão bộc mang đến lời Phượng Du Lâm nhắn.

“Vân công tử, tiểu công tử nói không nghĩ tái kiến ngài, thỉnh ngài rời đi đi.”

Vân Thiều Lỗi khó nén nội tâm đau xót, hắn thanh âm đứt quãng nói: “Ta hiểu được.....” Lập tức quay đầu rời đi.

Phượng Du Lâm bán y ở bệ cửa sổ, hao tổn tinh thần nhìn bóng dáng hắn rời đi, nước mắt lại vỡ òa.

Sau khi đám người Vân Thiều Lỗi rời đi Vương phủ, Phượng Du Lâm tâm tình trở nên vô cùng áp lực. Hắn suốt ngày ngồi ở bên cửa sổ, mắt hờn hắt vĩa si ngốc nhìn cảnh sắc bên ngoài. Vương phi nhiều lần muốn dẫn hắn đi kết bạn một ít danh môn khuê tú, đều bị hắn cự tuyệt.

Ngay từ đầu Vương phi còn cợt nhả nói đừng lo, vài lần sau, nàng rốt cục phát tác, nhịn không được đối Phượng Du Lâm châm chọc khiêu khích, ám dụ hắn thân là một cái câm điếc còn dám chọn ba lấy bốn.

Phượng Du Lâm cũng không để ý châm chọc của nàng, tâm tư của hắn sớm bay theo Vân Thiều Lỗi, hiện giờ ở lại trong Vương phủ chính là một cái xác trống rỗng không hồn.

Mỗi khi đêm dài tĩnh mịch, hắn nhớ tới thời điểm cùng Vân Thiều Lỗi ở chung. Đối phương ngay từ đầu có ý xấu, đến sau lại không rõ, sau đó là tình cảm mây mưa nhiệt tình trước khi rời đi.....

Hắn hảo nghĩ muốn cùng Vân Thiều Lỗi một chỗ, hiện tại hối hận còn kịp không? Phượng Du Lâm bi ai nghĩ, chính mình đều nói ra lời tuyệt tình “không nghĩ tái kiến hắn”, Vân Thiều Lỗi nhất định đã muốn đối hắn tuyệt vọng đi.....

Từ điểm này, hắn càng không thể ức chế đau thương trong lòng, nằm trong ổ chăn trộm khóc òa lên.

Vèo vèo..... Một con bồ câu cả mình tuyết trắng bay qua bầu trời đêm tối đen, dừng ở trên cửa sổ.

Vương phi chậm chậm đi qua, lấy tờ giấy quấn quanh chân bồ câu. Sau khi xem nội dung, nàng lạnh lùng cười, đối Tiểu Vương Gia phía sau nói: “Vương nhân, hiển nhiên từ ngày mai, người sẽ không cần phải nhìn đến kia câm điếc nữa.”

“Mẫu phi! Rốt cục muốn động thủ sao?” – Tiểu Vương Gia kinh hãi hỏi.

“Ân, đều giao cho mẫu phi đi.” – Vương phi ác độc cười: “Kế hoạch lần này cam đoan trăm lần không sai sót, kia câm điếc hẳn phải chết không thể nghi ngờ, hơn nữa, ai cũng sẽ không hoài nghi.”

“Mẫu phi, ngài muốn như thế nào đối phó hắn? Ta cũng có thể đi xem không?” – Tiểu Vương Gia chờ mong hỏi.

“Người không cần đi, có mẫu phi ở là đủ.....”

“Mẫu phi, cho ta đi thôi.” – Tiểu Vương Gia ở trước mặt mẫu thân làm nũng nói: “Ta thật muốn tận mắt chứng kiến kia đã loại chết như thế nào.”

“Bất người không có biện pháp..... Được rồi. Có người ở, nói không chừng có thể tốt hơn.” – Vương phi sững nịch cười nói.

“Thật tốt quá.”

Bọn họ đắc ý cười, một chút cũng không biết trên nóc nhà ẩn núp một gã Hắc y nhân.....

Cách sáng sớm, Vương phi ở thời điểm ăn sáng đề nghị: “Hôm nay thời tiết thật tốt, chúng ta lại đi Kính Minh tự một chút?”

Tiểu Vương Gia lập tức phụ họa nói: “Tốt tốt, cùng đi đi.”

Hai người bọn họ nói xong, không hẹn mà cùng đem ánh mắt chú ý đến trên người Phượng Du Lâm, chỉ thấy Phượng Du Lâm không chuyên tâm ăn cháo, hoàn toàn là một bộ dáng không yên lòng.

“Lâm nhi.” – Vương phi không kiên nhẫn hô hoán hẳn một tiếng, Phượng Du Lâm mờ mịt nhìn nàng, Vương phi bài trừ hòa ái tươi cười nói: “Ta nói chúng ta hôm nay cùng đi Kính Minh tự du ngoạn, người cảm thấy như thế nào?”

“Ân.....” – Phượng Du Lâm nhu thuận điểm đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Thật tốt quá, kia chúng ta cơm nước xong liền xuất phát.” – Vương phi khẩn cấp tuyên bố.

Sau khi nếm qua điểm tâm, người hầu đem xe ngựa cùng các thức vật phẩm chuẩn bị, Vương phi dẫn Tiểu Vương Gia cùng Phượng Du Lâm chuẩn bị lên xe. Lúc này, người chăn ngựa nhìn thấy sắc trời phương xa, bất an nói: “Vương phi, xem ra trời sắp mưa, thật sự phải hôm nay đi sao?”

Vương phi vừa thấy, trên núi quả nhiên mây đen dày đặc, quả nhiên là trời không tạo “mỹ”, nàng cắn răng. Chính là hết thảy đều an bài tốt lắm, hôm nay không thể không xuống tay, nhân tiện nói: “Đừng lo, loại này tiểu mưa rào rất nhanh liền dứt, hơn nữa lên núi còn có địa phương trú, không quan hệ.”

Phượng Du Lâm đối với sự kiên trì của nàng cũng cảm thấy khó hiểu, bất quá việc này cũng không tới lượt hắn xen vào, vì thế ngoan ngoãn đi theo lên xe.

Tôi tớ theo xe không nhiều lắm, chỉ có một tỳ nữ cùng một cái bà tử, cộng thêm hai thị vệ, cùng với một gã xa phu, so với Phượng Du Lâm lần đầu quay về cùng Vương phi dâng hương trần thế xa hoa thật sự là khác nhau một trời một vực, không biết đây là vì Vương phi muốn tránh nhiều người nhiều miệng tiết lộ bí mật mà cố ý an bài.

Xe ngựa thông thả ly khai vương phủ, Phượng Du Lâm vẫn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong lòng nhớ tới Vân Thiều Lỗi đã rời đi, đối với ánh mắt tràn ngập sát khí của mẫu tử Vương phi hồn nhiên bất giác.

Hành tẩu gần nửa canh giờ, xe bắt đầu đi vào sơn đạo, hai bên đường tầng cây cối cùng cỏ dại tầng lớp lớp, âm phong thổi qua, nhánh cây cùng cỏ dại như có sinh mệnh đong đưa.

Tiểu Vương Gia khẩn trương nhìn bên ngoài, không khỏi hướng mẫu thân bày ra ánh mắt thúc giục, giống như đang hỏi: Chẳng phải đã bắt đầu rồi sao? Vương phi không chút hoang mang khoát tay, ý bảo hắn an tâm một chút.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài xe bỗng nhiên truyền đến tiếng xa phu cùng bọn thị vệ kêu sợ hãi, cùng thời gian xe ngựa lay động đứng lên. Tiếp theo là một trận thương thương tiếng đánh nhau, nha hoàn hét chói tai: “Cường đạo! Có cường đạo a!”

Phượng Du Lâm kinh ngạc thẩm dò nhìn lại, Vương phi cùng Tiểu Vương Gia không chút nào biểu hiện ra kinh hoảng, thậm chí còn nhìn nhau cười. Xe ngựa rất nhanh dừng lại, Tiểu Vương Gia cao hứng vén rèm lên. Chỉ thấy bên ngoài xuất hiện hai gã người bịt mặt, đang cùng bọn thị vệ đánh nhau kịch liệt.

“Như thế nào?” – Vương phi ở phía sau hẳn hỏi.

“Có hai cái cường đạo, đang đánh.....”

“Hai cái?” – Vương phi cả kinh, vội đẩy ra hẳn.

“Mẫu phi, làm sao vậy?”

“Ta nhớ rõ bọn họ rõ ràng nói có bốn người a.....” – Vương phi lẩm bẩm nói.

“Ai cần quan tâm, chỉ cần có thể đạt mục đích là được.” – Tiểu Vương Gia nói giọng bất cần.

Nguyên lai đây đúng là mưu kế của mẫu tử bọn họ, bọn họ an bài sát thủ ẩn núp, làm bộ muốn cướp xe ngựa, Trên thực tế là muốn thừa dịp giết chết Phượng Du Lâm! Cứ như vậy, mọi người sẽ nghĩ Phượng Du Lâm là chết vào ngoài ý muốn, tuyệt đối sẽ không hoài nghi bọn họ.

Kia hai cái người bịt mặt không tốn nhiều công sức một lát liền đem thị vệ cùng xa phu đánh ngất, hướng xe ngựa bên này mà đến. Tiểu Vương Gia chạy nhanh lùi về, chờ xem kịch vui.

Suy sụp lập! Một trận nổ, xe ngựa bị chém thành hai nửa, bên trong xe ba người đều té trên mặt đất.

“Này..... Đây là làm cái gì.....!?” – Tiểu Vương Gia quỳ rạp trên mặt đất gằm nhẹ, lúc này Vương phi luống cuống, nàng trong lòng mắng to: ta chỉ là bảo các người giết người! Không cho bảo người đem ngựa xe hủy diệt a!

Một gã người bịt mặt lập tức nhảy lại đây, Vương phi vội vàng chỉ vào Phượng Du Lâm, nói: “Chính là này!”

Phượng Du Lâm kinh ngạc nhìn nàng hành động. Kia người bịt mặt cầm kiếm, hướng Phượng Du Lâm bước đi đi. Phượng Du Lâm rốt cục cảm giác được nguy hiểm, hắn đứng lên, nhanh chân bỏ chạy, người nọ bàn tay to đuổi ra, đưa hẳn cả người vọt lên.

Vương phi cùng Tiểu Vương Gia đang chờ hắn đem Phượng Du Lâm một kiếm giải quyết, không thể tưởng được kia người bịt mặt cũng đưa hẳn khiên đến trên vai.

“Uy! Ta bảo người giết hắn a!” – Vương phi hô, kia người bịt mặt đột nhiên toàn thân hướng Tiểu Vương Gia đánh xuống một kiếm ——

Kiếm quang chớp động, máu tươi văng khắp nơi, Tiểu Vương Gia dĩ nhiên thân thể biến dạng.

“Nha ——!” – Vương phi thê lương thét chói tai.

Kia người bịt mặt khiên Phượng Du Lâm cũng trợn mắt há hốc mồm bước qua thi thể Tiểu Vương Gia, Vương phi hai mắt thất thần, ngồi dưới đất không ngừng phát run. Nàng bỗng nhiên nổi điên nhảy dựng lên, đánh về phía người bịt mặt.

“Người giết con ta để làm chi!” – Nàng đang muốn gỡ xuống mặt nạ của hai người, kia người bịt mặt vươn một cước, không lưu tình chút nào mà đem nàng đá văng.

Vương phi nhất thời tóc tai bù xù ngã sấp xuống, kia người bịt mặt khiên Phượng Du Lâm nghênh ngang mà đi. Vương phi gian nan đứng lên, còn muốn đuổi theo, một người bịt mặt khác phi thân vọt đến trước mặt nàng. Hắn một đôi mắt lộ ra ngoài mặt nạ khinh thường nhìn chằm chằm nàng, cầm kiếm thấp giọng nói câu: “Mụ la sát.....”

Kiếm quang hoa hạ, Vương phi kêu thảm thiết đứng lên, gương mặt hoàn mỹ bị vẽ lên một vết cắt thật sâu, nàng thống khổ bụm mặt trên mặt đất lăn lộn, nha hoàn cùng bà tử kinh hồn chưa hết, luống cuống tay chân qua nâng nàng. Không trung vang lên tiếng sấm, hạt mưa tích tí tách lịch hạ xuống, trên mặt đất một mảnh bữa bãi, kia hai gã người bịt mặt sớm mang theo Phượng Du Lâm, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Phượng Du Lâm bị đưa vào một gian từ đường rách nát, kia người bịt mặt mềm nhẹ đặt hắn ở trên mặt đất, tiếp theo không nói một tiếng mà xoay người, xem ra là muốn đi tìm củi đốt.

Phượng Du Lâm ngơ ngác nhìn thấy đối phương, bỗng dưng vươn tay nhéo vạt áo hắn. Người nọ cả người chấn động, quay đầu nhìn hắn. Người bịt mặt chậm rãi quỳ xuống, hai người nhìn nhau thật lâu. Một đôi

mắt như vậy, Phượng Du Lâm không có khả năng quên. Hắn kinh hãi đan xen, hai tay run run không tự chủ được sờ mặt hắn, nhẹ nhàng lạt mặt nạ bảo hộ.

Mặt nạ bảo hộ xả hạ, lộ ra gương mặt tuấn tú quen thuộc. Phượng Du Lâm trong mắt hoen lệ, cơ hồ vỡ òa. Đối phương cầm tay hắn, đặt ở bên môi nhẹ nhàng vuốt.

“Ta không bao giờ ... nữa rời đi ngươi.....” – Vân Thiệu Lỗi nói.

Phượng Du Lâm cười, nước mắt cũng rơi xuống, hắn quàng mình vào vòng tay ôm ấp của đối phương, hai người gắt gao ôm nhau, cho nhau ấm áp. Thật lâu sau, Vân Thiệu Lỗi rời ra một chút, một tay nâng lên cầm hắn, hàm trụ môi hắn.

“Ân.....” – Phượng Du Lâm ngọt ngào than nhẹ, ngượng ngùng hôn đối phương.

Vân Thiệu Lỗi đang nâng gáy hắn, không ngừng làm cho nụ hôn ngày càng sâu. Phượng Du Lâm thân thể nhớ lại đêm đó, bị hắn như vậy kích thích, không khỏi toàn thân khó nhịn nhiệt đứng lên. Hắn vận vẹo thân hình, khiến cho chính mình rơi vào giữa hai chân Vân Thiệu Lỗi. Vân Thiệu Lỗi cũng nhẹ nhàng lay động lưng áo cùng ma sát.

Hai người bắt đầu lạt quần áo trên người đối phương, chính lúc hôn đến thiên lôi câu địa hỏa, một đạo âm thanh sát phong cảnh truyền đến: “Đại ca? Như thế nào còn không đốt lửa? Có điểm lạnh.....”

Mai Sĩ Hoa còn chừng mới bước nữa là vào bên trong cánh cửa, liền nhìn đến hai người ôm nhau quần áo không chỉnh tề.

“Ách.....” – Mai Sĩ Hoachân định ở giữa không trung.

Phượng Du Lâm xấu hổ vùi đầu vào lòng ngực Vân Thiệu Lỗi, Vân Thiệu Lỗi hướng Mai Sĩ Hoa nói một câu bèn nhận: “Đi ra ngoài!”

“Là!” – Mai Sĩ Hoa cuống quýt lui ra ngoài, đóng lại cửa phòng. Hắn mất mặt ngồi xổm một bên dưới mái hiên, nhìn mưa rơi bên ngoài, nói thầm: “Ai..... Có vợ thật tốt.....đối tượng của ta khi nào thì mới có thể xuất hiện a.....”

Trong phòng Phượng Du Lâm xấu hổ từ trong lòng Vân Thiệu Lỗi ngẩng mặt lên, khuôn mặt hồng như hỏa thiêu.

“Đừng lo.....” – Vân Thiệu Lỗi hôn trán hắn, Phượng Du Lâm ngượng ngùng cười cười. Vân Thiệu Lỗi vừa thấy hắn tươi cười liền mất đi kiểm soát, trong bụng dục hỏa nhất thời dậy lên, đem hắn nâng đến trên đùi, dùng sức trụ lấy đôi môi đỏ mọng.

Phượng Du Lâm hai chân tách ra khóa gối ở trên người Vân Thiệu Lỗi, hạ thân cùng đối phương gắt gao tiếp xúc, này tư thế khiến hắn thẹn thùng không thôi. Hắn kháng cự mà đẩy đối phương, lại bị Vân Thiệu Lỗi ôm càng chặt.

Vân Thiệu Lỗi một bên bái điệu quần áo hắn một bên ghé vào lỗ tai hắn thở gấp nói: “Đừng cự tuyệt ta nữa..... Ta sẽ không giống lần trước như vậy thô lỗ.”

Phượng Du Lâm trong lòng chấn động, nguyên lai hắn còn nhớ rõ đêm đó?

Vân Thiệu Lỗi mở ra vạt áo, dọc theo càn cổ tuyết trắng liếm đi xuống. Phượng Du Lâm cảm giác vừa chua xót lại tê dại, cả người không thể ức chế mà run rẩy.

“Ôm lấy ta.....” – Vân Thiệu Lỗi nói, Phượng Du Lâm nghe lời vây quanh trụ hắn. Vân Thiệu Lỗi tiếp tục duyệt càn tiểu quả trước ngực hắn, hai tay chậm rãi tìm được phiến mông tuyết trắng mượt mà, khinh nhu đứng lên. Hung khí của hắn ở đùi Phượng Du Lâm rục rịch cọ xát, dần dần biến ngạnh.

“Ân.....” – Phượng Du Lâm ôm chặt hắn, cảm tựa vào bờ vai rộng lớn của Vân Thiệu Lỗi. Vân Thiệu Lỗi ngón tay đi vào nơi câu dẫn, nhẹ nhàng tham nhập thịt huyết khép chặt.

“Đau không?” – Vân Thiệu Lỗi ôn nhu hỏi, Phượng Du Lâm lắc lắc đầu, hắn lúc này mới phóng tâm mà bắt tay sáp nhập càng sâu.

Bởi vì trước đây từng làm một lần, Phượng Du Lâm đã học xong thả lỏng, Vân Thiều Lỗi rất nhanh liền đưa vào ba cái ngón tay.

“Có thể sao không?” – Hắn một tay nâng lên lưng áo mảnh khảnh của đối phương, đầu đầy mồ hôi nóng hổi.

“Ân.....” – Phượng Du Lâm khóa ngồi ở trên người hắn, nhẹ nhàng gật đầu.

Vân Thiều Lỗi rút ra ngón tay, hai tay giúp chiếc eo nhỏ của Phượng Du Lâm, làm cho hắn nhắm ngay chính mình tinh khí ngồi xuống.

“Nga..... Ân.....” – Phượng Du Lâm cảm giác được cổ nhiệt độ quen thuộc đang đem mật huyết chính mình tách ra, nội vách trống trải dần dần bị lấp đầy. Hắn phát ra từng trận rên rỉ đau đớn xen lẫn vui sướng, eo nhỏ không tự chủ mà vặn vẹo, đem vật thật lớn kia gắt gao bao lấy.

“Nga..... Hảo lớn.....” – Vân Thiều Lỗi thở dài, dùng sức hướng lên trên đỉnh đầu. Phốc két một tiếng..... Tính khí ngay cả cái chưa có vào. Vân Thiều Lỗi liếm liếm môi, thở hào hển nói: “Phải bắt đầu động.....”

“Ân.....” – Phượng Du Lâm nhắm mắt lại, mặt đỏ tai hồng điểm đầu. Vân Thiều Lỗi nắm thắt lưng hắn, giờ lên, áp chế, lại giờ lên, lại áp chế..... Không ngừng lặp lại. Cực đại tính khí không ngừng tại tiểu huyết đâm dục ra vào, càng sấp càng sâu, càng động càng nhanh.

“Ân..... Ân a..... A.....” – Phượng Du Lâm say sưa trên mặt đất run run, làm cho vật thể thực nhiệt xỏ xuyên qua chính mình, Vân Thiều Lỗi cũng phối hợp, miệng không ngừng gào thét: “Nga..... Thật thoải mái..... Hảo lớn..... Ân.....”

Vân Thiều Lỗi càng đánh càng hăng, đơn giản đem Phượng Du Lâm áp đảo trên mặt đất, đem hai chân hắn đặt tại lên khuỷu tay, lấy tư thế đẩy xe (?) của lão hán tiếp tục tiến lên.

Hai người ở phòng trong tận tình giao hoan, lên tiếng rên rỉ, lạch cạch lạch cạch thân thể va vào nhau không dứt. May mắn ngoài phòng mưa to, bằng không thanh âm xấu hổ này chắc chắn bị Mai Sĩ Hoa bên ngoài toàn bộ nghe được.

Đáng thương Mai Sĩ Hoa không có việc gì ngồi ở dưới mái hiên, nhàm chán đến sắp ngủ. Mưa dứt, không trung rất cực trong, bọt nước trên mái hiên tí tách hạ xuống.

Mai Sĩ Hoa gáp một cái, nhu liễu nhu ánh mắt. Hắn nghiêng tai lắng nghe, trong phòng đã muốn không có thanh âm, bất quá hắn vẫn là không dám tùy tiện xông vào, đành phải chờ bọn họ chính mình đi ra.

Mà trong phòng hai người sớm đã quên bên ngoài còn có Mai Sĩ Hoa, chỉ lo ôm nhau cùng một chỗ.

Vân Thiều Lỗi làm cho Phượng Du Lâm gối lên cánh tay mình, một tay kia vuốt ve mái tóc dài thấm ướt. Phượng Du Lâm giữ chặt tay hắn, lấy ngón trỏ ở trong lòng bàn tay hắn viết nói: “Vì cái gì người lại trở về?”

Vân Thiều Lỗi nói nhỏ: “Ta không tín nhiệm cái kia Vương phi, ta cuối cùng cảm thấy được nàng sẽ hại người, cho nên làm bộ rời đi, kỳ thật ta vẫn tránh ở phụ cận giám thị bọn họ, sự thật chứng minh ta không có nhìn lầm, ta bọn họ lập kế hoạch mưu hại người, cho nên đem sát thủ bọn họ muốn giải quyết, sau đó giả dạng làm cường đạo tới cứu người.....”

Phượng Du Lâm ánh mắt âm đạm, Vân Thiều Lỗi biết hắn là vì bị Vương phi hãm hại mà khổ sở, hắn dán lên trán Phượng Du Lâm, tuyên thệ nói: “Đừng khổ sở, người còn có ta a..... Ta sẽ vĩnh viễn với người cùng một chỗ.”

Phượng Du Lâm trên mặt nóng lên, lại viết nói: “Chúng ta về sau làm sao bây giờ?”

“Chúng ta về trước ta lão gia, gặp mặt cha mẹ của ta, sau đó chúng ta cùng đi lữ hành, qua những nơi nổi tiếng, ăn hết thiên hạ mỹ thực, thẳng đến chúng ta tóc trắng xóa, đi không nổi nữa..... Tìm một cái thế ngoại đào nguyên ẩn cư.” – Vân Thiều Lỗi nói ra tư tưởng tươi đẹp của mình, Phượng Du Lâm nghe lời nói vui đùa này, không khỏi mỉm cười.

“Người nguyện ý không?” – Vân Thiều Lỗi hôn tay hắn, đứng đắn hỏi.

Phượng Du Lâm không có gật đầu, mà là ôm lấy hân, lấy hành động mà đáp. Vân Thiều Lỗi cũng quay về ôm hân, hai người lần thứ hai hôn nồng nhiệt.....

Ngoài phòng, từng cơn gió nhẹ thổi qua, mây đen tiêu tán, mấy con chim nhỏ khiêu thượng chi đầu (bay nhảy), ltrong dương quang xướng lên bài ca êm tai.

11. Chương 11: Phiên Ngoại

Một gã thiếu niên áo xám tuần tú, dắt một con ngựa trắng dừng lại trước tiệm cơm nhỏ đơn sơ. Trên con ngựa trắng ngồi một vị công tử nhỏ tuổi đội mũ ô sa, thanh niên quan tâm giúp đỡ hân xuống ngựa, hai người sóng vai đi vào tiệm cơm.

Mặc dù bọn họ ngồi ở một góc hẻo lánh, nhưng này một đôi thanh niên khí vũ bất phàm vẫn là hấp dẫn ánh mắt các khách nhân khác.

Phượng Du Lâm sau khi ngồi xuống ghế, đang muốn tháo xuống mũ ô sa, lại bị Vân Thiều Lỗi ngăn cản: “Lâm nhi, không cần bỏ mũ.”

Hân nghi hoặc nghiêng đầu, Vân Thiều Lỗi không hề giận nhìn ánh mắt đánh giá xung quanh, hạ giọng oán giận: “Ta chán ghét những người đó nhìn chằm chằm vào người.”

Mỗi lần Phượng Du Lâm lấy chân diện mục xuất hiện ở trước mặt mọi người, luôn dẫn tới mọi người nước miếng chảy ròng. Ai cũng không thể tưởng được tiểu mao đầu gầy yếu năm nào giờ biến thành tuần mỹ công tử diễm lệ vô song. Mà Vân Thiều Lỗi tự cao tự đại sớm biến thành một cái “tật phu” (ông chồng hay ghen) dầm chua mãnh liệt, mỗi thời mỗi khắc đều phải đề phòng đăng đồ tử thềm “lão bà: của hân đến nhỏ dãi.

Phượng Du Lâm cười nhẹ, đành phải thuận theo yêu cầu.

Tiểu nhị đưa lên đồ ăn, Vân Thiều Lỗi không ngừng ôn nhu cấp Phượng Du Lâm đĩa rau, đem hân đặc biệt chiếu cố. Hai người đang ăn, ngoài cửa đi vào một tiểu khất cái quần áo tả tơi.

Kia đứa nhỏ thoạt nhìn còn không mãn mười tuổi, hân bồng đầu cầu mặt, đang cầm một cái chén bẻ, hướng những khách nhân ăn xin. Một ít người hảo tâm ném vào bát vài đồng tiền, cũng có kẻ lãnh khốc thô lỗ mà đem nó quất lui. Mà từ lúc nó tiến vào, Phượng Du Lâm liền dừng ăn cơm, ánh mắt xuyên qua lụa trắng chuyên chú nhìn nó.

Kia tiểu khất cái một đường đi tới ăn xin, Phượng Du Lâm thấy hân hướng đến đây, vội vàng từ bên hông lấy ra một thỏi bạc, chuẩn bị bố thí cho hân. Tiểu khất cái đi tới đi tới, một khách nhân xấu xa thành linh vươn chân làm hân vấp té.

“Ai nha ——” – tiểu khất cái kêu sợ hãi, vừa vịn ngã bên chân Phượng Du Lâm, cái bát trên tay hân bay ra, đập vào cây cột phía sau Phượng Du Lâm, suýt chút đã đập trúng hân, Vân Thiều Lỗi ở một bên thấy kinh hồn táng đảm (kinh hồn bạt vía), thiếu chút nữa phi thân lại đây nghĩ cách cứu viện. Mảnh nhỏ từ chiếc bát rơi trên mũ cùng quần áo Phượng Du Lâm, Phượng Du Lâm còn không kịp đi nâng kia tiểu khất cái, chợt nghe Vân Thiều Lỗi tức giận hét lớn: “Cổn (cút) xa một chút!”

Tiểu khất cái sợ tới mức vội vàng đứng lên, Phượng Du Lâm ngạc nhiên quay đầu đối mặt Vân Thiều Lỗi, đối phương đang từ trong ngực áo lấy ra khăn tay.

“Lâm nhi, người không sao chứ.....” – Vân Thiều Lỗi đang muốn chà lau quần áo cho hân, Phượng Du Lâm bỗng đứng đứng lên, tiếp theo lại ngồi xổm xuống, giúp tiểu khất cái nhặt lên một ít tiền đồng rơi rụng.

“Lâm nhi?” – Vân Thiều Lỗi phát hiện sau cái khăn che mặt là khuôn mặt hân uất giận, kinh giác việc lớn không tốt. Phượng Du Lâm đem tiền thả lại trong tay tiểu khất cái, đem bạc đã chuẩn bị trước cũng giao cho hân.

Tiểu khất cái cảm kích đối hân cúi đầu: “Cám ơn người, cám ơn người.....”

Phượng Du Lâm yêu thương sờ sờ mặt hân, lại cầm lấy mấy bánh bao thịt trên bàn, toàn bộ đặt ở trên tay hân.

Tiểu khất cái nói lời cảm tạ vài câu, lau lau mặt chạy ra ngoài.

Phượng Du Lâm nhìn hướng hẩn ly khai, thật lâu không thể hoàn hồn.

“Lâm nhi.....” – Vân Thiều Lỗi thử mở miệng, Phượng Du Lâm không để ý tới hẩn, thẳng ngời xuống, tiếp tục ăn cơm.

Vân Thiều Lỗi cũng không phải là đứa ngốc, hẩn sao lại không biết lý do tiểu tình nhân tức giận. Phượng Du Lâm mới trước đây đi theo nghĩa phụ chung quanh phiêu bạt, cùng kẻ hành khất giống nhau, tự nhiên đối phương đối với tiểu khất cái thê lương kai thêm vào đồng tình. Mà chính mình lại cư nhiên lãnh khốc đối tên khất cái hô “Cút ngay”, đương nhiên chọc giận hẩn.

“Lâm nhi, là ta không tốt, nhưng vừa rồi cái chén bể của hẩn thiếu chút nữa đánh tới người, ta nhất thời nóng vội mới có thể ác ngôn.....”

Phượng Du Lâm tiếp tục cúi đầu ăn cơm, nhìn cũng không nhìn hẩn. Vân Thiều Lỗi nôn nóng, không ngừng giải thích: “Thực xin lỗi, Lâm nhi, người không cần sinh khí được không? Ta thật sự không phải cố ý mắng hẩn.....”

Một chút cơm ăn xong rồi, Phượng Du Lâm như trước không nhìn hẩn, Vân Thiều Lỗi nói đến miệng khô thần tảo cũng vô pháp đả động hẩn, đành phải cầm miệng.

Chạy một ngày đường, hai người tại một nhà lữ xá ngủ lại.

Phượng Du Lâm tắm rửa xong, rúc vào lan can ngăn người nhìn ánh trăng. Vân Thiều Lỗi thật cẩn thận tiếp cận hẩn, nhẹ chạm vào bờ vai của hẩn.

“Lâm nhi.....” – Hẩn hôn lên mái tóc dài, hai tay vòng đến trước ngực đối phương ôm lấy hẩn. Phượng Du Lâm hai tay bao trùm phía trên, dựa vào ngực hẩn.

“Người không tức giận?” – Vân Thiều Lỗi cẩn thận hỏi.

Phượng Du Lâm lắc đầu, kéo lấy tay hẩn, dưới ánh lửa lập lòe viết nói: “Người vì cái gì thích ta?”

Vân Thiều Lỗi ngẩn ra, hỏi lại: “Vì cái gì người phải hỏi như vậy?”

Phượng Du Lâm yên lặng nhìn hẩn, một lòng chờ đợi hẩn trả lời thuyết phục.

Vân Thiều Lỗi thở dài một tiếng, nói: “Ta thích tính tình thiện lương của người, thích sự cố chấp của người, thích dũng khí của người.....tòan bộ của người ta đều thích, người hiện tại đã rõ?”

Phượng Du Lâm vẫn là lắc đầu, ánh mắt hẩn ảm đạm hạ xuống, kéo tay Vân Thiều Lỗi, tiếp tục viết: “Nếu ta vẫn là cái kia vừa gây lại xấu Lâm nhi, người còn có thể thích ta sao?”

“Người đây là ý tứ gì?”

Lúc này đến phiên Vân Thiều Lỗi sinh khí, “Người cảm thấy được ta chỉ coi trọng dung mạo của người dung mạo sao? Người cho rằng ta là cái loại hảo sắc này đó sao?”

Đối mặt hẩn tức giận, Phượng Du Lâm không biết làm sao.

Vân Thiều Lỗi đưa hẩn cả người ôm lấy, quát: “Nếu ta coi trọng bên ngoài, ta đã sớm cưới nữ tử khác! Người dù xinh đẹp, vẫn là cái nam nhân, nếu không yêu người, ta sẽ lựa chọn cùng một cái nam tử tư thủ cả đời sao?”

Phượng Du Lâm tựa hồ có điểm hiểu được, hẩn bồi rồi mà vuốt ve mi tâm nhú chặt của Vân Thiều Lỗi. Vân Thiều Lỗi gầm nhẹ một tiếng, cúi người hôn trụ hẩn.

Phượng Du Lâm trúc trắc hôn đáp trả, tay nhỏ bé ngượng ngùng đặt lên bờ vai của hẩn. Cảm giác được người yêu đáp lại, Vân Thiều Lỗi dục hỏa cháy sạch càng thêm tràn đầy, hẩn đưa Phượng Du Lâm ôm lấy, bước đến trên giường.

Hẩn ba một tiếng liền đem đối phương thoát sạch trơn, tiếp theo cũng gỡ bỏ quần áo chính mình, thân thể tinh trắng ngăn chặn thân hình tinh tế trắng nõn.

Vân Thiều Lỗi ôn nhu vuốt ve lưng áo run nhè nhẹ, ôn nhu nói: “Lâm nhi..... Thả lỏng chút.....”

Phượng Du Lâm hít sâu một hơi, toàn thân thả lỏng. Tay Vân Thiều Lỗi di chuyển trên làn da trơn bóng, hần càng không ngừng tán thưởng: “Lâm nhi, nhĩ hảo mỹ..... Thật sự đẹp quá.....”

Phượng Du Lâm thẹn thùng mà bụm mặt, Vân Thiều Lỗi cười nhẹ, mở ra tay hần hôn môi hần, nhiệt tình nói nhỏ: “Lâm nhi..... Ta yêu ngươi..... ngươi bề ngoài cùng nội tại giống nhau xinh đẹp..... cho ta tiến vào trong cơ thể ngươi.....”

Vân Thiều Lỗi tính khí giáp ở mặt trong đùi mềm mại của đối phương nhẹ nhàng ma sát. Phượng Du Lâm cảm giác được vật cứng thật nhiệt trên đùi mình, càng thêm ngưỡng ngưỡng ôm lấy hần, đem mặt vùi vào cổ Vân Thiều Lỗi.

Vân Thiều Lỗi hàm trụ vành tai khéo léo, vươn đầu lưỡi ở trong lỗ tai liếm lộng, Phượng Du Lâm sợ dương (nhật) hừ nhẹ, lắc lắc cổ tránh đi. Vân Thiều Lỗi tiếp tục truy đuổi, ba ba mà ở trên mặt hần hôn mấy cái. Phượng Du Lâm thẹn thùng, bị hần đùa khanh khách cười không ngừng. Thấy hần nở nụ cười, Vân Thiều Lỗi nhất thời tâm tình tốt, chuyển đến thân mình hần, không ngừng dọc theo tấm lưng mẫn cảm một đường hôn xuống.

“A.....” – Phượng Du Lâm cong mình, khó nhịn phát ra rên rỉ mất hồn.

Vân Thiều Lỗi đưa tay đến phía trước, bắt lấy tính khí của hần bộ lộng đứng lên, chính mình đồng thời đem nam cái đứng thẳng giáp ở hông đối phương cọ sát đứng lên.

Trừ dịch trong suốt dính dính tràn ra, dọc theo tiểu hông ướt mà của Phượng Du Lâm mà thẳng hạ, len vào tiểu huyết lúc đóng lúc mở. Vân Thiều Lỗi dẫn theo dương cụ, ở xung quanh u huyết ma sát một chút. Bị hần kích thích, tiểu huyết việt trương việt khai, Phượng Du Lâm nhớ lại cảm giác hậu huyết bị nhồi thật sâu, càng thêm cơ khát mà nữ bãi (xoay mở) tiểu hông, tựa hồ khẩn cầu hần tiến vào.

Vân Thiều Lỗi cũng nhịn không được, hần nắm dương cụ thô to, nhắm ngay nhập khẩu, một cái động thân —— phốc két một tiếng thối đi vào. Mỗi một lần xâm nhập mang đến đau đớn đều làm cho Phượng Du Lâm khóc đứng lên, Vân Thiều Lỗi đau lòng hôn lưng hần, một tay ra sức địa bao lấy nam cái của hần lặp xả xoa nắn. Căn nguyên dục vọng bị kỹ xảo kích thích, Phượng Du Lâm lần thứ hai phát ra thở dốc thoải mái, rốt cục khoái cảm thay thế đau đớn.

Vân Thiều Lỗi lắc hông, làm cho chính mình hoàn toàn tiến vào trong cơ thể đối phương, Phượng Du Lâm cũng phối hợp phía sau hoạt động cái hông, buộc chặt thân thể, buộc chặt vật thể nóng rực kia.

“Chúng ta động đi.....” – Vân Thiều Lỗi thấp giọng nói, giúp đỡ hông hần bắt đầu lắc lư.

Khẩn tháp lạch cạch..... Tính khí thật lớn hung hăng ở huyết khẩu tham lam ra vào, tiểu hông tuyết trắng bị va chạm đến hơi hơi phát run, tiểu huyết bị bỏ vào cự vật chảy ra ái dịch. Vân Thiều Lỗi hai tay đều cầm eo Phượng Du Lâm, điên cuồng làm cho hần đóng đưa, cùng động tác trừu sấp của mình phối hợp.

Phượng Du Lâm ai ai kêu liên tục, nhịn không được cảm tính khí chính mình cao thấp chà sát.

Vân Thiều Lỗi không ngừng tiến lên nhanh hơn, mỗi một lần đều sấp càng sâu càng dùng sức. Phượng Du Lâm cảm thấy bộ vị giao hợp dần dần nóng lên, vật thể trong khó cũng bành trướng đến điểm cao nhất, hần tiểu hông run rẩy, đột nhiên một trận co rút lại.

“A ——”

Hần rốt cục đạt đến đỉnh điểm, vài đạo ái dịch màu trắng ngà theo hai giữa hai chân phun tung toé. Vân Thiều Lỗi cũng lập tức gào thét ở trong cơ thể hần phóng xuất.

Ái dục được phát tiết, hai người gắt gao ôm nhau. Phượng Du Lâm chôn ở trong lồng ngực rắn chắc mà ấm áp của tướng công, ngọt ngào đi vào giấc ngủ.

Ngoài cửa sổ, trên bầu trời sao chớp lóe sáng, giống như trông nom đôi tình nhân yêu nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-no-he-liet-ach-no>